IONEL PLESA

PLANET A ÎN AŞTEPTAREA ULTIMULUI MESAJ

Experienţe cu Dumnezeu - Experienţe cu oameni

(destinată tuturor confesiunilor creştine)

1993

INTRODUCERE

Majoritatea teologilor aparţinători confesiunilor creştine din timpurile moderne, exceptînd pe cei din mişcările de trezire spirituală cu nuanţă carismatică, împărtăşesc convingerea că experienţele oamenilor lui Dumnezeu, menţionate în Sfinta Scriptură, concretizate prin revelaţii, vedenii de noapte, răpiri sufleteşti, întîlnirile cu î ngeri în stare de veghe, şi comunicarea din partea lui Dumnezeu pe calea viselor s-ar fi încheiat în perioada canonizării cărţilor biblice.

Ei consideră că odată cu încheierea acesteia, Dumnezeu după ce şi-a descoperit Planul de Mîntuire prin adevărul scris cu privire la mîntuirea oamenilor, n-ar mai avea motive să se reveleze în modul în care s-a relevat urtătorilor Lui de cuvînt care au trăit în trecutul îndepărtat.

Plecîndde la ideea că Sfînta Scriptură care poartă pecetea inspiraţiei Duhului Sfint cu valoarea universală, este suficientă pentru a-i conduce pe oameni la mîntuire, fără să se simtă nevoia unei călăuziri speciale din partea lui Dumnezeu.

Nu se exclude totuşi posibilitatea că Dumnezeu să se reveleze şi astăzi unor categorii de oameni, dacă acestora li s-a făcut o chemare specială fiind folosiţi de Dumnezeu,fie chiar şi în mod temporar, ca nişte simple unelte pentru i ndepUnirea unor lucrări speciale în vederea salvării celor ce-L caută cu inima sinceră.

Autorul acestei lucrări, în contactul pe care l-a păstrat în permanenţă cu diferite nuanţe confesionale, a observat în scurgerea timpului o anumită mutaţie favorabilă în recunoaşterea valorică a unor experienţe cu Dumnezeu, care prin conţinutul şi semnificaţia lor, pot aduce învăţătură, zidire şi îmbărbătare Trupului lui Hristos, care este Biserica.

Motivaţia este justificată şi de faptul că anumiţi oameni credincioşi care au obţinut rezultate bune în lucrarea lui Dumnezeu, au avut asemenea experienţe chiar şi în situaţia cînd unii dintre ei s-au dovedit refractari faţă de asemenea experienţe, consideri ndu-le doar cape nişte efecte de ordin psihologic, sub influenţa specificului doctrinar în care au fost educaţi.

întmcît ele s-au produs nu numai cu oameni integri din punct de vedere spiri
tual şi moral, ci şi cu oameni care prin modul lor de viaţă, au fost compromis compromiţătoare
din toate punctele de vedere.
pot recunoaşte revelaţiile care vin din partea lui Dumnezeu?.

Această realitate verificată pe terenul confesiunilor creştine şipsew creştine, de fapt nu constituie o noutate suprinzătoare, ci mai degrabă un fa, care se repetă la infinit. ■ '

Incepînd cu lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu prin Moise, ap. prin pleiada proorocilor, iar mai tîrziu prin misiunea Mîntuitorului care s prelungit prin lucrările pe care le-a făcut Dumnezeu prin apostoli, ajungîi pînă în zilele noastre. Diavolul a reuşit, folosindu-se de uneltele lui să produ o mare confuzie, imitînd lucrările Domnului. Saducheii, nerecunoscînd autoritatea proorocilor, şi în speciala ce mesianici, susţineau din punct de vedere teologic şi doctrinar, că Dumnezi s-a relevat lui Moise care a fost călăuzit în misiunea Sa ca eliberator al neamulu fiind apoi inspirat de Dumnezeu în calitatea de legislator.

După încheierea Tor ei (primele cinci cărţi ale Vechiului Testamentf Dumnezeu n-ar mai fi avut motive să se reveleze şi altor oameni, întruch învăţăturile Tovei erau îndestulătoare pentru educaţia spirituală apoporului^ Această consideraţie de ordin doctrinar, speculativ, îi determină pi Saduchei să respingă autoritatea celorlalte cărţi profetice ale vechiului Testa ment, chiar dacă acestea coincideau cu învăţăturile Tor ei.

Astfel, din pricina înmulţirii proorocilor mincinoşi, cari le proorocea izraeliţilor fără ca ei să fie trimişi din partea lui Dumnezeu, operînd cu abilitaţi doar în cîmpul psihologic, reuşind să speculeze credulitatea oamenilor lipsit de cultură, Saducheii făceau greşala dea-i exclude printr-o clasificare eronaţi şi pe proorocii Domnului, cărora fariseii le acordau o deosebită importanţă.

Ca orientare generală, pehtru cunoaşterea lui Dumnezeu şi pentrt mîntuirea neamului omenesc, dacă învăţăturile Sfintelor Scripturi (ca ş învăţăturile Torei pentru Izraeliţi) ne sînt mai mult decît îndestulătoare, a rost ar mai avea o încărcătură suplimentară cîştigată pe calea revelaţiei?

Cu siguranţă că aceasta nu mai poate avea scopul să completezi adevărul Scripturilor atotcuprinzătoare, ci doar să aducă o luminc suplimentară, proiectată asupra Scripturii pentru favorizarea unei înţeleger cît mai apropiată de adevăr, dinamizînd şi orientînd activităţile speciale di) viaţa copiilor lui Dumnezeu, pentru-mîntuirea oamenilor.

Dacă mai există încă o parte considerabilă dintre credincioşi timpurilor moderne, care nu este pregătită să accepte nici un fel de comunică,
întimpurilenoastremoderne.prinaberaţiilemultorconfesiunicreştm speciale, ca venind din partea lui Dumnezeu, fie ele şi cu valoare universala, sau pseudo-creştine, cu nuanţă de orientare carismatică, s-a creiat impresi, iceasta se dator este faptului ca mulţi dintre credincioşii care au avut asemenea că aceste pretinse experienţe cu Dumnezeu nu pot fi puse pe seama realităţii experienţe şi s-au bazat pe surse inspirative, accepţi ndu-le fara sa le verifice din punct de vedere biblic, în cele din urmă au sfîrşit prin eşecurile cele mai
Majoritatea cazurilor care s-au ivit, se datorează faptului că mulţi
Dacă aceasta este realitatea zilelor noastre, după cefei de criteriu i dintre credincioşii cu orientare carismatică se bazează pe visuri, vedenii de
noapte, sau alte experienţe de ordin psihologic, socotindu-le ca mesaje venite In partea lui Dumnezeu, fără să facă o distincţie corespunzătoare între ceea e este omenesc şi divin.
Dacă majoritatea covîrşitoarea a visurilor vin din mulţimea gîndurilor noastre zilnice şi sînt considerate de către înţeleptulSolomon ca o deşertăciune, constituind un fenomen prin care se descarcă tensiunile psihice acumulate în starea de veghe şi de activitate a omului, aceasta nu exclude posibilitatea ndamentată pe adevărul biblic în sensul că Dumnezeu a comunicat în repetate rinduri descoperi ndu-şiplanurile şi călăuzindu-ipe credincioşii aflaţi în situaţii speciale chiar şi pe calea viselor.
Astfel dacă cercetăm Sfinta Scriptură, vom afla o mulţime de vise rin care Dumnezeu i-a înştiinţat pe oameni. Printre cele mai importante sînt următoarele: visul luii Iosif (Gen 7:5), visul lui Faraon (Gen 41:1), visul lui Solomon (1 împăraţi 3:5), visul lui ebucadneţar (Daniel 2:1), visul magilor (Matei 2:12), visul lui Iosif prin care fost înştiinţat de Dumnezeu să-L ia pe Pruncul Isus şi pe mama Lui şi să fugă n Egipt (Matei 2:13-14).
Din cele menţionate mai sus, rezultă că Dumnezeu în unele mprejurări a comunicat pe calea viselor, nu numai cu oamenii credincioşi, ci chiar şi cu aceia cari au trăit înstrăinaţi de El.
Pentru zilele din urmă, Dumnezeu a făcut o făgăduinţă specială, care avea.să se împlinească începînd cu era creştină de la formarea primei biserici, rămînînd valabilă pînă la cea de-a doua venire a Mîntuitorului.
Astfelîn cartea profetului Ioel 2:28 aflăm următoarele: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii şi ficele voastre vor prorocii, bătrinii voştri vor visa visuri şi tinerii voştrii vor avea vedenii."
Dacă această făgăduinţă este considerată în împlinirea ei prin revărsarea Duhului Sfint în ziua de Rusalii la care se referă apostolul Petru în (Fapte 2:15-18), concluzia logică ne conduce la convingerea că atît timp cît Duhul Sfint îşi face prezenţa în biserica creştină, constituind această sursă de inspiraţie şi de comunicare, vor fi prezente şi lucrările pe care El le face prin intermediul cadourilor Sale cuprinse în făgăduinţa lui Dumnezeu.
Visurile care vin din mulţimea gîndurilor, derulîndu-se de cele mai multe ori în mod haotic, producîndu-se astfel descărcarea tensiunilor psihice.
nu pot fi reţinute în memoria conştientului ştergînduse într-un timp foart scurt, după revenirea la starea de veghe, în cele din urmă dispar cu desăvîrşin Impresiile şi senzaţiile pe care le ţncercăm în timpul unor astfel d vise sînt şi ele de foarte scurtă durată, lipsindu-le capacitatea de a se imprim pentru o durată mai lungă în structurile şi mecanismele noastre psihice, pentr, a putea produce un efect cu valoare de permenenţă în atitudinea oamenilor.
Visurile care vin din partea lui Dumnezeu, în general, spre deosebir de cele care vin din mulţimea gîndurilor, se derulează într-o ordine desăvîrşitft Reprezentarea acestora prin frumuseţea simbolică a ideilor, le ofen capacitatea să se înregistreze nu numai în memoria vizuală, ci tălmăcindu-ţ sensurile cele mai profunde ale mesajelor pe care le transmit, îi îmbogăţesc p oameni cu o mulţime de cunoştiinţe privifid relaţiile lor cu Dumnezeu şi c\ semenii, determinindu-i să-şi schimbe atitudinea, coordonîndu4e în acelaş fimj iniţiativele şi acţiunile în funcţie de situaţia specială a fiecăruia dintre e\ Acestea pot exercita o influenţă pozitivă asupra credincioşilor, nu numaipentri cîteva clipe ci pe lungimea unei vieţii, care poate deveni şi mai roditoare î\ părtăşia cu Dumnezeu spre folosul celor mai mulţi.
Recunoscînd în sensul pozitiv această cale de comunicare prii experienţa viselor şi vedeniilor de noapte, credincioşilor li se cere o maximi prudenţă, şi aceasta, pentru că în experienţa îndelungată a neamului omenesc s-au ivit situaţii în care Deavolul, vrînd să creieze confuzie în minţile oamenilor dacă n-a reuşit să-i biruiască ispitindu-i în starea de trezie, el a reşit nu di puţine ori să-i cîştige de partea lui prin intermediul viselor, în care şi-afăcu prezenţa prin duhul înşeleciunii, deghizîndu-se uneori într-un ingerde lumină Astfel, el a reuşit să-şi îndeplinească scopul, ispitindu-i pe oameni, fu prin descurajare, fie prin înzestrarea unora dintre aceştia cu însuşiri deosebite predispunl ndu-i pierzării.
în lucrarea de faţă vor fi prezentate şi cîteva din experienţele amare care poartă stigmatul şi pecetea ispititorului. Apostolul Petru, căzînd într-o răpire sufletească, fiind pe acoperişu casei din Iope, aflat pe coasta Mediteranei, nu s-a grăbit să se supună glasulu care i-a vorbit, îndemnîndu-l „să taie şi să mănînce", abia după ce faţa dt masă s-a coborît pentru a treia oară, şi după ce Duhul i-a zis „Du-te şi nu U împotrivi"el s-a supus voinţei lui Dumnezeu,

obţinînd rezultatul maxim (Faptt 10:9-20)
Aceleaşi confuzii se pot produce şi cu experienţele vedeniilor de noapte, inclusiv în răpirile sufleteşti în care credincioşii pot avea trăiri de o excepţională valoare spirituală.
Trăind într-o lume coruptă din punct de vedere spiritual şi moral, şi contaminată din punct de vedere ideoloogic, sub influenţa duhurilor înşelătoare dacă nu râmînem în permanenţă la postul de veghe, există pericolul iminen să fim induşi în eroare.
„Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva, pentru că vor veni mulţi în Numele Meu şi vor face multe minuni şi semne nemaipomenite. Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi, vor face semne mari şi minuni pînă acolo încît să înşele dacă va fi cu putinţă chiar şi pe cei aleşi" (Matei 24:24).
Trăind în această lume atît de confuză, numai o cunoaştere temeinică a Scripturilor, însoţită de o călăuzire permanentă din partea Duhului Sfînt, ne poate ajuta să discernem ceea ce vine din partea lui Dumnezeu, ceea ce vine din partea oamenilor care operează în cîmpul psihologic, şi ceea ce aparţine Diavolului şi slujitorilor lui, cărora încă li se oferă libertatea să facă minuni şi semne, răspîndind o lumină ucigătoare prin cunoştinţe şi practici oculte furnizate oamenilor pe calea nepermisă de Dumnezeu.
Dacă există visuri lipsite de valoare cari vin din mulţimea gîndurilor şi din tensiunile sufleteşti, există şi vedenii, sau aşa zise răpiri sufleteşti, cari pot fi produsul trăirilor noastre emotive duse pînă la punctul extrem, fără ca acestea să poarte pecetea inspiraţiei divine.
Astfel de trăiri psihologice, încă destul de frecvente în viaţa credincioşilor, n-au darul nici să-i înveţe pe oameni, nici să-i zidească din punct de vedere spiritual întrucît ele sînt lipsite de conţinutul unui mesaj desluşit. Limidndu-se doar la imagini şi reprezentări pe cari credincioşii aflaţi în stadiul copilăriei spirituale, le pot percepe, considerîndu-le ca lucrări duhovniceşti fără ca ei să conştientizeze faptul, că în urma unor astfel de trăiri nu se poate obţine nici un fel de progres nici pentru cei ce le practică şi cu atît mai puţin pentru cei ce le savurează.
Concluzia logică finală care se desprinde în urma unei astfel de analize succinte, privind aspectele negative ale subiectului nostru, nu trebuie să impieteze starea noastră de conştiinţă afectîndu-ne convingerea, ci dimpotrivă, aceasta va trebui să constituie un semnal de alarmă pentru a ne consolida poziţia întemeiată pe Cuvîntul lui Dumenzeu.
Dacă s-ar face o investigare cu toată minuţiozitatea asupra erorilor trăite de către neamul omenesc în scurgerea timpului, inclusiv înşelăciunile Diavolului începind din Grădina Edenului şi pînă în zilele noastre, n-ar trebui să ne lăsăm ispitiţi pentru a pune la îndoială împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu, concretizate în viaţa şi experienţa copiilor săi în conformitate cu adevărul Scripturilor.
Astfel, experienţele oamenilor lui Dumnezeu menţionate în Vechiul Testament au avut menirea să rezolve problemele mîntuirii neamului omenesc, fiind împărţite pe două planuri:
1. Scopul principal pentru care Dumnezeu s-a descoperit oamenilor pe calea revelaţiei, era justificat prin aceea că El voia să le facă decunoscut starea lor de fapt, privind originea vieţii, relaţiile lor cu Creatorul, precum şi
- cu privire la planul de mîntuire a oamenilor din toate timpurile, avînd o valoare universală, fiind cuprins în contextul Scripturilor. >
2. în cel de al doilea plan, revelaţiile din partea lui Dumnezeu se refereau la probelme strict particulare, legate de activitatea unor oameni, chemaţi în slujba lui Dumnezeu.
Astfel, de cele mai multe ori, în situaţiile speciale pe cari le-au trăit anumiţi credincioşi, cetind călăuzirea din partea lui Dumnezeu, ei au primit răspunsul prin multiplele căi şi experienţe nemijlocite menţionate mai sus.
Această călăuzire cu valoare strict particulară, nu poate fi exclusă ■ din punct de vedere biblic, întrucît, în toate timpurile copiii lui Dumnezeu au simţit nevoia de această călăuzire, cerindu-i sfatul,pentru a se conforma voinţei Lui.
Fiecare dintre ei au primit răspunsul din partea lui Dumenzeu pe o cale Cu totul deosebită, aleasă de Dumnezeu, în funcţie de nivelul spiritual şi de condiţiile existente ale fiecăruia dintre ei.
Ceea ce devine deosebit de interesant în acest domeniu, este faptul că foarte mulţi dintre credincioşii din zilele noastre, cari împărţesc din punct de vedere doctrinar convingerea că Sfînta Scriptură fiind îndestulătoare, n-ar mai fi justificată prezenţa revelaţiilor, punîndu4e sub semnul întrebării din punct de vedere valoric, totuşi, o bună parte dintre aceştia au trăit asemenea experienţe fără ca ei să le dorit, şi cu atît mai puţin să lefi dorit, şi cu atît mai puţin să lefi căutat sau stimulat prin autosugestionare, aşa cum se înămplă cu • foarte mulţi dintre credincioşii din mişcarea carismatică.
Sponteneitatea şi surpriza neaşteptată pe care Dumnezeu le rezervă pentru copiii Săi, reprezentînd un surplus de siguranţă în clasificarea corectă a valorilor, ne întăreşte convingerea că Dumnezeu care este infinit nu se lasă încorsetat în tiparele noastre de gîndire, ci luînd iniţiativele cele mai surprinzătoare, ne dezlegă de sistemele noastre deficitare ale gîndirii teologice.

Uneori această sursă revelatoare, este capabilă să transmită potenţailul de cunoştinţe spirituale, într-un timp record, ceea cepe cale naturală de studiu, ar necesita eforturi care trebuiesc depuse pe lungimea unei vieţi. Dovedindu-se net superioare şi din punct de vedere calitativ, aceste revelaţii, poartă pecetea unei profunzimi inaccesibilă pentru gîndirea naturală omemească.
Apostolul Pavel referinduse la sursa din care el a fost inspirat le scrie Corintenilor : „Căci am primit de la Domnul ce v-am învăţat" (J Cor. 11:23).
Amintind aceasta, nu putem crede că Apostolul Pavel ar fi renunţat la studierea Scripturilor, bazîndu-se doar pe Cuvîntul revelat în mod special din partea lui Dumenzeu. Dimpotrivă, el considera valorile experienţelor cu Dumnezeu doar un mijloc de completare a golurilor noastre cognoscibile,
precum şi de corectare a erorilor în interpretarea Sfintelor Scripturi, la care chiar şi cei mai bine intenţionaţi credincioşi, cunoscători ai Adevărului fundamental, pot fi expuşi fără ca ei să conştientizeze.
în zilele noastre literatura creştină abundă în descrierea unor experienţe de-ale oamenilor, cu diverse nuanţe spirituale, începînd cu manifestările de ordin strict psihologic, pînă la cele mai fantastice performanţe cu nuanţă ocultă, prin cari se pot produce nu numai „întîlniri cu îngeri", ci şi miracole nemaipomenite săvîrşite în faţa unei mulţimi de oameni care este captată şi dirijată în sensul opus voinţei lui Dumnezeu.
Această realitate tulburătoare nu ne îndreptăţeşte să excludem posibilitatea existenţei unor experienţe autentice, care prin conţinutul şi valoarea lor spirituală, posedă harul să ne dăruiască o şi mai puternică încredere în adevărul Scripturilor pe de o parte cît şi în împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu.
în concluzie, pentru ca astfel de experienţe s-au mai produs şi în zilele noastre în viaţa multor copii a lui Dumnezeu, a căror sinceritate nu poate fi pusă la îndoială, ni se cere din partea lui Dumnezeu o şi mai mare flexibilitate în fixarea unor convingeri personale sau în educarea credincioşilor necesitînd o anumită modificare a părerilor fixiste, susţinute cu încăpăţînare de către cei care n-au avut acces în acesta sferă experimentală, binecuvîntată de Dumnezeu.
Reaminîndu-ne că Saducheii (care trăiau pe vremea Mîntuitorului, aceştia fiind eruditi în cultură, prin îmbinarea şi sincretismul concepţiilor filosofice) erau capabili să excludă cu desăvîrşire orice lucru, negîndu-i cu încăpăţînare existenţa pentru simplul motiv că nu li se potrivea cu doctrina, vedem cum necredinţa şi îndoiala s-au înrădăcinat în aşa măsură în modul lor de gîndire, încît, ei nu mai puteau crede nici în învierea morţilor, nici în existenţa îngerilor cari s-au revelat în atîtea rînduri, atîtor categorii de oameni în scurgerea timpului.
■ Dacă Saducheii şi-ar fi mărturisit convingerile, sau îndoielile lor personale, prezentîndu-le cape nişte păreri omeneşti, n-ar fi produs dezastrul căderii spirituale a neamului Iudeu, care, bazindu-se pe teologii de vîrf ai religiozităţii, au fost înstrăinaţi de Dumnezeu.
Ateismul nedeclarat al Saducheilor transpare din însăşi contradicţiile lor doctrinare. Deşi recunoşteau autoritatea Torei scrisă de Moise, totuşi, ei declarau cu fermitate şi cu pretenţia unei competenţe teologice că nu există nici îngeri, nici înviere dintre cei morţi, iar pe de altă parte din motive strict utilitare, ei îl recunoşteau pe Avraam şi declarau că Moise a fost trimisul din partea lui Dumnezeu.
Dacă nu există îngeri în mod implicit se poate înţelege că Avraam ar fi avuit o simplă halucinaţie şi n-ar fi avut pe cine să găzduiască la stejarul din Mamre (Gen.18).
Aceiaşi consideraţie rămîne viabilă şi pentru îngerii care au intrat în casa lui Lot, iar după nimicirea Sodomei şi Gomorei, ei s-au întors în lumea spirituală.
• Dacă nu există îngeri, nici fondatorul legislaţiei iudaice n-a împărtăşit o soartă mai bună.
în cartea Exod 3:2 se releaiează că îngerul Domnului s-a arătat lui Moise în mijlocul regului aprins.
Dacă nu există îngeri, cine s-a prezentat în flacăra rugului? Dacă însuşi Moise a făcut această mărturisire, atunci, după concepţia Saducheilor, care neagă existenţa îngerilor, Moise a mărturisit un neadevăr, ceea ce este greu de presupus. Ori i s-a năzărit printr-o halucinaţie prezenţa îngerului, care nu poate fi pusă pe seama realităţii, ceea ce ar fi devenit şi mai păgubitor pentru principiile de credinţă ale iuadismului.
Pe această bază teologică, Saducheii subminau nu numai autoritatea Torei despre care declarau că este cartea de căpătîi a poporului, ci toate celelalte cărţi ale profeţilor din vechiul Testament în care se descriau întîlniri cu îngeri sau alte catwegorii de revelaţii cu privire la învierea morţilor şi la existenţa lumii spirituale.
Aceeaşi responsabilitate o poartă şi teologii timpurilor noastre, cari îşi permit să-şi formuleze anumite convingeri personale, prezentîndu-le apoi ca pe nişte adevăruri absolute în Numele lui Dumnezeu, avînd pretenţia unei tălmăciri corespunzătoare, întemeiată pe adevărurile Scripturii, semănînd o şi mai mare confuzie.
„Cine are urechi de auzit să audă!".
Scopul revelaţiilor cu valoare strict particulară, urmăreşte călăuzirea credinciosului aflat în situaţii speciale.
Fiecare copil al Domnului se mişcă în orizontul său propriu de înţelegere şi cunoaştere.
Prin multiplele posibilităţi de comunicare, Duhul Sfint nepoate oferi posibilitatea de î nţelegere a lucrurilor î ntr-o altă dimensiune, privită cu ochiul lui Dumnezeu.

Un credincios autentic, într-o asemenea trăire, poate ajunge să înţeleagă lucruri duhovniceşti pe cari nu le-ar fi putut înţelege în nici o altă împrejurare a vieţii, oricît ar fi de studios.
Este deosebit de important ca noi să putem înţelege ceea ce vrea Dumnezeu de la noi, şi să putem privi, fie chiar şi pentru cîteva clipe din unghiul din care priveşte El.
Apostolul Pavel îndrăzneşte să scrie despre o categorie de credincioşi, punîndu-le întrebarea : „Căci cine a cunoscut gîndul Domnului ca să-i poată da învăţătura ? Noi însă avem gîndul lui Hristos"(ICor 2:16).
Gîndul lui Dumnezeu privind o lucrare bună exprimă întotdeauna şi plăcerea lui Dumnezeu.
10
în acesta plăcere, este implicată şi partea emotivă. Printr-o revelaţie autentică, creştinul are posibilitatea să înţeleagă nu numai ce gîndeşte Dumnezeu ci şi ceea ce simte, reuşind astfel să trăiască la cote superioare pe ambele planuri.
Aceste mijloace de comunicare, pot fi comparate cu materialul intuitiv pa care îl folosim în educaţia copiilor reprezentat prin imagini.
Memoria auditivă nu este suficient de receptivă dacă nu este însoţită în activitatea ei şi de memoria vizuală.
Exemplu : In domeniul muzicii, orice melodie cîntată şi reprezentată prin notele de pe portativ este asimilată cu mai multă uşurinţă decît în cazul cînd ar fi auzită, fără reprezentarea simbolică a sunetelor.
Ceea ce scapă memoriei auditivă, captează memoria vizuală, şi deci întreaga informaţie este înregistrată pe două planuri, influienţîndu-se şi verifici ndu-se reciproc, oferind o dublă capacitate de memorare.
Un fapt real care s-a constatat în viaţa credincioşilor, şi poate fi dovedit în mod statistic, este acela că atît intensitatea cît şi conţinutul mesajelor transmise pe cale a revelaţiei, sînt coordonate de Dumnezeu în funcţie de creşterea spirituală a credinciosului.
Pe măsură ce se realizează o anumită maturitate în experienţa cu Dumnezeu, aceste revelaţii, manifestate prin cîmpul vizual în reprezentare simbolică, cedează în favoarea revelaţiilor de la nivelul spiritului maturizat, care după ce şi-a învăţat „partitura"de la un capăt la celălalt, asemenea unui maestru, nu mai simte nevoia să se folosească de memoria vizuală.
în aceste condiţii, oamenii credincioşi, nu mai trăiesc prin vedere ci prin credinţă, excep^nd situaţiile extreme în cari ei s-ar putea găsi în anumite împrejurări ale vieţii. Astfel, familiarizîndu-se cu „partitura", prin memorarea şi repetarea ei continuă, ei devin capabili să semnaleze chiar şi cea mai mică abatere, în raport cu valoarea simbolului pe care î l mai păstrează doar pentru nevoile altora, aflaţi în procesul deformare.
Ce minunat lucrează Dumnezeu! El nu face risipă de mărgăritare ci le dăruieşte fiecăruia după nevoile lui. Aceste experienţe spirituale au avut menirea să schimbe preferinţele, acţiunile, precum şi atitudinea oamenilor dinamizîndu-le voinţa, pregătindu-i astfel pentru a fi gata de orice sacrificiu în slujba lui Dumnezeu.
• în situaţii cu totul speciale, cînd Dumnezeu plănuieşte vreun lucru de importanţă covîrşitoare, aceste comunicări speciale pe cale a revelaţiilor, pot constitui un imbold nu numai pentru pruncii din casa Domnului, ci şi pentru cei maturizaţi în Hristos, pe cari Duhul Sfint îi călăuzeşte, îndreptindu-le paşii în scopul de mîntuire a oamenilor {Fapte 10:11-20; Fapte 16:4-10; Fapte 13:1-
Tînărului Ionel, pentru că făcea parte din categoria creştinilor cari pot crede numai ceea ce pot înţelege cu mintea, Dumnezeu i s-a revelat într-un
11
mod cu totul deosebit, pentru a-l determina să poată crede şi ceea ce nu înţelege cu mintea.
Aceasta de fapt a fost motivaţia principală pentru care el a tăcut atîta vreme,păstrîndpentru sine atîtea învăţături de valoare, de teama să nu devină ridicol printr-o supraconsideraţie din partea entuziaştilor, făcîndu-se despre el o impresie mai înaltă în comparaţie cu ceea ce este în realitate, fie de a nu fi proscris din partea scepticilor, pentru a fi considerat în rîndul psihopaţilor care visează că zboară prin spaţiul cosmic, uitînd că se află cu picioarele pe pămînt.
Oricum, după cîteva decenii de experienţă, la insistenţele multor credincioşi cari voiau să afle cîte ceva despre sursa de inspiraţie de care se folosea în propovăduirea Evangheliei, el a mărturisit cu foarte multă reţinere cîteva din aceste experienţe, rugîndu-4 pe credincioşi să nu le popularizeze pentru a i se face reclamă în mod inutil.
Adevărul experienţelor din zilele noastre ne dovedeşte că Dumnezeu se descopere cui vrea El, fără să aibe în vedere calităţile noastre fireşti, asemănătoare cu materia brută, ci ne priveşte ca pe nişte produse finite, modelate de mina lui.
Un sculptor iscusit l-a rugat pe prietenul său să-l însoţească într-o incursiune pe care voia s-o facă în scopul de a-şi alege materialul necesar pentru bustul unui rege. Ajungînd la destinaţie în zona unde se află materia primă, elaînceputsă caute cu privirea atentă analizînd configuraţia şi structura fiecărui buştean. După ce trecuse pe lîngă o mulţime de buşteni diformi, analizîndu-i cu privirea, deodată s-a oprit asupra unuia aflat la marginea grămezii respective. în clipele următoare, îşi înfipse tăişul securii în capătul butucului, rostind cu entuziasm cuvintele

următoare: „Acesta este regele". Prietenul său a rămas uimit. Ochii lui nu vedeau decît un butuc diform şi noduros, în timp ce ochii sculptorului îl vedea pe Regele, ca produs finit, modelat de mîinile lui, dincolo de materia brută. Dumenzeu ne priveşte ca produs finit, bucurînduse de noi înainte de procesul îndelungat al modelării. Slavă lui!.. Priminduse dezlegarea interioară, considerind că aceste experienţe menţionate în lucrarea de faţă, vor aduce un folos real cititorilor, Ionel s-a hotărît să şi le împărtăşească, avînd speranţa că din conţinutul acestora bunătatea şi îndurarea lui Dumnezeu vor fi scoase în evidenţă într-o şi mai mare măsură în raport cu limitele noâStre mărginite.

Autorul

12

CUVÎNTUL AUTORULUI

Prin lucrarea prezentă, dedicată tuturor formaţiunilor confesionate de orientare creştină, nuse urmăreşte nici profitul financiar şi nici popularitatea autorului, care crede că este cunoscut şi acceptat de către majoritatea comunităţilor evanghelice din ţară.

Sumele încasate vor fi destinate unui nou tiraj, împreună cu alte lucrări aflate în stadiul de pregătire, pentru folosul tuturor.

Dacă pe lîngă mulţimea experienţelor pozitive şi edificatoare mi-am luat îndrăzneala să scot în evidenţă şi cîteva din aspectele negative ale mentalităţii unor credincioşi sau formaţiuni confesionale, spunîndu-se lucrurilor pe nume, acesta n-am făcut-o pentru a combate, cu rea-credinţă, convingerile unor oameni (şi cu atît mai puţin pentru a pune sub semnul întrebării sinceritatea şi bunele intenţii ale multor credincioşi) ci arătînd că din lipsă de maturitate spirituală au fost înşelaţi, crezîndu-se că sînt angajaţi în slujba Evangheliei, dar care prin rîvnafără de procepere au compromis onoarea Lui Dumnezeu, semănînd în inimile oamenilor necredincioşi o şi mai mare confuzie, devenind o pricină de poticnire nu numai pentru cei de afară ci şi pentru cei de pe calea credinţei.

Conţinutul acestei lucrări oglindeşte realitatea unor experienţe semnificative, cu valoare universal valabilă, îndemnindu-i pe credincioşi să rămînă la postul de veghe, pentru a nu se lăsa induşi în eroare de orice vînt de învăţătură, care se răspîndeşte prin viclenia oamenilor, călăuziţi de sopuri nemărturisite, înstrăinate de voinţa lui Dumnezeu.

Aflîndu-ne în pragul celei de a doua veniri a Mîntuitorului, în zilele din urmă pe care le trăim , lupta dintre întunerec şi lumină devine tot mai înverşunată. O sumedenie de prooroci mincinoşi, vindecători sau făcători de minuni, recomandîndu-se ca slujitori ai Evangheliei, acţionînd în cîmpul psihologic, cu mijloace încă prea puţin identificate, folosindu-se de Numele lui Isus din motive strategice, îi vor înşela pe mulţi dintre cei lipsiţi de experienţă.(Matei 7:15-23).

Prin aceasta cunoaştem că trăim în zilele din urmă şi cu atît mai mult trebuie să ne amintim de învăţătura Mîntuitorului nostru care zice: „Oile Mele

13

ascultă glasul M<a, *Eu le cunosc şi ele vin după mine". (loan 10:27) „Nu merg deloc după un străin, ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor, "(loan 10:5).*

Scriind aceste rînduri mă socotesc adînc îndatorat sâ-I mulţumesc Lui Dumnezeu pentru Harul şi călăuzirea Sa minunată pe care mi le-a dăruit din belşug în schimbul nevrednicei mele.

Par ar el cu aceasta, mă socotesc îndreptăţit să mulţumesc tuturor copiilor Domnului, care prin insistenţele lor m-au încurajat din punct de vedere moral, sprijinindu-mă, în acelaşi timp, şi pe plan material, prin munca şi contribuţia lor, în vtderea tipăririi acestei lucrări care se vrea un răspuns de actualitate pentru edificarea tuturor credincioşilor evanghelici, indiferent de apartenenţa lor confesională.

Bunul nostru Tată să-i binecuvînteze pe toţi, răsplătindu-le ostenelile după îndurarea şi dragostea Lui nemărginită. Cititorule, dacă vrei să fie util în slujba Lui Dumnezeu, fi generos cu semenii tăi, împrumută-le această carte, pentru că este mult mai de folos uitarea ei decît păstrarea cu grijă într-o bibliotecă particulară.

Ionel Piesa

14

FAMILIA

Născut la 26 decembrie, 1927, Ionel a văzut lumina zilei în comuna Jidvei, Jud.Alba Iulia. Părinţii lui, fiind oameni iubitori de Dumnezeu, L-au adus pe lume, crescîndu-1 în învăţătură şi morala creştină. Mama lui, Rafila,era o femeie deosebit de evalavioasă, fiind educată în principiile de credinţă ale bisericii ortodoxe. Tatăl său, Petru, era de confesiune greco-catolică. Amîndoi se străduiau să facă voia lui Dumnezeu, după măsura cunoştinţelor pe care le puteau avea în aceea vreme.

Condiţiile materiale ale familiei erau dintre cele mai bune. Rafila, aflîndu-se însărcinată pentru a zecea oară, avea probleme cu sarcina. Femeile „binevoitoare"o dojeneau în permanenţă pentru nechibzuinţa ei, îndemnînd-o să-şi întrerupă sarcina, din pricina unei hemoragii care se ivise în mod cu totul inexplicabil.

Neliniştită de starea de fapt, Rafila se ruga lui Dumnezeu, cerîndu-i s-o ajute. Noaptea următoare, pe cînd dormea

Dumnezeu i-a vorbit printr-un înger zicîndu-i: „Rafila!, n-asculta de sfaturile femeilor, care te-au îndemnat să-ţi întrerupi sarcina. Copilul care se va naşte, va fi un copil sănătos, şi-ţi va produce mai multă bucurie decît ceilalţi nouă pe care i-ai născut".
Fericită, după ce s-a trezit din somn, Rafila observă că hemoragia i se oprise, bucurîndu-se de bunătatea şi ajutorul lui Dumnezeu. Ce minunat este Dumnezeu! El îi ascultă şi pe ortodocşi dacă-L cheamă cu sinceritate şi credincioşie. El se îngrijeşte de toţi şi le descopere la timpul potrivit calea pe care trebuie s-o aleagă pentru a-L cunoaşte cu adevărat.
In această aşteptare fericită, Rafila îl născuse pe Ionel în cea de-a doua zi de Crăciun.
Viaţa familială, urmîndu-şi cursul, avea să aducă în scurgerea timpului, mai multe surprize decît s-ar fi aşteptat.
Din motive speciale, familia se mutase în comuna Ighişul Nou, Jud.Sibiu. După ce Ionel îşi terminase şcoala generală, urmînd apoi la cursurile liceale din Bucureşti, în experienţa familiei intervenise un incident: se convertise
15
la neoprotestanţii evanghelici unul dintre cei mai zburdalnici fraţiori, tînărul Gheorghiţă. Incidentul avusese loc în anul 1942.
■Neoprotestahţii baptişti şi creştini după Evanghelie, colaborau în lucrarea de misiune, cu o parte dintre creduincioşii din mişcarea creştină „Oastea Domnului", iniţiată de părintele Iosif Trifa.
Adunările se ţineau în bisericile ortodoxe. Tînărul Gherghiţă, frecventa regulat la serviciile care se ţineau în biserica Ortodoxă, în fiecare Duminică după masa. Mişcarea Oastea Domnului, cuprinsese un mare număr de credincioşi care făcuseră legămînt cu Dumnezeu. Printre aceştia se afla şi tînărul Gherghiţă.
Intrigat, preotul greco-catolic, aflînd că Gheorghiţă se duce la biserica Ortodoxă.participînd la adunările pe care credincioşii le ţineau în cursul săptămînii şi prin case particulare, conlucrînd împreună cu neoprotestanţii evanghelici, se hotărî să ia măsurile de rigoare împotriva lui Gheorghiţă,prin intermediul tatălui său, care după cum s-a menţionat, era de confesiune greco-catolic.
. „Domnule!"intervenise preotul Târna : „este de neconceput ca fiul dvs. să-şi părăsească religia greco-catolică. Dacă soţia dvs. este ortodoxă, nu-i nici o problemă. Copiii însă trebuie să urmeze religia tatălui său şi nu religia mamei. Vă rog să vă faceţi ordine în familie, pentru că fiul dvs. ar putea să * influenţeze şi pe alţi tineri din parohia noastră...Se dovedeşte încă o dată că oamenii de la ortodoxi, nu sînt în stare să-şi păstreze credinţa şi nici obiceiurile. Cît priveşte mişcarea Oastei Domnului, amestecîndu-se cu neoprotestanţii, a devenit o adevărată plagă pe trupul bisericii noastre greco-catolice. Vă rog să luaţi în consideraţie gravitatea faptului, aplicînd măsurile cele mai drastice, pentru folosul nostru al tuturor. .Mucaliţii' aceia „s-au rătăcit" de la dreapta noastră credinţă moştenită de la părinţi, „lepădîndu-se de Dumnezeu şi de Hristos, de sfintele noastre icoane". Toate acestea le-au învăţat din cărţile lor mincinoase, care nu corespund cu Sfînta Noastră Biblie. Sînt nişte oameni stricaţi care nu merită să trăiască. Luaţi măsuri de urgenţă, Domnule! Pînă nu-i prea tîrziu"
„Nu-ţi face griji părinte! Dapă astfel stau lucrurile ştiu eu să mă descurc"
16
*** SĂRBĂTOAREA PASTELOR - CONFLICTUL DIN FAMILIE***
Cu prilejul vacanţei, de sărbătorile primăverii, Ionel; venise acasă. Bucuria de a-şi vedea părinţii şi fraţiorii durase doar cîteva clipe, pentru că tăticu se hotărî să-şi facă ordine în familie conform angajamentului asumat în faţa preotului Târna.
Astfel într-o atmosferă de tensiune, începuse „interogatoriul" din săptâmîna pastelor:
„Măi Gheorghiţă! Spune-mi te rog ce ai de gînd să faci?...De ce mi-ai spus de legămîntul pe care l-ai făcut cu rătăciţii aceia? Tu n-ai părinţi?...Pentru ce mi-ai ascuns lucrul acesta?...Acum hotărăşte-te bine! Ori pleci de acasă şi să nu mai aud în veci de numele tău, ori te laşi de „Legea aceia stricată" şi de legămîntul pe care l-ai făcut cu pocăiţii tăi.
„Tăticule dragă", îi răspunse Gheorghiţă cu blîndeţe şi teamă: Pocăinţa nu-i o lege stricată, ci este porunca Domnului Nostru Isus Hristos. în Sfînta Evanghelie după Mărcu 1:14-45 scrie că oamenii trebuie să se pocăiască. Aceste cuvinte nu sînt cuvintele pocăiţilor, ci sînt cuvintele Mîntuitorului nostru Isus Hristos:.
„Poftim! Este mai deştept oul decît găina. O fi scris acest lucru în cărţile voastre mincinoase, dar nu poate fi scris în Sfînta Biblie".
„Este scris tăticule -îmi dai voie să-ţi citesc?'
„Aruncă Biblia aceea mincinoasă ! Tu nu vezi că-i lipseşte crucea de pe copertă?...Avea dreptate părintele Târna. Doar nu degeaba s-a făcut preot. Dînsul mi-a spus că ticăloşii aceia s-au lepădat nu numai de sfînta Biserica ci şi de sfintele taine. Hai spune-mi odată ce vrei să faci! N-avem timp de pierdut! Nu vreau să ne prindă sărbătorile pastelor cu supărare şi nici cu ceartă. Vrei să măasculţi? Dacă nu vrei, spune-mi-o desluşit, şi din clipa aceasta eu nu te mai socotesc în rîndul familiei. Am să te dezmoştenesc".
17

„Tăticule dragă, vreau să te ascult în toate lucrurile" răspunse Gherghiţă, „dar în problema credinţei, te rog să mă ierţi pentru că nu te pot asculta. Biblia ne spune să ascultăm de părinţii noştri în Domnul, dar dacă părinţii noştri, din motive de necunoştinţă, ne îndeamnă să ne lepădăm de învăţăturile Mîntuitorului, în acest caz, trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu deeît de părinţi.
în stînta Evanghplie după Matei 10:32-39, Domnul Isus ne spune următoarele: „De aceea, pe orişicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi. mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri, dar de oricine se va lepăda Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui care este în ceruri. Să nu credeţi că am venit să aduc pacea pe pămînt, n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama-sa, pe noră de soacra-sa şi omul va avea de vrăjmaş chiar pe cei dki casa lui. Cine iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decît pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu-şi ia crucea lui şi nu vine după Mine nu este vrednic de Mine. Cine îşi va păstra viaţa, o va pierde; şi cine îşi va pierde viaţa pentru numele Meu, o va cîştiga".
„Poftim domnule! un singur adevăr într-o grămadă de minciuni. Scrie în Biblia pocăiţilor despre cruce? Pentru care motiv Biblia voastră n-are cruce pe copertă? Preotul mi-a spus că pocăinţa cea adevărată este „spovedania" înaintea preotului şi n-are nici o legătură cu învăţăturile voastre rătăcite."
„Da tăticule! pocăinţa cea adevărată este „spovedania", însă dacă omul se spovedeşte în mod uşuratic, mărturisindu-şi păcatele în faţa preotului, continuînd apoi să facă toate păcatele,faiă să-şi schimbe atitudinea faţă de Dumnezeu, spovedania lui nu-şi-mai îndeplineşte scopul. Profetul Isaia 1:16-17 îndemnîndu-i pe oameni la pocăinţă le-a zis: „Spălaţi-vă deci şi curăţiţi-vă! Luaţi de dinaintea ochilor Mei faptele voastre rele pe care le-aţi făcut! încetaţi să mai faceţi răul! învăţaţi-vă să faceţi binele...". Cu privire la cei ce mergeau la Templul din Ierusalim,, profetul Ieremia 7:8-10, scrie: „Dar iată că voi vă hrăniţi cu nădejdi înşelătoare care nu slujesc la nimic. Cum ? Furaţi, ucideţi, preacurviţi, juraţi strîmb, aduceţi tamîie lui Baal, mergeţi după alţi dumnezei pe care nu-i cunoaşteţi! Apoi veniţi să vă înfăţişaţi înaintea Mea, în casa aceasta peste care este chemat Numele Meu şi ziceţi: „Sîntem izbăviţi" ca iarăşi, după aceea să faceţi toate aceste urîciuni Este Casa Aceasta peste care este chemat Numele Meu o peşteră de tîlhari înaintea voastră? Eu însumi văd lucrul acesta zice Domnul".
18
în sfînta Evanghelie după Matei 21:13 Mîntuitorul- Isus Hristos, mustrîndu-i pe cei ce nesocoteau casa Domnului, le-a spus următoarele : „Este scris'î „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune". Dar voi aţi făcut din ea o esteră de tîlhari.Aşadar, omul sfinţeşte locul. Ceea ce numesc oamenii isericâ,nu-i biserică, ci casă de rugâciune.Cuvîntul biserică înseamnă, adunarea e credincioşi. După cum Hristos este viu, tot la fel şi biserica lui este vie, ntru că Ea este trupul lui Hristos. Există o singură Biserică. Aceasta nu este ici catolică, nici ortodoxă, nici protestantă, şi nici neoprote-stanţă. Biserica imnului Hristos, nu este construită din cărămizi, ci din pietre vii.
Apostolul Petru în prima sa Epistolă 3:2-5 ne scrie : „...dacă aţi gustat n adevăr că bun este Domnul, apropiaţi-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, ar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu. Şi voi ca nişte pietre vii, sînteîi idiţi ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfîntă şio să aduceţi jertfe luhovniceşti, plăcute Iui Dumnezeu"
Prin urmare, continuă Gheorghiţă, Hristos este o piatră vie, şi El este emelia Bisericii Sale, iar Biserica lui reprezintă totalitatea credincioşilor care iScultă de învăţăturile Lui indiferent de apartenenţa lor confesională.
„Cine te-a învăţat asemenea prostii? Unde ai mai văzut o biserică zidită in pietre vii? Poftim ! Acesta îi răspunsul pe care l-am aşteptat?...Rafila! regăteşte-i hainele!... Să plece din casa noastră! Nu-1 mai pot suporta cu lalivernele lui... M-am hotărît să-1 dezmoştenesc!...Treaba lui...Ducăse unde-o rea!"
Rostind aceste cuvinte, a ieşit în livadă, în timp ce Rafila, plîngînd şi înguindu-se îi pregătea bagajul de plecare. Ionel fusese martorul nedorit în tcestă discuţie şi confruntare tulburătoare. ' •<■
După ce Rafila strînsese hainele lui Gheorghiţâ, împachetîndu-le s-a îndit să-i pună ceva de mîncare. După ce totul a fost pregătit, se aştepta omentul necugetatei despărţiri. Tăticul, zăbovise mai mult decît ar fi trebuit, limbîndu-se prin livadă.
Rafila, cu sufletul ei de mamă, se rugase lui Dumnezeu pentru ca El să u îngăduie o asemenea dezbinare în familie. îl iubea pe Gheorghiţă, pentru că le cînd se convertise la credinţă, nu mai avea probleme cu el. Ambiţiile şi scapadele tînărului cu pricina, erau de domeniul trecutului.El devenise un copil leosebit de blînd şi ascultător, avînd o mare plăcere să slijeascâ Domfruhii.
După ce se observase că tăticu zăboveşte să vină, Rafila începuse să-1 aute, strigîndu-1 pe nume. Deodată, coborîndu-se în livadă începu să strige cu isperare. Ce se întîmplase? Tăticul lui Gheorghiţă fusese paralizat. Căzuse ca n trunchi de copac, rămînînd în stare de inconştienţă. După cîteva ore de >ocete din partea familiei, el se trezise din starea de inconştienţă, rămînînd însă u infirmitatea specifică, nemaifiind în stare să se ridice din paWl în care a fost şezat.
19
Astfel, conflictul din familie, avea să se sfîişească în mod cu to neaşteptat. în situaţia care s-a ivit,Gheorghiţă n-a mai fost alungat de aca După un " tratament" cu şocuri electrice, pregătit cu o instalaţie improviza

„Tăticule! Dumnezeu ţi-a dăruit posibilitatea să dispui de foarte mu isericii greco catolice
libertate. Munca fizică de-acum, nu-ţi mai este recomandabilă. N-ai vrea citeşti Biblia?"
„Oh! Gheorghiţă dragă; Nu mă mai necăji. Oare nu din cauza ta i găsesc eu în această suferinţă? Ţi-am spus de atîtea ori că pe mine nu interesează cărţile voastre, şi nici Biblia voastră cea mincinoasă".
„Tăticule!" răspunse Gheorghiţă, " dar dacă-ţi aduc o Biblie de altarul bisericii, vrei să citeşti din ea?"
„Aş citi cu plăcere, dar tu n-ai de unde să-mi aduci o Biblie de altarul bisericii."
„Am să-ţi aduc tăticule".
în ziua următoare Gheorghiţă venise cu o Biblie marte scrisă cu Iii cirilice, încă înainte de Alexandru I.Cuza. Cîntărea aproximativ 4 kg, a coperţile ferecate cu balamale şi încuietori din cupru. Partea extertioară ornamentată cu o cruce mare de culoare aurie. în interiorul copertei se imaginea învierii Domnului Nostru Isus Hristos: Această Biblie o împrumui Gheorghiţă de la un bătrîn, a cărui bunic fusese preot. Cu siguranţă că Bil fusese folosită al altarul bisericii. Deşi era atît de veche se păstrase destul bine. De fapt, se credea că într-o asemenea Carte Sfîntă numai preotul permisiunea să citească.
„Aceasta este Biblia cea adevărată"exclamase tăticul lui Gheoi adăugînd apoi cu multă satisfacţie:" Vino şi adu-mi acum şi Biblia ta cu ce mai puteţi apăra? Repetă-mi textele de care mi-ai vorbit".
„Deschide tăticule la Evanghelia după Marcu 1:14-15".
„O să văd eu ce-i cu pocăinţa voastră...Hm! Uite că aici se"potrivi
„Deschide acum la Evanghelia după Matei 10:32-39".
După ce verificase cu atenţie ambele texte, observînd că ele corespu întru totul, rămăsese uimit.
„Deschite la cartea profetului Isaia: 1:16-17..."
„Ei! asta-i prea de tot. Uite că se potriveşte şi aici".
„Deschide şi la Ieremia 7:8-11 şi la Matei 21-13."
" „Extraordinar!!... Uită că m-a minţit părintele Târna.
Doamne iartă-mi păcatele. Cum se poate ca slujitorul Tău să spună minciui
A!... Povestea aceea cu pietrele vii... De o mai fi scrisă şi asta în Biblia Sfîn
înseamnă că părintele Târna, ori nu cunoaşte Biblia ori nu-i cinstit."

20

Deschide tăticule la epistola întîia a lui Petru 2: 3-5".
După ce verificase citatul, rămase uimit, întrucît, deşi limbajul textelor
Ionel ajutat de fratele lui Gheorghiţă, reuşise după vreo două săptămîni, sâ a deosebit, conţinutul ideilor era identic.
Preotul Târna de fapt nu-4 minţise cu pună pe picioare tăticu, care începu să se tîrască rezemîndu-se de un bastoi
Ameliorarea suferinţei, adusese în familie o nouă speranţă pentru *n* bine. într-una din zilele, după ce trecuse perioada de tensiune familia Gheorghiţă, apropiindu-se de tatăl său îi zise:
a credinţă, pentru că şi el credea ceea ce-i spuseseră alţii despre aceşti oameni,
ă să verifice.Vina preotului consta în faptul că prin modul său de viaţă,
ărea să fie certat nu numai cu morala creştină ci şi cu rînduielile sacre ale
Iute de fire cum era, într-una din din orele de religie, se năpăstuise cu veişunare aspra tînărului Ionel, ameninţîndu-1 în toate felurile, pentru că elevul vusese îndrăzneala să4 întrebe pe preot cu cine sa căsătorit Cain întrucît pe tunci, după învăţătura cathehismului şcolar greco-eatolic, nu era pe pămînt ecît el cu tatăl său şi cu mamă-sa.
„Neruşinatule!!... Acestea sînt întrebări de vîrsta unui elev de pe clasa treia? Ai merita o bătaie straşnică!"
. Ionel se resemna, mulţumindu-se că a reuşit să scape fără mardeală ătaie).
Mai tîrziu, urmîndu-şi cursurile liceale, îşi aminti că profesorul de *i*ologie prin vocaţia şi blîndeţea lui părintească, s-ar fi potrivit mai bine pentru ujba de preot decît părintele Târna."
Pasiunea profesorului însă, fiind viciată de concepţia materialistă spre lume, îl făcea să depună eforturi suplimentare programului şcolar, pentru ne convinge că nu există Dumnezeu.
Astfel învăţătura de -acasă, cu cea de la Biserică şi mai tîrziu cu cea de şcoală se contraziceau între ele, frămîntîndu4e mintea şi sufletul într-o lumeît de confuză.
în această ambianţă de confruntare ideologică, de la diferite nivele, nil Ionel îşi pierduse convingerea că există Dumnezeu. în mintea lui fragedă lipsită de experienţa vieţii, începu să se strecoare îndoiala însoţită de ecredinţă.
„Dacă ar exista Dumnezeu cu adevărat, îşi zicea el, nu s-ar produce tîtea nenorociri pe pămînt. El s-ar fi descoperit oamenilor schimbîndu4e aracterul şi atitudinea. Gîndirea logică, bazată pe simţul realităţii, nu ne poate onduce la o altă concluzie. Aceasta însă, nu trebuie să4 demoralizeze pe om, 1 dimpotrivă, să-şi conştientizeze şi mai mult responsabilitatea, dedicîndu-se l» slujba folositoare pentru binele societăţii".
Frumoase idealuri ! Ele pot fi realizate de către om fără să mai apeleze serviciile religiei. Acestea îi erau gîndurile care4 frămîntau mintea sub

21

influenţa învăţăturilor pe care le-a primit în şcoală din partea profesorului biologie, care îşi împărtăşea mai mult convingerile sale personale, decît subiec materiei cuprins în cadrul manualului didactic.
Tînărul Ionel, ob&ervînd pasiunea profesorului de biologie, se hotă. să studieze mai atent " originea speciilor" şi erele geologice cuprinse î manualele de specialitate. După scurtă vreme, el observă cu uimire, că original specilor elaborată de Darwin, care constituia fundamentalul concepţia! materialiste despre lume, nu reprezenta altceva decît o fraudă inadmisibilă textelor biblice, oferindu4 posibilitatea să-şi amintească de lecţiile de la ora religie în legătura cu creaţia.
Cuvîntul Creaţie, fusese înlocuit prin cuvîntul evoluţie, Creatou fusese înlocuit cu spontanietatea, cu întîmplarea oarbă a fenomenelor natural fără să fie dirijate de către cineva, iar zilele de creaţie au fost înlocuite cu ere geologice, în rest absolut totul era copiat din textele biblice, aflate în cartj, Genezei, prezentîndu-se apoi în mod tendenţios, ca pe unele dintre cele mi importante descoperiri ştinţifice.
Intrigat de observaţiile făcute în timpul studiului, Ionel se hotărîse di nou să citească Biblia, pentru a-şi clarifica ideile pe bază de comparaţie.

CONFLICTUL CU PREOTUL TÂRNA

într-e vacanţă de primăvară, Ionel, întorcîndu-se de la Bucureşti, avea să întîmpine o nouă surpriză familială. Tăticul se înzdrăvenise destul de bine, şi începuse să frecventeze din nou biserica greco-eatolică. Acasă însă el se ocupa cu studiera Bibliei, pe care o citise de patru ori, acumulîndu-şi suficiente cunoştinţe pentru a-i înţelege sensul. La biserică îndeplinise funcţia de coorator şi cantor, iar uneori, cînd ajutorul său era prezent se mulţumea şi cu misiunea de crîsnic {deserventul preotului la altar).
într-wia din zile, trebuia să se facă ungerea cu " sfîntul mir". Preotul neglijase provizia de untdelemn sfinţit.
„Ce facem Domnule? N-aveţi dvs. untdelemn de rezervă?" . „Am părinte"răspunse ' crîsnicul' dar untdelemnul pe care îl am nu-i sfinţit' ".
„Asta4 problema? Aduceţi4 aici, dar să nu mai ştie şi ceilalţi că untdelemnul nu este 'sfinţit' ".
„Cum adică? Cine să nu mai ştie? Oare nu ne vede Dumnezeu părinte?"
„Lăsaţi-mă Domnule, nu mă mai necăjiţi! Răspund eu de lucrul acesta. Trebuie să facem ungerea, şi n-avem timp acum de sfinţirea untdelemnului."
Mîhnit şi tulburat pentru cele văzute şi auzite, tăticul lui Gheorghiţă se resemna, înghiţind în sec.
într-o altă duminică, venise la biserică o văduvă săracă. Adusese cu ea ofranda pentru parastasul soţului ei decedat. Doi colaci mari şi două sticle cu vin. După terminarea slujbei preotul îşi anunţase hotărîrea:
„Domnule Petrică! împărţiţi colacul acesta şi vinul din prima sticlă cu ajutorul dvs, Jar colacul celălalt împreună cu vinul, vor fi pentru mine. Sînteţi mulţumit?"
„Nu prea mulţumit, părinte ... Mie nu-mi trebuiesc nici colacul şi nici vinul acestei femei necăjite. S-ar fi cuvenit să dai amîndoi colacii lui badea Njcolae, pentru că el cîntă în strană fără să primească ceva de la biserică. Eu cred
22
23
că este bine să-i dau şi sticlele de vin, pentru că dînsul are opt copii, şi lucrează din greu la tăiatul lemnelor în pădure. La dumneata părinte... nu se mai termină vinul din butoaie. Colaci mucegăiţi stau îngrămădiţi în cămară. Copii n-ai... Pentru cine vrei să duci colacul acesta? Pentru purcei? Ascultămă domnule părinte măcar de data aceasta. Dumnezeu să-ţi dea sănătate".
„Domnule Petrică" răspunse părintele Târna, " Vă rog să nu vă amestecaţi în meseria mea! Prea departe au ajuns lucrurile!"
„Iertaţi-mă părinte! Eu n-am ştiut că asta-i o meserie, ci mă gîndeam că poate fi credinţă. Dacă-i meserie, te rog să mă ierţi pentru că de- acum încolo n-am să mă mai amestec în meseria dumitale. Doamne iartă-ne pentru că ne-am certat înaintea sfîntului altar, pentru nişte lucruri lipsite de valoare!"
„Cum adică? Parastasul este lipsit de valoare?"
„Nu părinte, n-am spus aceasta, m-am referit la colacii mucegăiţi din cămara dumitale. M-am lămurit cu problemele. Trebuie neapărat să împlinesc ce zice Scriptura. Doamne ajută-mă!" .
îngînînd aceste cuvinte, tăticul lui Gheorghiţă se îndreptă spre casă, hotărît în inima lui să facă legămînt cu Dumnezeu.

SĂPTĂMÎNA PASTELOR

în vinerea patimilor, clopotele răsunaseră pentru a treia oară. Curtea bisericii era ticsită de oameni, care veneau cu bună credinţă a-şi face spovedania, îngrijorat, părintele Tama, observînd că îi lipseşte deserventul se hotărî să-i facă o vizită la domiciliu, pentru al invita să vină la slujbă.
„Domnule Petrică! N-aţi auzit că s-au tras clopotele pentru a treia oară? Ce mai aşteptaţi? Aveţi nevoie de o invitaţie specială? Badea Nicolae lipseşte şi nu mă pot descurca singur"
„Domnule părinte! Daţi-mi voie să vă citesc un pasaj din Sfînta Scriptură şi pe urmă... o să mai vedem noi ce este de

făcut."
„N-am timp Domnule pentru pasajele Bibliei. Oamenii ne aşteaptă în curtea bisericii".
„Domnule părinte, numai cîteva minute... aveţi puţină răbdare, pentru că vreau să vă citesc despre legămîntul lui Dumnezeu cu preoţii evrei."
„A!... foarte bine... cît mai repede pentru că sîntem întîrziaţi"
Biblia cu literele cirilice se afla pe masă. Era deschisă la cartea profetului Maleahi. S-au citit cuvintele din cap. 2: 1-9. Era evident că porunca şi mustrarea Domnului făceau referinţă pentru preoţii evrei, care trăiseră pe vremea profetului Maleahi în jurul anului 420 î.e.n....
„Acum către voi se îndreaptă porunca aceasta, preoţilor! Dacă nu veţi asculta, dacă nu vă ve-ţi pune la inimă ca să da-ţi slavă Numelui Meu, zice Domnul Oştirilor, voi arunca în voi blestemul, şi voi blestema binecuvîntările voastre: da. le-am şi blestemat, pentru că nu aveţi pe inimă porunca mea. Iată că vă voi nimici sămînţa şi vă voi arunca bălegarulm faţă, baliga vitelor pe care le jertfiţi şi ve-ţi fi luaţi împreună cu ele. Ve-ţi şti atunci că eu v-am dat porunca aceasta, pentru că legămîntul meu cu Levi (butucul preoţiei) să rămînă în picioare, zice Domnul Oştirilor.
24
25
Legămînţul Meu era un legămînt de viaţă şi de pace. I l-am dat ca să se teamă de Mine; şi el s-a temut de Mine, şi a tremurat de Mine, şi a tremurat de Numele Meu. Legea adevărului era în gura lui, şi nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui; a umblat cu Mine în pace şi neprihănire, şi pe mulţi i-a abătut de la rău. Căci buzele preotului trebuie să păzească ştiinţa şi din gura lui se aşteaptă învăţătura, pentru că el este un sol al Domnului Oştirilor. Dar voi v-aţi abătut din cale, aţi făcut din lege un prilej de cădere pentru mulţi, şi aţi călcat legămînţul lui Levi, zice Domnul Oştirilor. De aceea, şi Eu vă voi face să fiţi dispreţuiţi şi înjosiţi înaintea întregului popor, pentru că n-aţi păzit căile Mele, ci căutaţi la faţa oamenilor cînd tălmăciţi Legea'!
Auzind aceste cuvinte, preotul Târna, găsi de cuviinţă să-şi exprime protestul:
„Biblia aceea nu-i bună domnule!"
„Te simţi ofensat părinte? Textul acesta nu vorbeşte despre preoţii creştini, ci despre preoţii evreilor, care mai tîrziu l-au răstignit pe Hristos, denunţîndu-L autorităţilor imperiale care l-au condamnat la moarte. Cît priveşte Biblia aceasta veche, să-mi fie cu iertare părinte. Această Sfîntă Scriptură din care ţi-am citit, nu-4 împrumutată de la pocăiţi, ci e$te de la nenea Ion a lui Vasii, a cărui bunic fusese preot. Se vede după forma ei că-* de la sfînta biserică, Poftim! are Q cruce mare pe copertă, iar în partea interioară are imaginea învierii Domnului Nostru Isus Hristos. Aşa m-ai dus în eroare şi pînă acum, influenţîndu-mă să-mi dezbin familia... Dumnezeu să-ţi ajute părinte! Eu de acum încolo, după cum ţi-am promis, n-am să mai mă amestec în meseria dumitale. D°ar dumneata mi-ai spus că^ meserie. Nu-î aşa? Eu te rog să mă ierţi de tot ce ţi-am greşit, nu vreau să ne mai contrazicem. începînd cu data de astă» eu am hotărît să mă pocăiesc, după învăţătura Mântuitorului. Zică lumea ce o vrea, iar dumneata, chiamă-l pe badea Nicolae să te ajute şi îngrijeşte-te de nevoile lui pentru că o să mai ai trebuinţă de el. Mai departe Dumnezeu să ne ierte şi să rămînă cu noi."
Tînărul Ionel, aflîndu-se în vacanţă, asistînd la discuţiile cu părintele Târna, simţi nevoia să-i cunoască pe cei din Oastea Domnului şi pe cei de la neoprotestanţi, despre care se spuneau atîtea lucruri, cum nu se puteau mai rele.
26
OMOLOGUL PĂRINTELUI TÂRNA
în biserica Ortodoxă, intervenise un mic incident. Părintele Balaban, observînd că duminicile dimineaţa, veneau doar babele şi moşnegi la slujbă, în timp ce la programele 'Qastei Domnului' care se ţineau în biserică, în fiecare duminică după masa, oamenilor nu le mai ajungeau spaţiul interior, înghesuindu-se la uşa bisericii, se hotărî să se facă ordine. Predicile înflăcărate ale 'celor neînvăţaţi', rugăciunile şi cîntările minunate pe care le cîntau, stîrneau admiraţia pentru majoritatea oamenilor de bine. Această situaţie îngrijorîndu-1 pe părinte-le Balaban, îl determină să ia măsurile de urgenţă.
în atitudinea lui, el se dovedise mai ponderat în comparaţie eu părintele Târna, fiind apreciat pentru valorile lui culturale.
într-o duminică după masa, el se adresă mulţimii care venise la programul 'Oastei Domnului':
„Oameni buni şi adevăraţi creştini ! Eu nu cred că este bine cea ce facem. Duminică dimineaţa participă la slujbă doarcîţivabătrîni, iar după mesele nu ne mai ajunge spaţiul din biserică- Ce-i de făcut? Eu nu vă mai pot înţelege. După cum ştiţi eu am învăţat atîta carte, şi acum în loc să veniţi dimineaţa la biserică, să mă ascultaţi pe mine, aţi venit aici să-i ascultaţi pe cei fără de cartp. Dacă eu care am învăţat teologia, nu sînt în stare să le înţeleg pe toate, cum vor înţelege Scriptura cei care sînt lipsiţi de învăţătură?"
- „Are dreptate părintele" se auziră cîteva glasuri aprobative.

„Ce anume nu puteţi înţelege domnule părinte?"
intervenise unul dintre predicatorii 'Qastei Domnului' care n-avea mai mult de patru clase primare, dar care era

considerat printre cei mai buni predicatori.
„Multe lucruri nu le pot înţelege"răspunse părintele Balaban. „Biblia este plină de contradicţii".
„Spuneţi-mi măcar una dintre ele domnule părinte" intervenise predicatorul înflăcărat.
„Am să vă spun despre una dintre aceste contradicţii; în Evanghelia după Matei 10:34 scrie următoarele: „Să nu credeţi că am venit să aduc pacea

pe pământ: N-am venit să aduc pacea ci sabia" în Evanghelia după Ioan 14:27, scrie contrariul: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea" Aceste cuvinte se contrazic între ele şi nu pot fi armonizate. Ori pace, ori sa"bie.Dacă-i război nu mai poate fi şi pace în acelaş timp, iar dacă-i pace nu poate fi război. Ori una ori alta, pentru că amîndouă nu pot fi valabile în acelaş timp."
„Aşa este"încuviinţară cîteva glasuri. „Părintele ştie mai bine decît sfătosul acesta"
După cîteva clipe de tăcere, predicatorul cu patru clase primare îşi ceruse permisiunea să vorbească:
„Nu-i nici o contradicţie în Biblie, domnule părinte. Amîndouă textele sînt adevărate, pentru că sînt cuvintele Mîntuitorului."
„Explică-mi' bădicule' , ori e albă ori e neagră." „Ascultaţi-mă şi înţelegeţi! Cînd Isus a spus că El n-a venit s-aducă pacea pe pământ ci sabia, îi avea în vedere pe cei care se încreştinau, atît dintre iudei cît şi dintre păgîni, şi pe urmă aveau de întîmpinat greutăţi cu cei din familie, care mai rămînseseră necovertiţi la credinţă,„şi care se purtau cu ei de multe ori ca cu nişte vrăşmaşi, prigonindu-i în toate felurile, pentru motivul că s-au dăruit lui Hristos, îmbrăţişînd învăţătura creştină. Dacă în Evanghelia după Ioan 14:27 Mîntuitorul se adresează ucenicilor prin cuvintele: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea", aceasta este adevărată, pentru că credincioşii care L-au primit pe Hristos şi sînt creştini cu adevărat, ei primesc o pace sufletească, atît de adîncă încît, nici un fel de prigoană pe care o născoceşte Diavolul împotriva lor prin fiii neascultătorii, nu le poate tulbura părtăşia şi pacea cu Dumnezeu, pe care le-au primit din belşug prin puterea Duhului Sfînt".
„Bravo nenicule! răspunsul este de nota 10.' Regret' însă că trebuie să vă comunic un lucru mai puţin plăcut: Am primit ordin de la mai mari noştri că începînd cu data de astăzi,' Oastea Domnului' , nu mai are permisiunea să-şi ţină programele în biserică. Credincioşii de religie ortodoxă, sînt invitaţi să vină la sfînta biserică dumineca dimineaţa, iar după masa se va ţine numai . slujba de liturgic Ordinu-i ordin! Să ne vedem cu bine."
Astfel, credincioşii de la ' Oastea Domnului' au fost nevoiţi să se adune prin case particulare, amestecîndu-se cu neoprotestanţii baptişti şi creştini după Evanghelie, misionînd împreună-, fără să ţină cont de apartenenenţă confesională. Se formaseră grupuri, care pe vremea celui de-al doilea război Mondial nu erau ocrotite de la legea constituţională.
Fiind în vigoare „Legea Marţială", multe grupări de credincioşi, erau nevoite să se adune prin locuri ascunse, fiind urmărite de autorităţi.

CONVERTIREA FAMILIEI

în această ambianţă de incertitudine, intervenise „miracolul"convertirii pentru întreaga familie.
Gheorghiţă nu mai avea probleme. Tăticul său împreună cu mămica, Rafila, şi încă patru fraţiori, printre care şi cel mai mic Ionel, se convertiseră la credinţă, propunîhdu-şi să facă legămînt cu Dumnezeu prin botezul biblic.
Botezul a fost oficiat în apa curgătoare, de către pastorul Dan Ioan din Cluj, misionarul Volk, din oraşul Sibiu, şi de către asist, stomatolog Fluieraş cu domiciliul în Sigişoara.
Anuţa, Mihăiţă şi Tudor fuseseră deja botezaţi şi ei, şi din familie a mai rămas neconvertit doar fiul cel mai mare Andrei, care a fost căsătorit într-o altă localitate.
După terminarea războiului, ' Legea Marţială' fiind abrogată, credincioşii se puteau strînge, bucurîndu-se de o anumită îngăduinţă din partea noilor autorităţi, care nii-şi definiseră poziţia ideologică în problema funcţionării cultelor religioase.
în această perioadă, grupările de credincioşi, simţind nevoia să se organizeze în formaţiuni confesiunile mai puternice, cu scopul de a-şi apăra interesele, privind o eventuală recunoaştere de funcţionare legală, din partea autorităţilor, au început o luptă de acaparare a membrilor.
în comuna Ighişul Nou îA Jud, Sibiu, se formase o comunitate neoprotestantă. ' Oastea Domnului' prin liderii ei încerca să se organizeze sub tutela ortodoxismului.
Din pricina rigidităţii unor preoţi, o bună parte din această mişcare, a trecut de partea neoprotestanţilor.
Unde preoţii ortodoxi se dovediseră mai îngăduitori, adunările ostaşilor Domnului' , puteau să funcţioneze nestingherite. Mica grupare de credincioşi din comuna Ighişul Nou se înscrisese pe tabelele confesiunii baptiste.
După scurtă vreme însă, misionarii creştini după Evanghelie, o cîştigaseră de partea lor, dovedindu-se mai activi în lucrarea de misiune. Penticostalii încă nu deveniseră cunoscuţi. Tînărul Gheorghiţă, împreună cu fratele lui Ionel, se

PRIMA EXPERIENŢĂ CU DUMNEZEU -„CELE TREI PICĂTURA

în iarna 1945, Ionel, împreună cu alţi doi tineri mai vîrstnici decît el, s-au hotârît să viziteze comunitatea baptistă din comuna Cergăul Mic. Pastorul Bîrlea îi primise cu multă bucurie. Cu prilejul sărbătorilor, casa era tixită pîttâ la refuz. O parte dintre ascultători stăteau afară în stradă, ascultînd cu atenţie vestea cea bună a Evangheliei.

Lăcaşul de închinăciune, era foarte frumos amenajat. Tavanul era zugrăvit albastru, avînd pictată o imitaţie de stele, din mijlocul cărora, cele două candelabre atîmau graţioase, îmbogăţind cu ornamentele lor decorul interiorului.

Era o adevărată realizare pentru o comunitate atît de mică, în comparaţie cu posibilităţile ei reale.

începuse ora de Evanghelizare. Pastorul Bîrlea îi propuse tînărului Ionel, în calitatea de musafir, să cînte o cîntare ori să spună vreo poezie, după cum va găsi de cuviinţă.

Tînărul Ionel, care prin coincidenţă împlinise vîrsta de 18 ani în aceea zi de Crăciun, ieşise în faţa publicului cu dorinţa de a cînta o cîntare. Deodată, se petrecuse cu el ceva ciudat. Avusese un lapsus, şi nu mai ştia cu ce cuvinte se începe cîntarea pe care şi-a propus-e.

în secundele următoare, din cauza emoţiei, avea senzaţia că se întunecase în sală în aşa măsură încît nu mai vedea publicul. în clipele următoare, i se făcuse din nou lumină în sală, dar el continua să rămînă blocat.

„Doamne! Ce se întîmplă cu mine?"

Fenomenul acesta s-a repetat succesiv pentru a treia oară. Oamenii, privindu4 nedumeriţi, aşteptînd să i se audă glasul, nu-şi puteau explica motivaţia fenomenului, care devenise destul de penibil,stîrnindu4e curiozitatea. Deodată, tînărul Ionel simţise o atingere sensibilă, avînd imprtesia că cineva i-ar fi turnat pe cap, trei picături mari de apă clocotită, care-i trecuseră peste coloana vertebrală, înfierbîntîndu4 întreaga fiinţă. Pic...Pic...Pic...

Trei picături de apă? Trei picături de foc? Sau trei picături de har? în clipele următoare, fără să mai chibzuiască prea mult, îşi scoase Biblia cea mică,

pe care o purtase cu el în permanenţă, şi deschizînd-e la întîmplare îi apăruse subiectul din Geneza 19, în care se scrie despre ieşirea lui Lot din Sodorha. Nu meditase niciodată asupra acestui subiect. După citirea textului, ideile şi cuvintele curgeau cu atîta intensitate, încît , avea impresia că nu4 mai dau răgaz nici pentru respiraţie. Era prima predică din viaţa lui.

într-o desfăşurare coerentă şi logică, făcuse actualizarea subiectului, aplicîndu4-se valabilitatea şi la timpul prezent: „Sodoma, dinzilelenoastre, reprezintă stricăciunea oamenilor care s-au îndepărtat de Dumnezeu, prin tot ce este josnic, prin tot ce este murdar şi păcătos, prin tot ce este corupt în sufletele oamenilor, degradîndu4e profilul ideologic, spiritual şi moral. Neprihănitul Lot care-şi chinuia sufletul în fiecare zi din pricina fărădelegilor Sodomei, reprezintă pe credincioşii Domnului care trăind în lumea aceasta păcătoasă, aşteptă eliberarea din partea lui Dumnezeu. Stăruinmţa îngerilor pentru a4 scoate pe Lot din Sodoma, simbolizează stăruinţa slujitorilor lui Dumnezeu, care vă chiamă cu insistenţă să ieşiţi din lumea păcatelor, pentru ca să puteţi fi salvaţi.

Atitudinea Sodomiţilor faţă de cei doi îngeri din casa lui Lot, simbolizează ispitele seducătoare ale Diavolului, care încearcă să4 compromită pe slujitorii lui Dumnezeu, care sînt trimişi să predice Evanghelia.

Cuvintele îngerului care 1-a îndemnat pe Lot „să scape la munte pentru ca să nu piară"simbolizează cuvintele evangheliştilor, care vă îndeamnă să vă căutaţi un adăpost, fără să vă uitaţi înapoi.

Cetatea de scăpare numită Ţoar, aflată la poalele muntelyui, reprtezintă protecţia pe eare v-o dăruieşte Dumnezeu, la poalele Golgotei.

Nimicirea Sodomei şi Gomorei, simbolizează distrugerea lumii păcătoase, cu focul judecăţilor lui Dumnezeu.

Femeia lui Lot care s-a uitat înapoi şi s-a transformat într-un stîlp de sare, îi reprezintă pe credincioşii cari fiind alipiţi cu inimile de bogăţiile şi plăcerile lumii, nu şi-au dăruit pe deplin viaţa lui Dumenzeu. Ei vor pieri pe drum.

Stîlpul de sare, reprezintă pe credincioşii lipsiţi de viaţă spirituală.

' Răsărea soarele pe cînd ajunsese Lot în Ţoar.'

Pentru cei ce reuşesc să ajungă la Golgota, răsare Soarele Neprihănit. Lumina vieţii noastre spirituale, Isus Hristos.

Cine vrea să iasă din Sodoma?..."

Mesajul durase aproximativ treizeci de minute. Asistenţa era zguduită de emoţie. Unii dintre cei ce erau prezenţi în sală, ştergîndu-şi lacrimile, începuseră să4 impore pe Dumnezeu. A fost o zi neuitată pentru tînărul nostru „predicator". El avusese prilejul să înveţe o lecţie binecuvîntată înaintea studierii cursurilor de homiletică.

Nu ştia nici el precis ce se întîmplase cu el. Un lucru însă devenise o realitate palpabilă, din ceasul acela, el devenise un propovăduitor al Evangheliei, care n-avea nevoie de schiţă pentru pregătirea predicilor.

L

31

Fratele lui, Gherorghiţă, fiind mai vîrstnic decît el cu trei ani, începu să vestească şi el Evanghelia. Avea un succes deosebit datorită blîndeţei şi drăgălăşeniei cu care era înzestrat. El devenise un bun Evanghelist, reuşind să cîştige multe suflete pentru Hrostos.

Amîndoi frăţiorii misionau în ţară, vestind Evanghelia şi îmbărbătîndu-i pe credincioşi. Erau îndrăgiţi de către toate formaţiunile confesioanale, pentru că ei vesteau Evanghelia fără să pună acecentul pe vreo doctrină specifică.

O convertire autentică, ziceau ei, elimină sectarismul, aducîndu-i pe oameni la numitorul comun al credinţei, fără nici o discriminare. Pe teren însă, lucrurile luaseră o cu totul altă întorsătură. Oameni de bună credinţă, fiind lipsiţi de maturitatea spirituală, se angajau în conflicte doctrinare, anatemizîndu-se reciproc.

Polemica dintre creştini devenise pîinea de toate zilele. Fiecare formaţiune, prin liderii ei, încerca să atragă cît mai mulţi membri în detrimetrul celorlalte, străduindu-se în permanenţă să-şi demonstreze' superioritatea' şi ' acurateţea' învăţăturii.

Baptiştii, creştinii după Evanghelie, adventiştii, cei de la ' Oastea Domnului' împreună cu penticostalii, se confruntau într-o luptă păgubitoare, acuzîndu-se reciproc de păcatul neconformismului, în raport cu învăţăturile sacre ale Sfintelor Scripturi.

Ortodocşii se aflau în conflict cu greco-catolicii, acuzîndu-i pe catolici de împilarea şi dezbinarea naţiunii române, sub influenţa şi pentru interesele străinilor din apus. în aceste condiţii, prozelitismul (convertirea la o altă doctrină religiosă) depăşise aria neoprotestantismului, practicîndu-se cu insistenţă, chiar şi la cultele dominante cu tradiţia istorică.

Fiecare se străduia să-i convertească pe oameni la „dreapta lui credinţă" Războiul fierbinte dintre naţiuni, întreţinut cu armele ucigătoare, durase patru ani. Acum însă, cînd oamenii erau îndreptăţiţi să se bucure de pace, începuse un alt" război".' Războiul doctrinelor creştine' ucigător de suflete, întreţinut în permanenţă de către toţi acei cari de dragul Domnului, în rîvnă fără de pricepere, obţinuseră diploma de sărăcie spirituală.

Tînărul Ionel, în acea vreme bucurîndu-se de o bună primire din partea tuturor credincioşilor din ţară, nu se putea decide încă să se alipească de o singură confesiune, deşi fusese solicitat în repetate rînduri.

Baptiştii, insistau de le să facă adeziune la mişcarea lor de misiune, în timp ce creştinii după Evanghelie, voiau să-1 reţină doar pentru nevoile proprii, îridemnîndu-1 să nu se mai ducă pe la alte biserici baptiste sau de alte confesiuni. Astfel, în concepţia acestor oameni, lupta pentru cîştigarea sufletelor la o anumită confesiune, devenise mai importantă decît lupta de a-i cîştiga pe oameni pentru Hristos.

în această situaţie de frămînţare, Ionel se hotărî să rămînă la dispoziţia tuturor dar să nu aparţină nimănui, şi acesta de teama de a nu fi îngrădit în lucrarea de misiune. De drept el a rămas integrat în asociaţia creştinilor după Evanghelie, dar în fapt el continua să colaboreze şi cu bisericile baptiste inclusiv cu formaţiunile 'Oastea Domnului' , menţinîndu-şi legăturile prieteneşti, chiar şi cu grupăril;e mai restrînse de nuanţe diferite care se dovediseră excesiv de conservatoare şi exclusiviste în comparaţie cu restul formaţiunilQr neoprotestante, aflate în 'competiţie' pentru cîştigarea 'premiului' în împărăţia lui Hristos.

32

PESCUITUL ÎN APA IORDANULUI

Spiritul sectarismului, şi-apus amprenţaîn aşa măsură, încît, oamenilor care intrau în contact cu Evnghelia, le era deosebit de greu să poată lua o decizie, la care anume grupare să facă adeziune. •

„Veniţi la noi!" Veniţi la noi! răsunau chemările Evangheliştilor, îndemnîndu-i pe oameni să-1 primească pe Hristos, dar mai cu seamă, condiţionîndu-le prin acesta trecerea de urgenţă a convertiţilor la noua confesiune, înscriindu-se în registrele ei de evidenţă.

Apăruseră o mulţime de formaţiuni pseudo-creş tine, care sub titlul onorific pe care-1 purtau, urmăreau scopuri străine de voinţa lui Dumnezeu.

■ în acesta ambianţă, cînd fiecare propovăduitor încerca să-i atragă pe oameni de partea lui, tînărul Ionel conştientizase şi mai mult necesitatea independenţei spirituale şi doctrinare, în contactul cu Bisericile din ţară. într-una din zilele, rugîndu-se lui Dumnezeu cu mai multă perseverenţă,, aducîndu-şi îngrijorările, bucuriile şi temerile în legătură cu lucrarea Evangheliei pe teren, primise ca răspuns o lecţie binecuvîntată din partea lui Dumnezeu.

Astfel, într-o vedenie de noapte, i se părea că se afla pe malul Iordanului. I în albia rîului, se aflau o mulţime foarte

mare de pescari, care din pricina | aglomeraţiei, simţindu-se incomodaţi, aveau motive de ceartă.
Unii dintre ei pescuiau ou mîna, alţii cu undiţa, în timp ce alţii organizîndu-se în grupuri, pescuiau cu năvoadele. Pescarii se invidiau între ei, pentru că unii reuşeau să prindă peşti foarte mari, în timp ce alţii îşi consumau nervii pentru că nu reuşeau să prindă nimic.
Cei care pescuiau cu năvoadele, păreau să dispună de cele mai mari succese, numai că pe lîngă peştişorii care se prindeau în năvoade', împreună cu ei, năvoadele prindeau şi alte vieţuitoare din apă. Astfel, cei care scoteau năvoadele pe mal, din dorinţa de a pescui cît mai mulţi peşti, golindu-le grăbiţi, nu-şi mai făceau timp să aleagă cei bun şi să arunce înapoi ce este rău.
în grămezile lor de pe mai, împreună cu peştişorii care se zvîrcoleau, se aflau o mulţime de şerpi, broaşte, camelioni de baltă, şi alte soiuri de reptile urîcioase care se încleştaseră în lupta disperată devorîndu-le peştişorii.
Pescarii care pescuiau cu mîna sau cu undiţa, se certau între ei pentru de multe ori, li se întîmplă să scape din mînă peştii pe care i-au prins fiind [poi pescuiţi de alţii pescari.
Fiecare dintre ei, aruncîndu-şi peştii pe mal, avea grămada lui, întocmai ta la culesul porumbului, grămezi lîngă alte grămezi.
Certurile nesfîrşite erau motivate de faptul că peştişorii care au fost tescuiţi şi aruncaţi pe mal nu stăteau liniştiţi pe grămada pescarului care i-a brins, ci zvîrcolindu-se, treceau de pe o grămadă pe cealaltă, care aparţinea nui alt pescar.
„Fii atent! Peştele meu cel mare, a trecut pe grămada ta. Doar nu vei kvea pretenţia că este al tău."
„Neruşinatule! dacă-i pe grămada mea, este. al meu". Astfel, se puteau auzi reproşurile, acuzaţiile reciproce şi regretele escarilor care se certau, împroşcîndu-se între ei cu insultele cele mai jignitoare. Observînd această imagine deplorabilă, tînărul Ionel, privindu-i de pe lai, conştientizînd că trebuie să pescuiască şi el, s-a hotărît să-şi caute un loc iai liniştit, îndreptîndu-şi paşii sgre nordul zonei de pescuit.
După ce străbătuse o bura parte pe malul Iordanului, ajungînd în partea e nord, el rămase dezamăgit pentru că zona de pescuit era mult mai extinsă fiecît şi-ar fi putut-o el închipui, însă vacarmul certurilor dintre pescari, părea [ă fie şi mai intens în comparaţie cu partea de sud.
Necăjindu-se pentru starea de fapt, nefiind în stare să găsească undeva 1 loc mai liniştit unde să poată pescui s-a întors cu faţa spre ră sărit şi ridicîndu-|i ochii spre cer, îşi făcuse următoarea mărturisire:
„Doamne Dumnezeule! Părintele meu îndurător! te rog să mă ierţL.Eu tu mai vreau să pescuiesc, pentru că n-am găsit nicăieri un loc potrivit unde să pot pescui liniştit. Părinte bun. Tu ştii că mie nu-mi plac certurile, îngăduie^im 3tuşi.să Te-ntreb asupra unui lucru care mă frămîntă de multă vreme şi care acă nu l-am putut înţelege :
Doamne! Oamenii care nu te cunosc pe Tine, au atîtea motive de ceartă, nsă uneori, simţind nevoia interioară, ei reuşesc să se împace. Pentru care notiv între oamenii care spun că Te cunosc pe Tine nu se mai gata certurile?" In clipele următoare, el auzise foarte desluşit un glas ce i se părea că fine din înaltul cerului zicîndu-i:
„Pescarii aceştia nu-şi mai termină cerurile, pentru că ei au uitat că Imt servitori, ei cred că sînt propietari. Tu însă, n-ai fost chemat să pescuieşti. |.[le] t[1] s"[a] încredinţat o altă slujbă: Adună peştii de pe malul Iordanului într-o lingură, grămadă, pentru că peştii nu sînt ai lor ci sînt ai Mei". I „Iubitule Tată, dacă pescarii se certau pentru un singur peşte care trecea
f Sramada celuilalt, ce-mi vor face ei mie dacă le voi amesteca grămezile?" >,Du-te şi ţi se va spune ce trebuie să faci"
Coborîndu-se pe malul Iordanului, în partea de sud a zonei de pescuit, [e] . propunîndu-şi să înceapă munca de la capăt, se oprise la prima grămadă

de vietăţi care se zvîrcoleau pe mal. Mare i-a fost mirarea, cînd a observat că i numai reptilele se băteau între ele, ci şi peştişorii.
Peştii cei mari îi înghiţeau pe cei mici, iar dacă vreunuia i se întîmj să-i cadă unul după măsura lui, pe care nu-1 putea devora, atunci se băteau întj ei cu atîta răutate, pînă cînd unul din ei era nevoit să cedeze, aflînduse pragul morţii.
Ionel, observînd acesta imagine ciudată s-a hotărît să-şi înceg misiunea. ,
Aplecîndu-se pe genunchi a început să-şi adune peştişorii, punîndu pe o singură grămadă.
înfîngîndu-şi mîinile în grămezile cu peştii, pentru a-i pune pe o singjj grămadă, îl cuprinse o şi mai mare dezamăgire.
Cu mîinile sîngerînde din pricina reptilelor care l-au atacat, a încer să-şi îndeplinească misiunea cu toată sîrguinţa.
Deodată, a observat că munca lui sîrguitoare nu era de nici un Peştii pe care se străduia să-i pună pe o singură grămadă, se risipeau şi trec din nou pe grămezile din care au fost luaţi.
Istovit de oboseală şi tristeţe, observînd că toată osteneala zadarnică, a simţit nevoia să protesteze:

„Doamne! Pentru care motiv mi-ai încredinţat această mut; istovitoare şi lipsită de bucuria împlinirii? Pentru ce mi-ai încredinţat mu cea mai grea? Iată că peştii pe care am încercat să-i pun pe o singură grăr se risipesc din nou şi zvîrcolindu-se în permanenţă, ei trec pe celelalte grăi de unde au fost luaţi. Pe lîngă aceasta, o bună parte dintre peştii cei mari, foarte agresivi, bătîndu-se cu desperare, şi devorîndu-i pe cei mai mici".
„Unge-i!"Se auzise glasul care vorbea cu deosebită claritate.
„Doamne! Cu ce să-i ung?"
Deodată, pe firmamentul cerului, apăruse un înger al DomnuluiJ coborîndu-se cu viteza fulgerului, îi atîrnă de cingătoare un vas cu alifie, j clipele următoare, îngerul dispăruse. Vasul cu alifie, era de formă cilindrică,] avea capacitatea de vreo trei kg. Alifia era de culoare aurie.
Bucuros, tînărul Ionel, privind cu multă satisfacţie la ' pomăda' care i-o dăruise îngerul, s-a gîndit în acel moment, că această cantitate de ali| s-ar putea să nu-i fie suficientă, pentru a unge un număr aşa de mare de pe
„Oricum, fiecăruia dintre noi, harul i-a fost dat după măsura < lui Hristos."Efeseni 4:7
Dumnezeu nu face risipă, ci dăruieşte fiecăruia dintre noi, cît găs El de cuviinţă.
în clipele următoare, Ionel s-a hotărît să-şi înceapă activitatea.
.Urmărind cu atenţie comportamentul agresiv al unui peşte, care du ce devorase vreo cîţiva peştişori mai mici a început să-l atace cu vehemenţă] un alt confrate care se zvîrcolea disperat.
„Eh! făptură creată de Dumnezeu! De undejnai poţi avea atîta răutate?" Înfăşcîndu4 cu amîndouă mîinile, privindu-4 mai<de aproape, Ionel I ramase uimit. De-alungul coloanei vertebrale a peştelui agresiv, pe partea dorsală a corpului, se puteau observa cu deosebită claritate amprentele pescarului | care 1-a pescuit.
„Unii.este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă şi din ceartă, | iar alţii din bună voinţă "Filipeni 1:15
Duhul de pizmă şi de ceartă pe care-1 aveau pescarii, se imprimase şi în comportamentul peştilor prin sistemul de îndoctrinare. în momentul cînd peştele a fost atins cu alifia binecuvântată, s-a produs un adevărat miracol: amprentele pescarului au dispărut cu desăvîrşire, iar peştele agresiv primind o pace adîncă s-a liniştit.
în clipele următoare, Ionel, avuse din nou bucuria să audă glasul ce i | se părea că vine din înlatul cerului: „Acesta este Cuvînrul Domnului"
Conştientizînd faptul, că numai Cuvînrul Domnului are puterea să-i I liniştească pe oameni, ştergîndu4e cu desăvîrşire amprentele sectarismului, I tînărul Ionel a început să lucreze cu şi mai multă rîvnă.
Pescarii, preocupaţi cu problemele lor, n-aii mai observat ce se întîmplâ | cu peştii de pe mal.
Biserica lui Hristos căpătase acum o altă dimensiune şi valoare. Ea nu I se mai putea cuprinde în limitele restrînse ale unei doctrini confesionale, ci reprezenta totalitatea credincioşilor care s-au convertit în mod real, bucurîndu-se de iertarea păcatelor, însoţită de începutul unei vieţi noi, în conformitate cu principiile fundamentale, unanim acceptate în doctrinele creştine, întemeiate I pe Cuvîntul lui Dumnezeu.
Restul problemelor cu valoare secundară, privind particularitatea fiecărei doctrine, nu posedă greutatea să precumpănească valoarea jertfei mîntuitoare.Dumnezeu îi cunoaşte pe cei ce sînt ai lui, judecăţile oamenilor se dovedesc zadarnice.

ÎNCĂRCĂTURA SUPLIMENTARĂ -UNTDELEMN DE REZERVĂ

Continuînd lucrarea de misiune, Ionel se ducea pe la toate biserici | creştine, propovăduind Evanghelia păcii, străduindu-se prin studiile pe carjj ţinea, să-i convingă pe credincioşi că trebuie să renunţe la conflictele doctrin'f în care se lăsau antrenaţi, şi reconsiderîndu-şi poziţia faţă de celelalte formaţii printr-un sistem de colaborare frăţească, să poată sluji Domnului în liniştdj pace.
Astfel, în relaţiile pe care le avea cu anumiţi credincioşi cu \orieni exclusivistă, el se străduia să-i convingă de inutilitatea discuţiilor purtate seama părerilor îndoielnice, legate de aspectele secundare ale credinţei.
în jurul anului 1946 autorităţile României, şi-au definit cu mai mi claritate orientarea idealogică în legătură cu libertatea cultelor religioase, dezlănţuise o campanie ideologică furibundă.în culisele Departamen Cultelor se discutau probleme capitale.
Se punea problema recunoaşterii, legalizării, dar şi reglementai funcţionării cultelor.
Pe de altă parte se pregăteau programele de combatere a religiei, propagarea ateismului în şcoli, şi prin sistemele propagandistice ' misionarilor' marxişti, care mai tîrziu, s-au specializat în aşa măsură, în îşi ţineau conferinţele publice, mărturisindu-şi deschis intenţiile pe care le ave în sensul distrugerii religiei precum şi a ' concepţiilor ei retrogade' ., după părerea lor, constituiau o piedică în calea progresului.
în această perioadă, cerinţele pe terenul Envangheliei deveniseră, mai pretenţioase. Oamenii, confruntîndu-se în permanenţă cu atîtea i contradictorii, erau îndreptăţiţi să-şi caute răspunsul acolo unde li se părea vor putea afla.
Mîhnindu-se pentru starea de fapt, Ionel simţi nevoia să se roage Dumnezeu pentru lucrarea de misiune. într-o zi aflîndu-se în oraşul Sighişi într-o familie care aparţinese mişcării' Oastea Domnului' , pe cînd g;

se aflau la munca cîmpului, fiind singur în camera lui., aplecîndu-se pe genunchi a făcut următoarea rugăciune:
„Părinte milostiv ! îţi mulţumesc pentru că m-ai chemat la Tine, şi pentru că n-ai lăsat ca tinereţea mea să fie irosită în lumea aceasta împotriva voinţei Tale. Tu ştii că eu m-am întors la tine cu inima sinceră, şi nu mai doresc altceva pentru mine ci doar, să Te slujesc.
Tu vezi că pe terenul Evangheliei, cerinţele sînt tot mai mari, şi lucrătorii Tăi sînt aşa de puţini. Poartă grija lucrării Tale. ridică-ţi lucrători care să poată mărturisi Cuvîntul Tău, îţi mulţumensc pentru că mi-ai încredinţat lucrarea împăciuitoare dintre copiii Tăi.
Problemele care se ivesc pe terenul misiunii, încep să mă depăşească.
Doamne! Te rog să mă cercetezi, pentru că eu nu ştiu nici cum să mă rog, nici ce anume să-ţi cer, pentru ca Tu să-mi dai ceea ce crezi tu că eu aş putea folosi pentru nevoile altora.
Iar eu, din partea mea, îţi promit că nici odată n-am să Te dezamăgesc"..
„Ce îndrăzneală necugetată "îi şoptiose un glas din taina nemărturisită a sufletului. „Unde se poate afla vreun copil care să nu-şi fi dezamăgit părinţii nici măcar o singură dată? O astfel de promisiune, numai o minte copilăroasă o poate face" *
în clipele următoare, Ionel, aflîndu-se în perfectă stare de veghe, experimentase un fenomen incredibil.
Aflîndu-se pe genunchi, deodată, a căzut într-o răpire sufletească. I se părea că pluteşte prin spaţiul cosmic, schimbîndu-şi înfăţişarea şi dimensiunile. Slava Domnului era atît atît de aproape, încît avea impresia că se afla la cîteva sute de metri. Această slavă, semăna cu o aureolă de lumină strălucitoare, ce-şi revărsa fascicolele într-o splendoare inimaginabilă.
în sufletul său s-a revărsat o pace adîncă, o fericire indescriptibilă. Deodată a început să cînte o cîntare nouă, pe care n-o mai auzise pînă în momentele acelea. Era o cîntare de laudă pentru Dumnezeu, cîntată într-o limbă nouă, curgătoare şi deslușită.
Fără să compună mai dinainte subiectul, el continuase cîntarea cea nouă care s-a revărsat prin sufletul său precum se scurge prin albie izvorul de apă lină. Subiectul cîntării se afla în Psalmul 67: „Dumnezeu să aibă milă de noi şi să ne binecuvînteze. Să facă să lumineze peste noi faţa Lui, ca să se cunoască pe pămînt calea Ta, şi printre neamurile mîntuirea Ta! Te laudă popoarele Dumnezeule, toate popoarele Te laudă. Se bucură neamurile şi se veselesc; Căci Tu judeci popoarele cu nepărtinire şi povăţuieşti neamurile pe pămînt. Te laudă popoarele Dumnezeule, toate popoarele te laudă. Pămîntul îşi dă roadele : Dumnezeul nostru ne binecuvîntează, şi toate marginile pămîntului se tem de El".
în cuvintele „Dumnezeu să aibă milă de noi şi să ne binecuvînteze, să facă să lumineze peste noi faţa Lui, pentru ca să se cunoască pe pămînt calea Ta, şi printre toate neamurile mîntuirea Ta" se putea înţelege cu uşurinţă, că Dumnezeu face să lumineze faţa Lui peste noi, nu numai de dragul de a fi

luminaţi* ci pentru ca prin această Lumină eare străluceşte în viaţa copiilor Lui, oarnehii şa poâtl cunoaşte Calea şi Mîrttuirea Lui Dumnezeu.
fel minutele Următoare s-â petrecut un lucru extraordinar: în imaginaţia lui, apăruse CU deosebită claritate Planul de mîntuire al neamului omenesc» ■ defăşurat îti perioadele istorice.
în România» ftică nu apăruse literatura creştină din surse pozitive, care să trateze asemenea subiecte. Fixarea punctelor de reper, care averau să constituia j indicatoarele de Orientare pentru înţelegerea cărţilor Scripturii, determinîndu- < le perioadele istorice, a fost âtît de operativă, îhcît în mai puţin de douăzeci dte mJftufe, âtt rost parcurse toate intervalele istorice.

începînd cu epoca primară a creaţiei, epoca patriarhală, epoca Legii, perioada prOorteîlor, epoca harului din timpul neamurilor, vremurile de sttînitoâre, anticrismul, convertirea israeliţilor, învierea celor neprihăniţi urmată de împărăţia milenară.
Toate acestea, constituind o îhcăfcătură suplimentară, care avea săfîe UtiiîMtâ pentru folosul altora în scurgerea timpului.

ÎNGRIJORAREA FAMILIALĂ - DIALOGUL

în urma experienţei avute cu Ionel, trecuse de la stadiul de ucenicie, la stadiul de lucrător. încărcătura suplimentară pe care o primise, îl făcea să se comporte cu totul deosebit în mijlocul fraţilor săi. seriozitatea şi preocupările lui meditative, însoţite de o maturizare neobişnuită pentru vîrsta lui, i-a determinat pe cei din familie, să-şi pună semne de întrebare.
„Ce s-a întîmplat cu Ionel? de cînd s-a întors acasă din misiune, a devenit un om cu totul deosebit. Buna dispoziţie sufletească şi zburdălnicia lui de copil, care uneori aveau darul să ne înveselească pe toţi, acum au dispărut cu desăvîrşire. Comportarea lui din ultimul timp, nu i se potriveşte cu vîrsta". Acestea erau gîndurile nemărturisite ale părinţilor.
Rafila era îngrijorată, şi adresîndu-se soţului îi zise:
„S-ar putea ca Ionel să fie bolnav, ori să i se fi întîmplat ceva cu totul deosebit, fără să aibă curajul să ne spună. N-ar fi oare mai bine să stăm de vorbă cu el? Tu ce părere ai?"
Tăticul său, a considerat că cel mai bun lucru ar fi să-1 ducă la un doctor pentru o consultaţie generală.
„Nu credea este cazul"îi zise Rafila. „Mie mi-a venit o ideie şi cred că este una dintre cele mai bune."
„Spune-mi-o şi mie, şi pe urmă vom vedea ce se mai poate face."
Rafila îi răspunse cu gingăşie; „Eu cred că putem afla totul, dar să-1 punem pe Gheorghiţă să stea de vorbă cu el. Ar fi posibil ca Ionel să nu se poate deschide faţă de noi, în măsura în care şi-ar putea permite să se deschidă pentru Gheorghiţă".
„Bună ideie...Rafila dragă, explică-i lui Gheorghiţă situaţia şi spune-î să stea de vorbă cu el.
în ziua următoare, Gheorghiţă, cu drăgălăşia lui curtenitoare, apropiindu-se de fratele său Ionel, îi zise:
„Măi frate NeluleL. Ce-i cu tine?...în ultimul timp te-ai schimbat aşa de mult că nu te mai putem recunoaşte. Nu-ţi plac nici glumele, nici discuţiile

creştine distractive. Eu te înţeleg, că trebuie să fim serioşi, în calitatea noastră de credincioşi, dar nici chiar aşa. Eu nu ştiu ce s-a întîmplat cu tine în ultimul timp, dar am observat că cu tine ceva nu-i în regulă.în timp ce frăţiorii tăi sînt atît de bine dispuşi, tu, cu seriozitatea ta, ne faci impresia că te-ai mutat pe cealălaltă lurhe.Spune-mi te rog, ce probleme ai? Eu sînt fratele tău Gheorghiţă... Mie să nu-mi ascunzi nimic"
Spunîndu-i aceste cuvinte 1-a îmbrăţişat cu drăgălăşenie.
„Frate Gheorghiţă"răspunse Ionel cu o deosebită seriozitate: „Dacă tot mi-ai spus că ceva nu-i în regulă, eu nu ştiu precis la care dintre noi lucrurile nu sînt întocmai în regulă. Oricum, eu cred că este încă loc pentru mai bine pentru amîndoi"
Gheorghiţă a început să rîdă cu bucurie, îmbrăţişîndu-şi pentru a doua oară frăţiorul.
/
' „De acord Neluţule! Este încă loc pentru mai bine. pentru toţi copiii ,lui Dumnezeu... Ascultă dragul meu, vreau să te întreb cu toată seriozitatea şi te rog să-mi spui. Ai vreo problemă specială care te frămîntă? Pentru care motiv nu te mai comporţi aşa cum te-am ştiut dintodeauna? Dacă ţi s-a întîmplat ceva rău, spune-mi şi am să mă rog Domnului pentru tine."
„Nu ! frate Gheorghiţă, nu mi s-a întîmplat nimic rău, doar ne aflăm în grija Tatălui... Cum să ni se întîmple vreun rău? Pentru omul dinlăuntrul, nu există nici un lucru care să-i poată face rău."
„Dacă-i aşa, de ce eşti atît de retras şi tăcut? Tu ne laşi impresia că eşti bolnav, sau poate eşti trist pentru un oarecare motiv. Tăticul şi mămica au discutat despre situaţia ta şi se gîndeau să te ducă la un medic.
Neluţule ! nu le mai face griji."
„Dragul meu Gheorghiţă: nu mi s-a întîmplat nimic deosebit. Nu sînt bolnav şi nici întristat. Comportamentul meu deosebit pe care l-aţi observat âv ultimul timp, se datoreşte altui fapt. Nu ştiu dacă va fi cazul să-1 mărturisesc... este o problemă strict personală. Este un fapt care s-a petrecut în viaţa mea, îndatorîndu-mă faţă de Dumnezeu în aşa măsură, încît nu cred că voi reuşi pe lungimea unei vieţi să mă pot achita rezonabil"
„Spune-mi frate Nelule! Aceasta dovedeşte că totuşi ţi s-a^ întîmplat ceva deosebit."
„Da, frate Gheorghiţă, dar eu m-am referit la faptul că nu mi s-a întîmplat ceva rău".
„Spune-mi te rog, pentru că trebuie să-i liniştesc pe părinţi. îmi închipuiam eu că trebuia să se fi întîmplat ceva deosebit cu tine. Hai! te rog din suflet spune-mi ce ţi s-a întîmplat".
„Dragul meu,«nu voiam să vă mărturisesc despre un fapt, pe care nici eu încă nu-1 pot înţelege în suficientă măsură.

Acum însă dacă trebuie, pentru ai linişti pe părinţi, am să ţi-1 mărturisesc, însă cu rugămintea că tot ceea ce-ţi împărtăşesc să-păstrat între noi."

42

„Cu toată încrederea NeluţuleF'îl asigură Gheorghiţă.

După ce Ionel îi făcuse mărturisirea în legătură cu cele întîmplate la Sighişoara, Gheorghiţă rămase uimit.

„Frate Nelule"îi zise cu deosebită îngrijorare. Eu nu ştiu dacă ceea ce s-a întîmplat cu tine, poate fi o lucrare bună sau poate fi ceva rău. Noi sîntem tineri în credinţă şi nu putem întotdeauna să deosebim lucrurile. Eu te rog să-mi permiţi cu ceea ce mi-ai mărturisit acum, să4 împărtăşesc şi fratelui Puia. Oricum, dînsul este un om a lui Dumnezeu şi are experienţă. Ce părere ai?".

„Bine frate Gheorghiţă, fie cum spui tu. Te rog să4 transmiţi fratelui Puia, rugămintea din partea mea, să păstreze pentru dînsul cele ce4 vei mărturisi despre mine. Spune-i şi tăticului să fie liniştit. Vorbeşte şi cu mămica pentru a nu-şi mai face probleme".

în săptămîna următoare, Gheorghiţă s-a dus la fratele Puia, care era unul din cei mai buni vestitori din adunarea fraţilor creştini după Evanghelie. Sinceritatea lui, orecum şi calitatea învăţăturilor pe care le avea, erau recunoscute de către toţi.

' „Frate Puia"îi zise Gheorghiţă: „am venit la dvs cu o problemă specială".

„Spune-mi-o fr. Gheorghiţă !"

„Cu fratele meu Ionel s-a întîmplat ceva deosebit"

„Ce anume?"

„Comportamentul său este complet schimbat. Mi-a mărturisit că aflîndu-se într-o familie de la' Oastea Domnului' , fiind singur într-o cameră, pe cînd se ruga, i s-a întîmplat ceva cu totul deosebit. El a cîntat o cîntare într-o limbă nouă, foarte desluşită, pe care n-a compus-o mai dinainte. Această cîntare, dlipă cum spunea el, era din Ps. 67. Ulterior, el ar mai avut o vedenie sau o răpire sufletească, învăţînd apoi o mulţime de lucruri, despre Sfînta Scriptură şi despre Lucrurile lui Dumnezeu."

„Extraordinar ! aşa ceva nu mi-am putut închipui", răspunse fratele Piiia cu deosebită îngrijorare. „înseamnă că fratele Ionel a primit duhul penticostalilor. Doamne Isuse!..., ce pacoste! Este posibil acum ca fr. Ionel să dezbine adunarea. Doamne nu ne lăsa!".

Auzind aceste cuvinte, lui Gheorghiţă i s-a stîmit curiozitatea şi mai mult.

„Lasă Gheorghiţă; nu te mai interesa şi de această problemă, pentru că tu eşti tînăr în credinţă şi nu şti despre ce este vorba"

„Nu, frate Puia! Fiindcă este vorba despre fratele meu Ionel, eu nu pot fi liniştit. Aţi spus că fratele meu ar fi primit duhul penticostalilor, fără să-mi explicaţi despre ce este vorba. Cine sînt acei penticostali?"

„N-am vrut să-ţi mai spun, dar dacă totuşi ai vrea să şti, penticostalii sînt nişte oameni, cari sînt" stăpîniţi"de duhurile rele, şi cînd îi apucă damblaua,

43

încep să ţipe ca din gura şerpuor. Uneori duhurile îi fac să sară de parcă ar fi ruştemingi dm cauciuc. Unora dintre ei cînd sînt prinşi de duhurile *S* ?se ntimpla sa fie trîntiţi la pămînt, începînd să facă spume l ă"

CUm puteţi spune <* fr^te «« a primit

^^

Hm !... Nu face treburi din astea?"

Nu frate Puia, dimpotrivă este deosebit de liniştit. Nouă ni se oare că

'"lăspUnSe fr_ ^ cu ^dumerire," dacă astfel nOi la faţa locului ∗ne vom

44

DISCIPLINAREA NEMOTIVATĂ SCUZELE DE RIGOARE

Săptămîna următoare, fr, Puia, participînd la întrunirea „vestitorului" care avea loc de două ori pe lună, discutase şi problema tînărului Ionel. Uimiţi de cele auzite, cu toate că tînărul cu „pricina", era foarte îndrăgit de către toţi vestitorii din zonă, ei au luat hotărîrea să-1 „pună de-o parte", pentru ca să evite o eventuală „dezbinare" în cadrul comunităţii, temîndu-se de consecinţe mai grave privind „interesele Evangheliei" S-a format o „comisie"din două persoane care aveau să vină la faţa locului, cu scopul de a cerceta situaţia, anunţîndu-se apoi hotărîrea cercului de vestitori.

în această comisie, erau fr. Puia şi fr. Bulg. Amîndoi, erau oameni vîrstnici, şi se bucurau de o consideraţie deosebită din partea vestitorilor.

într-o duminică seara, în adunarea creştină după Evanghelie din com. Ighişul Nou, s-au deplasat la faţa locului. Fr. Puia luase cuvîntul, adresîndu-se celor prezenţi:

„Iubiţi fraţi!, în această seară avem o problemă importantă de rezolvat. Pentru a nu mai pierde timpul, intrăm direct la subiect. Noi vrem să vă punem o întrebare importantă: Cu cine vreţi să colaboraţi în continuare? Vreţi să

colaboraţi cu noi sau cu fr. Ionel?"
„Nu ştim despre ce este vorba", intervenise unul dintre cei aproximativ douăzeci de membri cari erau prezenţi. „Nu înţelegem întrebarea. Ce-i cu fr. Ionel? Noi vrem să colaborăm împreună pentru toată viaţa".
„Gu fr. Ionel s-a întîmplat ceva"intervenise fr. Bulg.
„Ce anume?" se auziră cîteva glasuri. „A căzut în vreun păcat?"
„Nu! Nu este vorba despre aşa ceva. Este o altă problemă care poate să devină mult mai păgubitoare. Nu cred că este cazul să discutam despre cele ce s-a întîmplat cu fr. Ionel. Eu cred că este mai bine să anunţăm hotărîrea fraţilor din cercul de vestitori".
„Ai dreptate", încuvinţase-fr. Puia.
„Fraţilor ! Ne pare rău că trebuie să vă spunem un lucru mai puţin plăcut... Aceasta este situaţia. Fraţii din cercul vestitorilor, au hotărît că fr.
45
Ionel să fie pus de o parte pentru „disciplinare" începînd cu data de astăzi, nu i se mai permite să predice Evanghelia şi nici să se împărtăşească la frîngerea pîinii".
„Ce s-a întîmplat fraţilor? De ce nu ne-aţi spus motivul pentru care 1-aţi pus de-o parte? Fr. Ionel este fratele nostru şi noi îl cunoaştem mai bine decît fraţii vestitori. Noi nu putem fi de acord cu hotărîrea vestitorilor".
După aceste vociferări, c%i care se aflau în prima dragoste în credinţă, au început să plîngă. A început să plîngă şi fratele Ionel. Delegaţii „comisiei", cuprinşi de o emoţie neobişnuită la vederea celor întîmplate, au început să plîngă şi ei. în clipele următoare, Ionel ştergîndu-şi lacrimile s-a adresat confraţilor săi zicîndu-le:
„Fraţii mei scumpi! Nu vă mai necăjiţi! Fraţii din cercul „vestitorilor" au luat această hotârîre cu bună credinţă. Neştiind ce s-a întîmplat cu mine, decît din cele auzite de alţii, ei s-au temut ca nu cumva să nu se strice Lucrarea Domnului din pricina mea. Aşadar de dragul Domnului s-au hotărît să mă pună -sub disciplină. Aş vrea să mă adresez acum fr. Puia şi fr. Bulg: Eu vă rog să transmiteţi fraţilor din cercul vestitorilor, hotărîrea din partea mea, în sensul că mă voi supune, cu speranţa că Dumnezeu le va îndrepta gîndurile, descoperindu-le adevărul cu privire la situaţia mea, care nu le justifică temerea. în ce mă priveşte, eu voi rămîne supus hotărîrilor frăţeşti. N-am să mă mai deplasez pe tren, abţinîndu-mă şi de la Sfînta împărtăşire, pînă cînd fraţii vor gă si de cuvinţă să mă elibereze."
După două săptămîni, întrunindu-se din mai multe regiuni ale ţării, fraţii „vestitori"au reluat problema tînărului Ionel, care devenise un motiv de suspiciune. La informaţiile care au fost prezentate, în legătură cu situaţia din Ighişul Nou, majoritatea „vestitorilor"au ridicat obiecţiuni împotriva hotărîrilor anterioare luate de către cercul mai restrîns al „vestitorilor", privind „punerea de o parte'Şi disciplinarea tînărului Ionel.
Anulîndu-se decizia anterioară, cercul vestitorilor, de data aceasta îi însărcinase pe fraţii din comisia care anunţaseră, disciplinarea şi punerea de o parte a tînărului, să meargă din nou la faţa locului, şi cerîndu-şi scuzele de rigoare, să-1 reprimească în toate drepturile, recunoscîndu-şi greşala pe care au făcut-o.
Fraţii din cercurile „vestitorilor" care erau întruniţi, cunoscîndu-1 pe tînărul Ionel, au considerat că nu era posibil ca el să primească duhul penticostalilor, întrucît, sinceritatea şi cunoştinţele din Scripturi pe care le avea, nu-i putea permite să cadă într-o asemenea rătăcir.e. Astfel, în duminica următoare, fr. Ionel a fost primit în toate drepturile, aducîndu-i-se şi scuzele de rigoare în faţa biserici, bucurîndu-se iarăşi de libertate deplină.
46

DIZIDENTE CARISMATICE -EXPERIENŢE AMARE

Ionel şi-a continuat misiunea prin ţară, vizitînd bisericile creştine de toate nuanţele, exceptînd bisericile penticostale, pe care le ocolea, datorită faptului că în aceea perioadă, majoritatea confesiunilor creştine se pronunţau împotriva carismaticilor, considerîndu-i ca pe o mişcare de rătăcire a timpurilor din urmă. în semn de batjocură, aceştia erau porteclţi cu numele de „spiriţi" care se referă la oamenii care se ocupă cu invocarea spiritelor.
După cîteva luni, la una din întrunirile „vestitorilor", tînărul Ionel avuse o convorbire cu unul dintre cei mai buni vestitori de la bisericile creştine după Evanghelie. Numele lui era Severa, omul acesta, înainte de a se converti la credinţă, a fost un mare progonitor al creştinilor. Ulterior, Dumnezeu a făcut din el un copil al Său, înzestrîndu-1 cu o blîndeţe şi înţelepciune deosebită, fiind recunoscut ca un învăţător spiritual pentru toate bisericile din ţară.
Astfel, cii prilejul acestei întîlniri, fr. Severa discutînd cu tînărul Ionel,
n zise:
„Dragă frăţiorule! Am auzit multe lucruri bune despre tine şi mă bucur că putem avea o asemenea părtăşie împreună, pentru a ne putea cunoaşte mai de aproape. Am fost încunoştiinţat de faptul că te ocupi cu propovăduirea Evangheliei. Eu de partea mea m-am gîndit să-ţi fac o propunere: Nu. cred că este bine ca în lucrarea de misiune pe care o faci, să-i ocoleşti pe carismatici".
„Frate Severa"îi răspunse Ionel. „Am auzit atîtea lucruri rele despre oamenii aceia,încît, n-am curajul să-i vizitez. în afară de acesta eu încă nu-i cunosc. N-am avut prilejul să stau de vorbă cu ei. Adunările lor sînt formate în grupuri mai restrînse, şi se ţin izolate în realţiile cu celelalte adunări, pentru exclusivismul pe care îl propagă, socotind că

numai cei care primesc „spiritul" aparţin lui Dumnezeu. Fraţii noştrii bâtrîni ne-au atras atenţia să nu ne ducem la ei, pentru că s-ar putea să cădem sub influenţa spiritelor rele de care sînt călăuziţi".
„Ascultă-mă frăţioruleF'continuase fr.Severa. „Nu este adevărat cele ce se spun despre penticostali. Fraţii care vorbesc de rău fără să cerceteze, îşi
47
asumă o mare răspundere înaintea lui Dumnezeu. Eu îi cunosc foarte bine pe fraţii penticostali. Ei sînt fraţii noştrii. Unii dintre ei sînt foarte sîrguituri şi ne depăşesc în rîvna pe care o au pentru a sluji Domnului. O parte dintre ei postesc foarte mult, şi fac rugăciuni stăruitoare, trăind o viaţă exemplară din punct de vedere moral. Această mişcare carismatică.este împărţită în patru grupe: prima dintre acestea se numeşte „Biserica lui Dumnezeu Apostolică", avîndu4 în frunte pe fr.Gheorghe Bradin avînd centrul de conducere în Arad. Este de fapt, prima mişcare carismatică din vestul ţării, înfiinţată de către un misionar de naţionalitate română, care a venit din Statele Unite. Numele lui este Budeanu.
Cea de-a doua grupare a fost întemeiată prin misionarul Schmit, care era de cetăţenie suedeză. El a format primele biserici de origine germană din Ardeal. Mişcarea poartă numele de „Creştini Botezaţi cu Duhul Sfînt" La această mişcare, s-au mai adăugat şi alte comunităţi de origine română, avînd ca propovăduitori pe fr.Bodor, fr.Bododeaşi alţii. Acestora U se mai spune: „fraţii cu nespălare".
Din aceste două mişcări, ulterior s-au format alte două, care erau considerate formaţiuni dizidente. Astfel, una este condusă de fr.Jiloveanu, cu domiciliul în Bucureşti, sub numele de „Ucenicii lui Isus", iar ultima este reprezentată de conducătorii mişcării carismatice „Penticostalii de Ziua a Şaptea" care s-au răspîndit m,ai tîrziu în Valea Florilor. Fiecare dintre aceste mişcări, au cîte ceva mai bun, însă nu putem avea pretenţia să fie desăvîrşite.
Nici la noi, şi nicăieri pe lume, oamenii încă n-au reuşit să devină desăvîtşiţi, oricît de bune le-ar fi intenţiile pe care le urmăresc. Aşa-i pe pămînt ! Zadarnic se frămîntă omul, pentru că există o limită pentru fiecare dintre, noi, peste care nu putem trece.
Eu cred că ceea ce s-a întîmplat cu tine, se află scris în Sfînta Scriptură însă fraţii noştri creştini după Evanghelie, nu acceptă asemenea experienţe. Eu te sfătuiesc în misiunea pe care o faci prin ţară să te duci şi pe la ei, şi vei vedea cum o să te simţi. Dacă te simţi bine, şi dacă te primesc, s-ar putea să le fi de folos. Ce părere ai?"
„Mă surprinde faptul acesta"răspunse Ionel cu mirare. Sînteţi singurul dintre „vestitori"care să-mi fi spus asemenea lucruri. Vă mulţumesc frate Severa. Dumnezeu să vă binecuvînteze."
„Să ne vedem cu bine frăţiorule!. Dacă nu-ţi v-a plăcea de obiceiurile lor nu-ţi face griji, tu eşti fratele nostru scump. Avem destul de lucru în comunităţile noastre şi după cum şti avem şi noi destule probleme, dar slujitorii Domnului nu trebuie să se descurajeze şi nici să se lase biruiţi de oboseală. Pace ţie frăţiorule ! Speram să ne mai întîlnim pe cîmpul Evangheliei'!
PRIMA EXPERIENŢĂ AMARĂ
Dacă fratele Severa de la mişcarea fraţilor Creştini după Evanghelie a fost sincer în mărturisirile lui, sau dacă printr-o metodă strategică bine intenţionată se gîndea să-l îndepărteze pe „tînărul cu pricina " recomandîndu-i să meargă la carismatici, aceasta o ştia numai el şi Dumnezeu.
De fapt în unele cercuri Creştine după Evanghelie, în urma celor întîmplate şi auzite despre tînărul Ionel, se putea observa o anumită rezervă, chiar dacă aceasta nu era mărturisită pe faţă.
Unii dintre creştini fiind mai conservatori, nu erau mulţumiţi de faptul că fr.Ionel se duce pe la toate grupările. Oricum, după discuţia purtată cu fratele Severa, tînărul Ionel &-a hotărîi să viziteze pentru prima dată mişcările carismatice, care deşi erau constituite din cele patru curente menţionate mai sus, avînd denumiri diferite, nu se puteau deosebi între ele din punct de vedere doctrinar, ci doar prin modul lor de manifestare pe care îl practicau. Dacă cei din „Biserica lui Dumnezeu", acceptau spălarea picioarelor conform textului din Evanghelie după loan 13, sau dacă „Creştinii botezaţi cu Duhul Sfînt", o respingeau interpretînd-o numai cu valoare de simbol, şi dacă „Mişcarea de ziua a şaptea " se considera singura moştenitoare a împărtaşiei, pentru că păzea Sabatul şi restricţia alimentară, sau dacă „Ucenicii lui Isus" considerau că darurile Duhului Sfînt pot înlocui chiar şi învăţăturile Sfintelor Scripturi, toate acestea reprezentau doar probleme de ordin secundar.
Numitorul comun pe care îl aveau ele, îl constituia faptul că acceptau în egală măsură doctrina „botezului cu Duhul Sfînt", fiind recunoscuţi în general sub numele de penticostali.
în aceste condiţii, pentru cei neavizaţi, era foarte greu să tragă o linie de demarcaţie îi\tre fundamentalişti şi mişcările dizidente ale acestora care se influienţau reciproc interferîndu-se între ele.
Pe lîngă aceste patru curente, au mai apărut şi alte nuanţe, chiar şi cu factură pseudo-creştină, cari prin manifestările lor extremiste, fiind certaţi cu-morala creştină, au ereiat o şi mai mare confuzie.
48
49
în această conjunctură sincretistă, acurateţea învăţăturilor biblice fundamentale nu se mai putea menţine cu uşurinţă,

fiind afectată în permanenţă de rîvnă fără pricepere a oamenilor, dintre care cei mai mulţi s-au dovedit să fie foarte bine intenţionaţi.
Interesîndu-se de adunările carismatice, tînărul Ionel a reuşit să găsească o comunitate în judeţul Sălaj. Era prima biserică de orientare carismatică pe care o vizitase.
Credincioşii au venit la casa de rugăciune dovedindu-se foarte punctuali. Locuinţele de la ţară erau foarte mici. Tavanul casei de rugăciune era construit din nişte bîrne, fără ca acestea să fi fost prelucrate. Pereţii casei erau construiţi din pămînt. Locuitorii din sat îşi aveau portul specific regiunii, majoritatea
. fetelor erau încălţate cu cizmuliţe avînd o costumaţie frumos decorată cu motive ţărăneşti. Pe cap erau îmbrobodite cu nişte basmale cu ciucuri. Feciorii, tunşi la zero, erau încălţaţi cu opinci, avînd cămăşile foarte largi, care cădeau 'în falduri acoperindu-le coapsele. Era o ambianţă patriarhală deosebit de
odihnitoare. Se anunţase începerea serviciului de slujbă.
„PredicatoruF'care venise din altă localitate, partea să fie orăşan. După
o cîntare pe care au cîntat-o cu foarte multă înflăcărare, „predicatoruT'se strădui
să citească un text din Sfînta Scriptură, însă din pricina „harului"de care era
copleşit, el n-a reuşit să citească textul în limba maternă, ci 1-a citit într-o „altă
limbă"
Conştientizînd că nu poate fi înţeles de către cei prezenţi, el s-a străduit pentru a doua oară să-l citească în limba maternă, şi clătinîndu-şi capul, ca şi" cum ar fi vrut să-şi revină la linia de plutire, el a constat că nu reuşeşte să facă acest lucru nici pentru a ddua oară.
„Vorbirea în limbi"îi dăduse greş în aşa măsură încît nu se mai putea reculege pentru citirea textului.
„Aliluia, fraţilor! Ce rost mai are să ţinem serviciul de Evanghelizare şi de zidire sufletească, dacă Domnul vrea să ne dăruiască ceva mai.bun ? Haideţi să facem stăruinţă !"
„Aliluia !"se auziseră cîteva glasuri înfierbîntate. „Dacă se află în mijlocul nostru prieteni cari au venit la noi la biserică pentru prima dată, Domnul să-i binecuvînteze şi pe ei împreună cu noi!" „Amin"! se auziseră glasuri unanime ale credincioşilor entuziaşti, între prietenii care veniseră pentru prima dată la această biserică se afla şi tînărul Ionel, fără ca el să ştie că această grupare aparţinea unei dezidente i penticostale extremiste care se abătuse de la adevărurile fundamentale ale | doctrinei, urmărind practicarea darurilor fără să se mai ţină seama de rînduielile Scripturii. Oamenii din localitate îi numeau „tremurici"
Ceea ce a urmat în orele următoare a fost o adevărată catastrofă psihologică. Ţipetele infernale, bătăile din palme, sărîturile pe genunchi, trepidaţiile corporale, deveniseră atît de intense, încît aveai impresia că te afli

într-o casă de alienaţi mintali. Cu ei s-au împlinit cuviontele Apostolului Pavel, care le scrie în ICorinteni 14:23:
„Deci, dacă s-ar aduna toată biserica la un loc, şi toţi ar vorbi în alte limbi, şi dacă ar intra şi din cei fără daruri, sau necredincioşi (prieteni invitaţi) n-ar zice ei că sînteţi nebuni?"
Cînd iureşul entuziasmului, se dezlănţuise la cota maximă de tensiune, deodată, s-a produs un fenomen ciudat. Un bărbat foarte robust, ridicîndu-se de pe genunchi, s-a prins cu mîinile de una din bîrnele care susţineau tavanul, şi balansîndu-se într-o parte şi în alta, a început să ţipe cu toată puterea, scoţînd nişte răgnete disperate.
Tînărul Ionel, observînd această manifestare îl întrebă pe unul dintre
credincioşi: •
„Cine este bărbatul acesta care se chinuie cu atîta disperare, şi pentru
care motiv?"
„Este un prieten care a venit la biserică pentru prima dată. Acum este sub „puterea Domnului"şi duhurile rele din el sînt obligate să-1 părăsească."
Deodată, „predicatorul"sărind de pe genunchi, asemenea unui resort care se declanşează, s-a ridicat în picioare începînd să fluiere şi să pocnească din degete. După cîteva clipe el a început să joace, învîrtindu-se şi sărind de pe un picior pe celălalt, apoi luîndu-şi avînt, făcuse o piruetă de toată „frumuseţea".
Dacă omul era sub „putere", cine ar fi avut îndrăzneala să-1 apostrofeze?
Au început vedeniile şi prorociile. Unul dintre ei anunţase că a văzut o tablă cu litere de foc, fără să explice conţinutul şi semnificaţia acestor slove.
Altul văzuse un turn foarte înalt în jurul căruia se învîrteau în zbor nişte îngeri strălucitori, asigurîndu-i pe credincioşi de protecţia Domnului care-i păzeşte în permanenţă.
Alţii, anunţîndu-şi „vedeniile", spuneau că au văzut nişte stoluri de porumbei şi alte soiuri de vietăţi, curate şi necurate, însă fără nici o explicaţie suplimentară.
„Stăruinţa"durase aproximativ trei ore, după care oamenii se liniştiseră, anunţîndu-se apoi încheierea „serviciului".
Uluit din priciona celor văzute şi auzite, tînărul Ionel, s-a gîndit în acel moment, că fratele Severa nu-i cunoaşte în suficientă măsură pe carismatici, întrcît, s-au dovedit mai întemeiate cuvintele fr.Puia în legătură cu „duhul

penticostalilor".
„Doamne !"îşi zise tînărul Ionel cu dezamăgire, „nu mă lăsa să mă pierd în mijlocul unor astfel de oameni, iartă-i pentru că ei Te întristează, vătămîndu-Ţi onoarea prin tot ceea ce fac în Numele Tău fără ca ei să conştientizeze. Te rog să mă ierţi şi pe mine pentru că în loc să-i compătimesc i-am dispreţuit în cugetul meu. îmi pare rău de faptul că am acceptat propunerea fr.Severa pentru a intra în legătură cu ei, căci în afară de zgomotul acesta infernal, ei n-au mai reuşit să ne ofere ceva mai bun : nici zidire, nici sfătuire nici mîngîiere, nici învăţătură, nici descoperire, şi nici cunoştinţă".
51
Această stare deplorabilă îi amintea tînărului Ionel de cuvinteM Apostolului Pavel din I Cqrinteni 14:6-12: „în adevăr fraţilor, de ce folos v-aâ fi eu, dacă aşi veni la voi vorbind în late limbi, şi dacă cuvîntul meu nu v-*M* aduce nici descoperire, nici cunoştinţă, nici proroocie şi nici învăţătură? Chi*m* şi lucrurile neînsufleţite, cari dau un sunet, fie un fluier sau p alăută: dacă nn dau sunete desluşite, cine v-a cunoaşte ce se cîntă din fluier şi din alăută? 9 dacă trîmbiţa dă un sunet încurcat, cine se v-a pregăti de luptă? Tot aşa şi voj dacă nu rostiţi cu limba o vorbă înţeleasă, cum se v-a pricepe ce. spuneţi? Atunci parcă aţi vorbi în vînt. Sînt multe feluri de limbi în lume, totuşi niciuna din elf ne este fără sunete înţelese, dar dacă nu cunosc înţelesul sunetului, voi fi uţ străin pentru cel ce vorbeşte, şi cel ce vorbeşte v-a fi un străin pentru mine. Tq aşa şi voi, fiindcă rîvniţi după daruri duhovniceşti, să căutaţi să le aveţi dii belşug, în vederea zidirii sufleteşti a bisericii" Vers.27-28 „Dacă sînt unii cari vorbesc în altă limbă, să vorbească numai cîte doi s-au cel mult trei, fiecare 1| rînd, şi unul să tălmăcească. Dacă nu este cine să tălmăcească să tacă în biseric şi să -şi vorbească numai lui însuşi şi lui Dumnezeu"
„Părinte îndurător"îşi continua lenei rugăciunea „milostiveşte-te di oamenii aceştia şi luminează-le mintea, pentru că ei se chinuiesc în aşa măsura prin stăruinţa lor, încît, pierzîndu-şi cu desăvîrşire controlul, ajung să cadă sur influenţa unor trăiri psihologice pe care le confundă cu puterea Duhului Sfînţ fără ca ei să ştie că se află pe o cale greşită în raport cu învăţăturile tale. Părint milostiv, revarsă-ţi îndurarea peste ei pentru că sînt făpturile Tale"
52

MĂRGĂRITARUL PĂRĂSIT

După această experienţă amară, în mijlocul entuziaştilor, tînărul Ionel, pentru a nu-şi mai împovăra sufletul şi cu alte categorii de probleme, s-a hotărît să renunţe la vizitarea grupărilor carismatice, fără să ştie că printre aceştia se puteau afla şi oameni de foarte mare valoare, privind maturitatea spirituală şi orientarea sănătoasă după învăţăturile Sfintelor Scripturi.
întorcîndu-se dintr-o misiune, a făcut o vizită fratelui său Tudor, care s-a căsătorit de curînd, şi era mutat cu domiciliul în comuna Ruşi din Jud.Sibiu.
Dezamăgit în sufletul său, din pricina celor întîlnite pe terenul Evangheliei, făcîndu-şi procesul de conştiinţă în legătură cu experienţele pe care le-a trăit, avînd convingerea că ceea ce văzuse la carismatici, nu poate fi' lucrarea Duhului Sfînt, s-a hotărît să rămînă definitiv în „Asociaţia Creştinilor după Evanghelie", restabilindu-şi legăturile cu cercul de „Vestitori"
Aceasta însă necesita o asigurare suplimentară pentru fraţii „Bătrîni", în sensul că el v-a respecta cu stricteţe principiile doctrinare, fără să-şi împărtăşească experienţele personale pe care le-a avut în părtăşia intimă cu Dumnezeu. Astfel, împotriva modului său de gîndire, asupra doctrinelor confesionale, de dragul Evangheliei păcii, de care era convins că este de mai mare valoare decît experienţele sale personale-, s-a hotărît să-şi comunice orientarea, făcîndu-şi apoi următoarea rugăciune:
„Părinte Milostiv ! De dragul Tău şi de dragul Evangheliei pe care mi-ai încredinţat-o, pentru a-i ajuta pe oameni să Te cunoască pe Tine, eu sînt hotărît să merg la „fraţii bătrîni", pentru a le oferi asigurarea unei colaborări întemeiată pe o deplină sinceritate.
în legătură cu experienţele mele personale, dacă acestea îi deranjează, Şi nu le pot accepta, am să le păstrez pentru mine. în continuare mă voi strădui să vestesc Evanghelia printre grupurile şi bisericile necarismatice, îndepărtîndu-le astfel suspiciunea care încă mai persistă în cercurile „vestitorilor". Te rog să-mi dai înţelepciune şi pricepere pentru folosul celor mai mulţi. Nu mă lăsa să-[1] dispreţuiesc în cugetul meu, şi nici să-i judec pe cei cari din rîvnă fără de Pricepere sînt în stare să compromită Numele Tău. Dorinţa mea pentru viitor [e]ste să rămîn în continuare la dispoziţia Ta. „Te rog din suflet călăuzeşte-mă"
53
După terminarea rugăciunii de seară, aşezîndu-se pe patul din dormit şi meditînd în continuare la Cuvîntul Domnului, deodată intervenise un fenome prin care avea să primească o nouă încărcătură informaţională. Dacă a fost î stare de trezie, sau dacă a fost o vedenie de noapte nu se mai poate preciz Ceea ce devenise foarte concret era faptul că atrăit momente de neuitat.
Astfel, înaintea ochilor îi apăruse un cîmp deschis într-o lumii strălucitoare. La o distanţă aproximativă de vreo 20 metri au apărut apostol) Domnului. Erau îmbrăcaţi în haine simple, ţesute din pînză de in, avînj picioarele încălţate

cu nişte sandale. în fruntea grupului se aflau apostolii PeC şi Iacob, împreună cu ucenicul iubirii.
„Doamne Dumnezeule ! "îşi zise cu deosebită bucurie uimire. „Ce fi de minune mai poate fi şl aceasta ? Cum de mi s-a dăruit harul să-i văj recunoscîndu-1 pe fiecare dintre ei după numele care-1 poartă'?
Privindu-i cu deosebită bucurie, el a observat că apostolul Pet desprinzîndu-se din grupul celorlalţi intenţiona să se apropie de el pentru comunica ceva deosebit în legătură cu situaţia lui.
în clipele următoare, apostolul Petru, apropiindu-se de el cu o bună ta părintească îi zise cu voce gravă :
„întoarce-te înapoi, ia-ţi mărgăritarul pe care l-ai părăsit şi grăbeşte-^ să ne ajungi din urmă pentru că noi, terminîndu-ne misiunea vom intra pe curîn în Cetatea Sfîntă."
Rostind aceste cuvinte, apostolul îşi ridicase mîna îndreptîndu-j privirile spre zarea strălucitoare. După cîteva clipe el se aşezase din nou în fa grupului de apostoli, îndemnîndu-i să-şi îndrepte paşii spre Ierusalimul ceres „Mama Tuturor Credincioşilor"
Tînărul Ionel, urmârindu-i cu privirea, încercînd să-şi explice conţinut pe care 1-a primit din partea apostolului, îşi puse din nou întrebarea zicînduH în sine: „Doamne Dumnezeule ! din cuvintele lui Petru rezultă că starea me prezentă nu corespunde voinţei Tale. Ce fel de semnificaţie au cuvintele J care mi le-a spus apostolul ? ' întoarce-te înapoi, ia-ţi mărgăritarul pe care 1-a părăsit şi grăbeşte-te să ne ajungi din urmă' . Unde anume trebuie să mă întor^ înapoi ? Ce fel de mărgăritar am avut şi pe care să-1 fi părăsit ? Unde este locu în care să-1 fi părăsit ? Unde este locul în care să-1 pot afla ? Arată-mi Doa căile Tale şi învaţă-mă cărările Tale".
Deznodământul avea să fie cunoscut abea după ce el s-a hotărît plece la acţiune.
întorcîndu-se înapoi după cuvintele spuse de către apostol, a străbat o distanţă de aproximativ 3-4 km., urcînd pe o cărare foarte abruptă şi accidentali care conducea spre platoul muntelui din apropiere. Pe la mijlocul distanţe străbătute, apăruse un triplu obstacol: O fiară sălbatică agresivă simbolizîn puterea Diavolului, o grămadă mare de spini aşezată în mijlocul cărări|
simbolizînd greutăţile slujbei, lîngă care se deschidea o prăpastie foarte adîncă,
echivalentă cu disperarea.
în cele din urmă. el s-a hotărît să treacă peste grămada de spini, rănindu-şi picioarele şi mîinile într-o aşa măsură încît, cu greu a mai reuşit să se ridice pentru a-şi căuta drumul. Fericit, pentru că a reuşit să treacă peste obstacol, cu mîinile şi picioarele sîngerînde, alergînd pe cărarea abruptă, el a sosit pe culme. Platoul acestui munte era împrejmuit cu ziduri masive de culoarte străvezie. în interiorul zidurilor, pe toată suprafaţa platoului, era o mare de sticlă asemănă toarte cu cristalul (Apoc. 4:6). Urcînd pe treptele care conduceau spre partea superioară a zidurilor, de unde se putea observa întreaga splendoare a peisajului, a observat un mărgăritar de culoare albă, strălucitoare, care era aşezat pe creasta superioară a zidului. Diametrul mărgăritarului în formă de sferă, avea cu aproximaţie 10 cm. Din interiorul său se degajau nişte raze scînteietoare, producătoare de lumină.
Uimit din pricina celor văzute, el primise convingerea că acesta era mărgăritarul despre care îi vorbise apostolul Petru, cînd i-a zis : „întoarce-te înapoi, ia-ţi mărgăritarul pe care l-ai părăsit, şi grăbeşte-te să ne ajungi din urmă".'
Fericit, pentru că a reuşit să-1 găsească, îl prinse cu amîndouă mîinile,
apoi strîngîndu-1 cu gingăşie la sîn, a început să mulţumeaască lui Dumnezeu. In acel moment, din înaltul cerului a răsunat o voce puternică foarte desluşită: „Apocalipsa doi cu şaptesprezece". Conţinutul textului este următorul:
„Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul: Celui ce va birui, îi voi da să mănînce din mana ascunsă, şi-i voi da o piatră albă: şi pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-1 ştie nimeni, decît acela care-1 primeşte."
Bucurîndu-se de rezultatul alergării, ţinîndu-şi mărgăritarul în palme, . s-a hotărît să coboare de pe platoul muntelui să-i poată ajunge din urmă pe apostolii Domnului. Cînd a ajuns pe la jumătatea distanţei, îi apăruse din nou obstacolul pe care 1-a întîlnit în timpul urcuşului spre platou.
Cuprins de teamă, în sensul că nu va mai reuşi să treacă pentru a doua oară peste grămada de spini, riscînd apoi să nu-i mai poată ajunge din urmă pe ucenicii Domnului, din pricina rănilor sîngerînde, s-a hotărît să facă următoarea rugăciune:
„Doamne Dumnezeule ! te rog din suflet înlătură obstacolul acesta:
încă nu mi s-au vindecat rănile cele vechi, iar acum trebuie să mi se deschidă
altele şi mai dureroase".
în clipele următoare obstacolul dispăruse, fiind înlocuit cu o mulţime de drumuri cu serpentine, cari se desfăşurau în mai multe direcţii. Aceste drumuri, simbolizînd doctrinele diferitelor confesiuni, i-au produs o foarte mare confuzie, nemaiştiind pe care din acestea ar fi trebuit să meargă pentru a-i ajunge din
urmă pe ucenicii Domnului.
Descumpănit în acel moment, simţi nevoia să facă următoarea
rugăciune:

„Doamne, Dumnezeule ! Părintele meu îndurător ! Pe care din aceste drumuri s-au dus apostolii Tăi ?"
Răspunsul a fost surprinzător şi cu totul neaşteptat : „Pe niciunul"
Glasul care i-a vorbit, 1-a făcut să înţeleagă că nu există nici o doctrină desăvîrşită în care să nu existe vreo eroare în interpretarea scripturilor. Toate grupările şi confesiunile religioase doresc în egală măsura să ajungă la ţintă. Fiecare dintre acestea, îşi are drumul ei mai mult sau mai puţin ocolitor, însă niciuna dintre le, nu poate fi îndreptăţită să se laude că merge pe,calea adevărului desăvîrşit pe care s-au dus apostolii Domnului.
„Doamne ! arată-mi calea cea dreaptă"
în clipele următoare, fiind susţinut şi condus de o putere miraculoasă. Ionel a început să plutească prin spaţiu în direcţia spre care s-au îndreptat apostolii Domnului.
Privind peste denivelările terenului de Ia această înălţime, se puteau observa mai bine serpentinele lungi şi obositoare ale drumurilor pe care şi le-au croit oamenii cu scopul de a merge în împărăţia lui Dumnezeu.
„Oh ! Mîntuitorule scump ! ce s-a întîmpkt cu mine ? Ce fel de putere este aceasta care mă susţine şi unde mă v-a duce?"
„Nu-ţi face griji! se auzise glasul care venea cu deosebită claritate din înaltul cerului. Ceea ce s-a întîmplat cu Filip cînd a foat răpit de Puhul Domnul&i se mai întîmplă şi astăzi"
După o călătorie fericită prin spaţiul cosmic, el a reuşit să-i zărească pe apostolii Domnului, care se îndreptau spTe centrul oraşului, în mijlocul căruia domina o clădire impunătoare, plină de strălucire şi frumuseţe. Cetatea eternă, era prevăzută cu 12 porţi, care se deschideau din toate părţile metropolei pentru a-i primi pe credincioşii cari aveau să vină din toate generaţiile neamului omenesc şi de pe toate continentele părnîntului.
în momentul cînd Duhul Domnului 1-a condus apropiindu-1 de grupul ucenicilor la o distanţă de cîţiva paşi, ajungînd cu picioarele pe trotuarul de 1 sticlă străvezie, Ionel şi-a revenit la starea de trezie.
în acel moment el se afla pe genunchi într-un colţ al dormitorului în care obişnuia să se roage. Această experienţă extraordinară 1-a determinat să renunţe la hotărîrea pe care o luase, în sensul de a-i asigura pe fraţii vestitori de o colaborare sinceră bazată pe respingerea experienţelor sale proprii, pe care ei le considerau în contradicţie cu doctrina fundamentală.

MISIUNEA DE LA VALCHID -ISPITA TULBURĂTOARE

Continuîndu-şi lucrarea de misiune prin oraşele şi satele în care s-au format comunităţi de orientare neoprotestantă, într-o zi Ionel s-a hotărît să meargă la Valchid împreună cu doi predicatori mai vîrstnici, cari locuiau în oraşul Mediaş.
Localitatea Valchid se afla la o distanţă de vreo 25 km. Acolo se aflau cîteva familii de credincioşi baptişti. Drumul era destul de lung, iar predicatorii obosiţi aveau să ajungă la destinaţie abia în orele tîrzii ale serii.
Peste coama dealului împădurit se afla o cărare foarte abruptă care conducea spre localitate, străbătîndu-se o distanţă mult mai redusă în comparaţie cu drumul bătătorit care făcea ocolul prin viroagă.
Gîndindu-se că ora era destul de întîrziată, iar fraţii din localitate nefiind anunţaţi, nu aveau de unde să ştie că vor avea musafiri, pentru a-şi anunţa prietenii să vină la biserică, Ionel s-a hotărît să meargă pe scurtătură, cu scopul de a sosi ceva mai devreme în localitate, pentru a face anunţurile necesare.
Despărţindu-se de fraţii mai vîrstnici care îl însoţeau, a intrat în desişul întunecat al pădurii pe cărarea tot mai abruptă. Deodată, auzise un foşnet mai puţin obişnuit apropiindu-se din partea opusă. „Ce anume poate să fie Ţ'ĩ\ apucase teama. „Doamne ! Te rog păzeşte-mă Tu. Nu îngădui să mă stăpînească frica. De fapt, prezenţa Ta binefăcătoare mă ocroteşte de puterea vrăjmaşului, îţi mulţumesc, pentru că mă încurajezi cu această făgăduinţă. Acum, facă-se voia Ta. Nu mă mai tem de nimic. Increzîndu-mă în Tine, Satana nu mai are nici o putere asupra mea."
încurajîndu-se astfel, urcînd peste coama dealului împădurit, deodată i se destăinui^misterul : Era o tînără frumoasă, obraznică şi peste măsură de curtenitoare. In momentul în care 1-a observat, ea s-a năpustit asupra tînărului Ionel, îmbrăţişîndu-1 cu deosebită insistenţă şi ardoare, exprimîndu-şi bucuria şi satisfacţia pentru că reuşise să-l întîlnească din nou.
Buimăcit, Ionel, din pricina avansurilor îndrăzneţe pe care le făcea „domnişoara", fiind luat prin surprindere, a început să vocifereze : „Scuzaţi-mă

vă rog, dvs. poate mă confundaţi cu cineva care vă este cunoscut, însă eu nu vă cunosc. Vă rog lăsaţi-mă să plec pentru că mă grăbesc. Am o problemă urgentă de rezolvat"
„Ce fel de problemă iubitule ? Te prefaci că nu mă cunoşti ? Cu mine nu-ţi merge " adăugase ea cu bună dispoziţie sufletească, încercînd să-1 reţină cu insistenţele ei.
„Nu ! Nu sînt de acord cu nici un fel de avans care să mă compromită" interveni-se Ionel, încercînd să se elibereze din mîinile ei.

„Să te compromită ?... Auzi domnule ! Cine să te compromită ?"
„Domnişoara cu pricina nu-şi putea închipui că va pierde partida, încercînd în continuare să-şi înfăşoare tentacolele ei seducătoare, asemenea unei caracatiţe, intenţioriînd să-1 provoace.
Tînărul Ionel observînd intenţia şi gesturile neruşinate ale „domnişoarei'tare nu se gîndea cu nici un chip să renunţe, deodată, simţi o putere lăuntrică, determinîndu-1 să strige cu toată puterea: „înapoi Satano ! !!"
Rostind aceste cuvinte, printr-o smucitură puternică, el a reuşit să se desprindă din mîinile „Satanei". „Domnişoara" seducătoare, simţindu-se dezonorată din pricina refuzului categoric, privindu-1 cu dispreţ pe tînărul care îi scăpase din mîini, îi zise cu voce batjocoritoare :
„Măi, dar prost mai poţi fi! Aşa un prost ca tine încă n-am mai întîlnit pe lume" Rostind aceste cuvinte , cu răutate şi îndîrjire, în clipele următoare dispăru în hăţişul pădurii.
Tînărul Ionel continuîndu-şi drumul, a reuşit să coboare versantul intrînd apoi în localitate, anunţîndu-i pe credincioşi de sosirea musafirilor.
Serviciul care s-a ţinut la biserică, a fost o mare binecuvîntare. întorcîndu-se din această misiune, el a povestit însoţitorilor despre cele ce i s-au întîmplat în pădure. „Fraţii bătrîni"s-au bucurat pentru că Ionel a reuşit să biruiască ispita, amintinu-i că nu-i singurul prost pe lume aşa cum îl acuzase „domnişoara", ci alături de el îl mai are şi pe fr.Iosif din casa lui Potifar (Gen 39: 7-12), şi alături de ei încă mulţi alţii cari au rămas statornici, reuşind să-1 biruiască pe cel Rău.
Dacă astfel de tineri, cari de dragul lui Dumnezeu, refuză să'păcătuiască sînt socotiţi nebuni, atunci, această nebunie din pricina lui Dumnezeu, este mai înţeleaptă decît înţelepciunea oamenilor.

58

CONVERSAŢIE FOLOSITOARE

După cîteva luni, mergînd într-o misiune la Braşov, în timpul călătoriei cu trenul, Ionel a întîlnit un pastor de confesiune adventistă. Era un om cu pregătire deosebită, cu inteligenţă şi vocaţie didactică excepţionale.
Intrînd în discuţie cu el, pastorul îi puse următoarea întrebare: „Ascultă tînărule am auzit că eşti un băiat meditativ. Ce confesiune ai? Mie îmi faci impresia că eşti credincios".
„Ei! Domnule! " interveni-se cu politeţe pastorul. Lucrările nu sînt întocmai după convingerile fiecăruia dintre noi. Există un singur Dumnezeu, o singură credinţă, o singură Biserică adevărată şi aceasta nu poate fi confundată cu amalgamul confesiunilor înstrăinate de adevăr. Fiecare confesiune creştină îşi formează doctrina după preferinţele ei, acceptînd ceia ce îi convine, şi respingînd orice lucru ce i se pare că o incomodează. Dacă toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu, pentru care motiv toţi credincioşi se rezumă doar la învăţăturile Noului Testament? Adevărata Biserică Creştină nu poate fi alta decît aceea care-şi clădeşte învăţăturile şi principiile de credinţă pe autoritatea ambelor testamente. Dacă nu păzim poruncile lui Dumnezeu, respectînd. Sabastul şi restricţia de alimente sau dacă neglijem valorile decalogului, care este o lege veşnică, univers sală, cum vom putea pretinde că sîntem credincioşi? Poate Duhul lui Dumnezeu " să locuiască într-un templu spurcat? ApostolulPavel scrie Corintenilor, amintindu-le că ei sînt Templul Duhului Sfînt. Dacă omul consumă carne de porc şi de alte animale necurate mai poate pretinde el că este curat? Dacă Biserica este Trupul lui Hristos şi dacă noi sîntem mădularele Lui, este oare posibil ca mădularele acestea să trăiască în afara trupului, fiecare după preferinţele proprii? Multe căi i se par omului că sînt bune, însă numai una este cea care duce la viaţă, şi aceasta este calea păzirii poruncilor lui Dumnezeu, pe care merge cu sfinţenie Biserica Adventristă de ziua a şaptea".
Frumoasa mărturisire de credinţă, dacă pastorul adventist n-ar fi avut
pretenţia ca această Biserică este singura care moşteneşte împărăţia lui Dumnezeu.
Pentru Ionel, care se simţea edificat asupra confesiunilor, nu constituia
o provocare supărătoare cele mărturisite de către pastorul adventist, dimpotrivă,
îi făcea plăcere să-1 asculte, fără să simtă nevoia să-1 contrazică.

59

Urmărindu-i cu atenţie abjlitatea pe care o avea în citireaşi interpretarea textelor biblice pe care le folosea penru a-şi argumenta convingerile, în cele din urmă Ionel îi puse întrebarea următoare:
„Cine este întemeietorul acestei mişcări, şi de cînd există această confesiune?"
„Bineînţeles"răspunse pastorul cu aerul competiţiei, „această unică biserică există de la învierea Domnului începîndu-şi activitatea din ziua de Rusalii, însă ca ultima solie, ea s-a reorganizat în timpul anului 1848 prin descoperirile profetice ale Elenei White"
„Continuaţi, vă rog"răspunse tînărul Ionel manifestîndu-şi interesul pentru cele auzite.
încurajat de interesul interlocutorului, pastorul începuse o adevărată apologetică în favoarea doctrinei sale.
După cîteva ore de călătorie şi de argumentare teologică trenul a sosit la Braşov. Ionel trebuia să coboare. Mulţumind pastorului pentru osteneala depusă, îl asigură că i-a făcut o mare plăcere să-1 asculte.
„Dumnezeu ne-a rînduit această ocazie minunată "îi zise pastorul, „şi nu cred că este la voia întîmplării faptul că ne-

am cunoscut. Sora White, ne-a descoperit că în zilele din urmă, mulţi dintre cei care îl vor căuta pe Dumnezeu cu sinceritate, chiar dacă n-au ştiut că trebuie să păzească poruncile lui Dumnezeu, ei vor ajunge la cunoaşterea deplină a Scripturilor. întegrîndu-se în cele din urmă în biserica adventă, care constituie Trupul lui Hristos."
Rostind aceste cuvinte pastorul îi recomandase tînărului să viziteze Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea din Mediaş. Aşadar după spusele pastorului, Ionel avea să afle că nu nujnai carismaticii de toate nuanţele se pretindeau moştenitorii zilei de Rusalii, ci şi adventiştii de ziua a Şaptea, cari se confruntau cu reformaţii anatemizîndu-se reciproc.
Ciudată contradicţie! Ultimele cuvinte pe care le-a rostit Ionel înainte de a se coborî din tren, au fost următoarele: „Şi eu cred că în zilele din urmă, cei cari îl vor căuta pe Dumnezeu cu sinceritate vor ajunge să cunoască Scripturile şi vor fi primiţi în Biserica lui Hristos, chiar şi aceea care n-au ştiut că ei se pot mîntui prin Hristos, fără poruncile Vechiului Testament, dacă cred cu putere în meritul Jertfei de pe Calvar, primindu-L pe Hristos ca Mîntuitor al sufletului. Astfel, adevărata Biserică a lui Hristis, eu cred că este constituită din totalitatea credincioşilor, care printr-o pocăinţă şi convertire autentică, au privit prin credinţă la crucea Golgotei, şi au recunoscut păcatele mărturisindu-le cu regret, au primit asigurarea iertării depline, îngemănată cu bucuria naşterii din nou. Aceasta este lucrarea, concretizată prin schimbarea preferinţelor şi preocupărilor noastre, în conformitate cu principiile fundamentale pe care ni le oferă Scriptura. Nu există nici o confesiune care să aibă puterea să-i mîntuiască pe păcătoşi prin simpla motivaţie de apartenenţă, dacă aceştia nu-şi recunosc păcatele schimbîndu-şi

atitudinea în relaţiile cu Dumnezeu, cu semenii, şi cu propria lor conştiinţă. Credinţa este darul lui Dumnezeu. Erorile posibile în problemele secundare ale doctrinelor, nu trebuie să Impieteze recunoaşterea valorilor universale, pe care Dumnezeu le-a investit în cei ce sînt ai Lui. Dacă îi desconspirăm pe fraţii noştrii pentru care a murit Hristos, anatemizîndu4, pentru motivul că nu împărtăşesc ideiile şi convingerile noastre, nu mai sîntem împlinitori ai L:egii, ci judecători. Dumnezei nu ne-a chemat să judecăm Legea, ci s-o împlinim (Iacov 4:11) „Unul crede că o zi este mai mare decît alta, pentru altul, pentru altul toate zilele sînt la fel. Unul crede că poate să mănînce de toate, altul, nu mănîncă decît verdeţuri. Cine sîntem noi ca să judecăm Legea, judecîndu-i pe fraţii noştri (Romani 14: 142).
Fiul omului n-a venit în lume să judece lumea, ci s-o mîntuiască. Dacă nouă ne lipseşte puterea de a-4 mîntui pe oameni, cu atît mai puţin sîntem îndreptăţiţi să4 judecăm. Datoria noastră a tuturor este să le vestim Evanghelia împăcării cu Dumnezeu, fără să le imprimăm convingeri exclusiviste predispunîndu-i la conflicte păgubitoare. Ajungînd în împărăţia lui Dumnezeu vom rămîne uimiţi cît am fost de încuiaţi la minte şi împietriţi la inimă. încuiaţi că n-am putut accepta o mîntuire atît de valoroasă, dăruită de Dumnezeu prin meritul Domnului nostru Isus Hristos, încercînd să4 mai adăugăm cîte ceva ca şi cum Jertfa lui Hristos, n-ar fi avut suficientă putere de salvare., şiîmpietriţiînegoismulnostru, pentru că nu admitem să intre în împărăţia lui Dumnezeu decît pe cei ce împărtăşesc convingerile noastre înguste şi sectariste.
Dumnezeu însă în dragostea lui părintească va şterge cu buretele dragostei Sale toate erorile noastre doctrinare, luînd în consideraţie două lucruri: sinceritatea noastră faţă de El, şi gradul de consacrare în Slujba Lui în raport cu nivelul cunoştiinţelor de care dispunem. Să ne vedem în împărăţia Tatălui.
Despărţindu-se prietenos, de o conversaţie atît de interesantă, Ionel a coborît la Braşov, îndreptîndu-şi paşii către o familie de provenienţă baptistă, care locuia în str. Traian. ,
Deşi ora era destul de întîrziată, familia ospitalieră 1-a primit cu multă bucurie, oferindu4 0 cameră de dormit cu intrare separată, după ce gazdele s-au retras pentru a se duce să se odihnească, Ionel rămînînd singur în cameră, simţea nevoia să se roage.
Grija pentru lucrarea de misiune, discuţiile purtate cupastorul adventist, problemele de pe terenul Evangheliei se derulau cu atîta intensitate, încîtnu era posibil să doarmă.
în curtea împrejmuită cu zid se afla un loc de agrement, amenajat cu flori şi cu boscheţi de trandafiri, în mijlocul cărora se afla o bancă.
Observînd aceasta, s-a hotărît să iasă în locul de agrement şi să mediteze în aer liber. Era o noapte cu lună plină. Cerul era senin, iar licăritul stelelor de

pe firmament îi oferea motiv să se bucure şi să se minuneze de splendoarea Universului. După vreo două ore de meditaţie şi rugăciune, el a intrat în cameră, aşezîndu-se pe un fotoliu. Avea o stare de trezie foarte activă şi receptivă, fără urme de oboseală.
Problemele cari îl preocupau în continuare, erau legate de contradicţiile teologice dintre confesiuni, precum şi de atitudinea negativă a credincioşilor sectari în relaţiile lor cu semenii. Prin discuţiile purtate cu pastorul adventist, el conştentizase şi mai mult, că erorile doctrinare ale acestora în probleme secundare ale credinţei, constituiesc de fapt principala cauză împiedicînd acceptarea numitorului comun fundamental, prin care să-şi poată recunoaşte identitatea şi apartenenţa unică din punct de vedere valoric, bazate pe actul credinţei printr-o convertire autentică şi cîştigarea

mîntuirii prin meritul Domnului nostru Isus Hristos.
62
CELE ŞAPTE SIMBOLURI - ÎNGERUL
Meditînd asupra micilor diferenţe interpretative, care separă în mod nejustificat formaţiunile creştine, conducînd uneori la consecinţe extrem de grave în relaţiile dintre credincioşii lipsiţi de maturitate spirituală, erau suficiente motive de îngrijorare.
Deodată el a simţit o învăluire fierbinte, însoţită de o bucurie şi pace adîncă. Avea impresia că cineva l-ar fi atins în clipa aceea, conectîndu-1 prin firele nevăzute la o sursă de energie indescriptibilă. Capacitatea de recepţie îi devenise şi mai activă. în întreaga lui fiinţă se producea un fenomen care depăşea cu mult posibilităţile noastre de explicaţie. Fiecare celulă organică conectată la această sursă energetică simţea prezenţa lui Dumnezeu. Astfel aflîndu-se într-o perfectă stare de veghe el a trăit momentele revelatoare, interceptînd imagini şi explicaţii cu deosebită valoare simbolică, în scopul cunoaşterii adevărului.
1.PLANETA ÎNCĂTUŞATĂ
Aflîndu-se în această stare de conexiune binecuvîntată, a căzut într-o răpire sufletească. în clipele următoare privind spaţiul cosmic, Ionel a văzut o planetă care se apropia de pămînţ. Mişcarea de rotaţie precum şi deplasarea în spaţiu făcîndu-se cu o viteză foarte lentă, permiteau să poată fi observată cu foarte multă claritate. Oprindu-se la o anumită distanţă în spaţiul cosmic, a observat în jurul planetei un fel de brîu sclipitor ce-i despărţea emisferele.
Privind uimitşi cu deosebită atenţie, a observat că brîul acesta strălucitor era constituit dintr-un lanţ de aur foarte masiv. Pe planeta respectivă nu se găsea nici o urmă de viaţă. Nu exista nici vegetaţie, nici animale şi nici ape curgătoare. Nişte prăpă ştii adînci îi ofereau o imagine dezolantă, lă sîndu-i impresia că vede o planetă pustiită de un cataclism.
Configuraţia reliefului semăna cu o zonă vulcanică în care piscurile diforme şi semeţe dominau asupra craterelor ameninţătoare. Deodată se auzise un trosnet înspăimîntător la dimensiuni planetare. Ce se întîmplase? Lanţul de aur a fost rupt în bucăţi proiectîndu-se fiecare secvenţă pe crestele piscurilor strălucitoare.
63
Din spaţiul cosmic în acel moment a răsunat un glas puternic: „Acesta este pâmîntul care a fost încătuşat prin înşelăciunea Diavolului, care ademenindu-i pe oameni i-a transformat în sclavi. Lanţul de aur simbolizează bogăţia şi corupţia însoţită de puterea păcatului şi a morţii.
Pustietatea simbolizează lipsa vieţii spirituale în urma căderii neamului omenesc. Trosnetul puternic pe care l-ai auzit simbolizează moartea de pe cruce a Fiului Omului, prin care neamul omenesc şi-a recîştigat eliberarea. Astfel prin această jertfă păcatele tale au fost iertate".
în clipele următoare Ionel a simţit o bucurie imensă, copleşitoare, care venea să-i confirme că iertarea păcatelor nu este doar o închipuire omenească legată de procesul conştiinţei, ci este opera Milostivului Dumnezeu, concretizată prin Isus Hristos.
Simţindu-se fericit şi convins de iertarea păcatelor, el a făcut următoarea rugăciune:
„Tată iubit! îţi mulţumesc pentru că păcatele mele au fost iertate. Am crezut cu adevărat în puterea Jertfei Fiului Tău, încă din clipa cînd m-am hotărît să-Ţi urmez. Niciodată n-am simţit bucuria iertării în aşa măsură precum am încercat-o în aceste clipe. Priveşte cu îndurare spre sufletul meu. Sînt încă destul de tînârşi viaţa pe care mi-ai dăruit-o se află în mîna Ta. Pentru cel ce se încrede în Tine moartea este un mai mare cîştig decît viaţa. Mai scumpă este în ochii Tăi moartea celor neprihăniţi, decît o viaţă lungă, trăită în vîrtejul ispitelor şi frămîntărilor zilnice cari pun în pericol relaţia noastră cu Tine. Părinte bun, îngăduie-mi să trec peste pragul morţii... Te voi proslăvi pentru veşnicie, mulţumindu-ţi pentru că m-ai mîntuit.
în clipele următoare, Ionel încercase fenomenul morţii: Un „s!6i de gheaţă "atingîndu-se de tălpile picioarelor, îl făcu să simtă atrofierea mădularelor. Această atrofiere, cu senzaţie de răcire extinzîndu-se foarte lent spre partea superioară a corpului, lasă impresia că după cîteva minute, ajungînd în zona inimii, avea puterea să producă moartea reală. Preocupat fiind, urmărindu-şi fenomenul „morţii" el se simţea deosebit de fericit, avînd convingerea că rugăciunea lui a fost ascultată.
2. ÎNGERUL
în acel moment pe firmamentul cerului s-a deschis un portic de lumină. Un inger al Domnului s-a coborît cu viteza fulgerului oprindu-se la o distanţă aproximativă de patru sau cinci metri. Prezenţa îngerului strîlucitor stîrnindu-i curiozitatea, 1-a determinat pe „muribund"sî-şi întoarcă privirile spre el. în clipele următoare senzaţia de răcire şi atrofiere a corpului a dispărut complet. Puterea fizică şi capacitatea de recepţie au fost reconfortate în aşa măsură încît să-l poată privi în faţă fără nici o urmă de teamă.
înfăţişarea îngerului era de o frumuseţe şi splendoare neînchipuite de mintea omului. Deschizătura aripilor era cu aproximaţie de vreo trei metri. Bustul şi trăsăturile acestei fiinţe semănau cu o făptură omenească avînd culoarea aurului strălucitor. Partea inferioară a corpului era învăluită într-o aureola de lumină încît nu i se putea observa

configuraţia.
Conturul şi structura corporală a îngerului păreau să fie asemănătoare cu flăcările care ard fără vreo urmă de materialitate solidă. Privindu-1 cu blîndeţe şi dragoste dumnezeiască, îngerul Domnului, printr-un sistem cu totul neobişnuit i-a comunicat următoarele:
„Ai început bine. Ră mîi statornic în sinceritate şi consacrare şi nu-ţi mai face griji".
în clipele următoare, Ionel a rămas uimit pentru că descoperise în fiinţa lui interioară un fel de receptor ultrasensibil, avînd capacitatea să înregistreze mesajul îngerului, pe care 1-a transmis doar sub formă de idei, fără să se audă sunetul cuvintelor.
După ce îngerul îşi comunicase mesajul, schiţînd o mimică aprobativă şi salutară, se întoarse cu viteza fulgerului spre porticului de lumină care stătea deschis pe firmamentul cerului.
3.SOARELE NEPRIHĂNIRII
în secundele următoare apăruse o altă imagine: O sferă uriaşă, coborîndu-se vertiginos, avea capacitatea să lumineze peste fii oamenilor, oprindu-se în acelaşi punct, din spaţiul cosmic au fost auzite cuvintele următoare: .JAceastă sferă de foc nu-i soarele de pe cerul vostru, ci reprezintă Soarele neprihănirii care va răsări pe curînd, constituind lumina neamurilor".
Mesajul acesta avea menirea să-i amintească de cuvintele profetului Maleahi 4:2-3: „Darpentru voi, cari vă temeţi de Numele Meu, va răsări Soarele Neprihănirii, şi tămăduirea va fi sub aripile Lui: Veţi ieşi şi veţi sări ca viţeii din grajd, şi veţi călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenuşa sub picioarele voastre în ziua pe care o pregătesc E_{fu}, zice Domnul Oştirilor."
în conţinutul acestui mesaj, i s-a dat să înţeleagă, că Soarele Neprihănirii simbolizează persoana Domnului nostru Isus Hristos, care va primi puterea nu numai să lumineze ci şi să împărătească peste pono^rele ttfffftfî
4. LUCEAFĂRUL DIMINEŢII
După ce globul de foc s-a retras în porticul de lumină, care continua să rămînă deschis pe firmamentul cerului, în clipele următoare, apăruse o altă imagine cu valoare simbolică. O stea uriaşă cu şapte colţuri, desprinzîndu-se din porticul de lumină s-a coborît pe pămînt. Sclipirea ei seamănă cu sclipirea Luceafărului de dimineaţă.
64
65
„Receptorul ultrasensibil"înregistrase mesujul: „Steaua strălucitoare care s-a coborît pe pămînt, reprezintă lumina Cuvîntul întrupat. Cele şapte colţuri ale stelei constituind un corp comun, simbolizează şapte biserici, prin care se oglindesc cele şapte nivele spirituale, din structura bisericii universale a lui Hristos, desfăşurată în cele şapte perioade istorice din epoca Harului. în acel moment, primind o nouă încărcătură informativă, destăinuindui-se misterul celor şapte Biserici din Apocalipsa lui Ioan, el a început să-L proslăvească pe Dumnezeu, înţelegînd din conţinutul mesajului că cele şapte colţuri ale stelei constituind un corp comun aveau să reprezinte Trupul lui Hristos."
5.CANDELABRUL CU ŞAPTE BRAŢE
După ce steaua cu şapte colţuri a dispărut şi porticul de lumină, în clipele următoare apăruse o altă imagine simbolică: Era un candelabru de aur cu şapte braţe uriaşe, în care ardeau şapte **flăcări** strălucitoare. Fiecare flacără avea o nuanţă deosebită în comparaţie cu celelalte. Coborîrea lentă a candelabrului, care se învîrtea în jurul axei sale oferea o adevărată splendoare de fascicole care brăzdau universul, străluminîndu-1 din toate părţile
■ „ReceptoruT'fixat pe aortă înregistrase mesajul: „Aceste şapte flăcări simbolizează cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu (Apoc. 4:5). Fiecare flacără îşi are numele ei după calitatea pe care o are şi misiunea pe care o îndeplineşte.
1. Prima flacără reprezintă DUHUL ADEVĂRULUI, echivalent cu ALPHA, pentru că la început a fost Cuvîntul şi Cuvîntul era Dumnezeu (Ioan 1:1 -2)
2. Cea de-a doua reprezintă DUHUL VIEŢII pentru care El era Viaţa (Ioan 1:4).
3. Cea de-a treia flacără reprezintă DUHUL ÎNŢELEPCIUNII pentru care viaţa era Lumina Oamenilor (Ioan: 1: 4-5)
4. Cea de-a patra flacără reprezinfă DUHUL PUTERII CREATOARE, pentru că nimic din tot ce a fost făcut n-a fost făcut fără El (Ioan 1:3)
5. Cea de-a cincea flacără reprezintă DUHUL BINELUI, pentru că toate cele create de Dumnezeu, au fost bune (Genesa 1:31)
6. Cea de-a şasea flacără reprezintă DUHUL DREPTULUI UNIVERSAL, înscris în Legea Talionului, şi cuprins în Legea lui Moise, concretizîndu-se în principal „Bine pentru bine, Rău pentru rău, Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte"(Ioan 1:17)
7.Cea de-a şaptea flacără reprezintă DUHUL HARULUI ŞI ADEVĂRULUI DESCOPERIT ÎN ISUS HRISTOS. Dacă Duhul Adevărului simbolizează Alpha, iar Duhul Harului simbolizează Omega, Isus Hristos este egal cu Alpha şi Omega. începutul şi Sfîrşitul tuturor lucrurilor (Ioan 1:16-17)

Fiecare dintre cele şapte flăcări, era capabilă să producă trei fenomene, astfel. Duhul Harului în acţiune, descoperit în Isus Hristos, era reprezentat printr-o flacără deosebit de strălucitoare. Primul fenomen care se producea prin această
66
ardere, era lumina binefăcătoare pe care o răspîndea peste fiii oamenilor, |uminîndu-le mintea pentru a putea înţelege Scripturile.
Cel de al doilea fenomen era concretizat prin degajarea câildurii spirituale care diminuează sufletul, stimulîndu-i voinţa pentru orice hotărâre şi lucrare bună.
Astfel, Mîntuitorul Hristos, mergînd *pe* drumul Emausului cu cei doi ucenici, prin tălmăcirea Scripturilor, Duhul Hanilui le-a luminat mintea, iar prin căldura dragostei ce se revarsă din sufletul Mîntuitorului le-a înfierfoîntat inimile. Luca 24:31-32: " Atunci li s-au deschis ochii şi L-au cunoscut, dar El s-a făcut nevăzut dinaintea lor, şi au zis unul către altul: Nu ne ardea inima în noi cînd ne vorbea pe drum şi ne deschidea Scripturile?"
Cel de-al treilea fenomen era concretizat într-o mireasmă prin extragerea esenţei spirituale ca rezultat final prin actul de concepţie a omului nou, care s-a născut prin Cuvîntul lui Dumnezeu, singur în măsură să moştenească Viaţa Veşnică. Această „mireasmă"frumos mirositoare, asemănătoare cu fumul de tămîie, care stimulează răspîndirea luminii şi căldurii, este produsul nemijlocit al Harului şi Adevărului descoperit în Isus Hristos.
Astfel Duhul Mîntuitorului răspîndind Lumina cunoştinţei şi căldura dragostei îi pregăteşte pe cei născuţi din El ipă fie de sacrificiu.
Dacă inimile oamenilor rămîn împietrite, acceptînd învăţăturile Scripturii doar de la nivelul intelectului, considerate cu o necesitate cîştigală prin studiu pe cale naturală, aceasta îi v-a conduce în mod inevitabil mai devreme sau mai tîrziu la o religie moartă, secătuită de valorile spirituale.
Această stare de fapt corespunde fenomenului: „Lumină fără căldură". Majoritatea credincioşilor studioşi, cari încearcă să-şi satisfacă cerinţele spirituale doarpe calea cunoaşterii, s-au dovedit neputincioşi în realizarea scopului devenind în cele din urmă nişte credincioşi pasivi, înstrăinaţi de Dumnezeu.
Opusul acestei situaţii deplorabile, îl constituie partea credincios ilor cari se dovedesc refractari la orice fel de învăţătură, fie chiar şi cu factură spirituală bazată pe textele Sfintelor Scripturi. Ei consideră că lumina cunoştinţei ar constitui principala piedică în dezvoltarea vieţii spirituale,, pe care încerca să 0 trăiască limitîndu-se doar în graniţele unor emoţii extreme penare le confundă cu experienţa spirituală. Această formă îngustă de orientare, îi poate conduce pe credincioşi la cele mai păgubitoare confuzii şi rătăciri, predispunîndu-i în Permanenţă lapierderea busolei de orientare bazată pe simţul realităţii şi verificată Prin Cuvîntul Adevărului scris.
Fanatismul acesta religios, reprezintă căldura sufletul ui lipsită de lumina spiritului. Astfel, pentru credinciosul duhovnicesc, fiecare cri mpei de lumină aduce cu sine şi înfierbîntarea inimii, dinamizîndu-i voinţa şi acţi unile în scopul binelui şi adevărului descoperit în Isus Hristos.
67

6. CERUL CEL NOU

După ce „urechea inimii"a recepţionat conţinutul mesajului, candela cu braţele lui uriaşe s-a ridicat în văzduh, şi trecînd prin porticul de lumin dispărut. Uluit, în urma explicaţiilor primite; privind în continuare spre pofl| de lumină, deoadată se auzise un al doilea trosnet asemănător cu zgo: produs de ruperea lanţului planetar. Ce fel de minune putea să fie ?...
întregul firmament împreună cu toate corpurile cereşti au dispărmj cîteva clipe^ Procesul dezintegrării corpurilor a fost asemănător cu o exph universală. In secundele următoare, într-o linişte desăvîrşită, apăruse utt nou.Semăna cu un covor ţesut cu mărgăritare care se mişcau în permani creînd o imagine panoramică de toată frumuseţea. Fiecare dintre aceste mărgăi avera o altă nuanţă de sclipire în comparaţie cu celelate. Fiecare sferă reprez* imaginea unei planete stfălucitoare şi era angajată într-o mişcare de rotaţie şi de revoluţie în jurul celorlalte. Splendoarea aceasta indescriptibilă, îl deterti pe Ionel să-şi pună întrebarea : „Doamne ! Părintele meu cel bun. Acesta Cerul cd nou ? Ce fel de planete sînt acestea ?"
în clipele următoare din spaţiul cosmic se auzise din nou răspun asemănător cu cel pe care 1-a auzit pe malul Iordanului: „Acesta este Cenitj nou. Mărgăritarele sclipitoare pe care le priveşti, nu sînt nici planete şi nici ste»
Aceste corpuri au biruit pe cel Rău prin sîngele Mielului. Fiecare dintrtB străluceşte după măsura sincerităţii şi consacrării în slujba lui DumnezH învăfîndu-i pe oameni calea Neprihănirii (Daniel 12:3-4).
Frumoasă reprezentare simbolică ! „Urechea inimii"a înregistrat şi această dată conţinutul mesajului binecuvîntat. Astfel, în ochii lui Dumnezei sînt luate în consideraţie erorile mărunte ale interpretărilor teologice din dift perioade istorice ale neamului omenesc. Dumenzeu priveşte la intenţiile oamer" la sinceritatea şi consscrarea pe care ei o dovedesc în căutarea şi cunoaşte adevărului chiar dacă uneori în diferite circumstanţe Iezeşte dat să rătăcească drumurile ocolite.
Dacă oamenii îl caută cu ardoare, cu tot dinadinsul, cu sincerital dăruire, Dumnezeua promis că se va lă sa gă sit. El

nu ne cîntăreşte valoarea di binele pe care îl facem într-o anumită clipă din viaţă, într-o anumită zi dini săptămînă sau înt?-un an, ci ne priveşte în permanenţă, urmărindu-ne atitudit pe care o avem faţă de adevăr, desfăşurată pe lungimea unei vieţi, luată consideraţie după actul convertirii noastre la El.

7. PLANUL DE MÎNTUIRE

După această profundă elucidare, în timp ce se minuna de splendoaiv cerului nou, înîpaţiul cosmic apăruse cea deaşapteaimagine cu valoare simbolist însoţită de o rouă încărcătură informativă cu semnificaţie universal valabi^ Astfrl, între cerşi pămînt, aşezat pe verticală, apăruse un cerc uriaş mărimea unu. munte. Partea inferioară a cercului atingea pămîntul, iar *pi* superioară sepărea că atinge firmamentul cerului.

Cercul acesta uriaş era divizat în patru compartimente, delimitîndu-se

Ijntre ele printr-o linie verticală şi alta orizontală, intersectîndu-se la centrul cercului îd o cruce perfectă.

a. Cortul întîlnirii

în primul compartiment aflat în partea stîngă superioară era imaginea portului întîlnirii", chivotul cu tablele Legii cuprinzînd decalogul cu cele zece prunci, altarul şi masa pentru punerea pîinilor înaintea Domnului, împreună cu celelalte obiecte de cult.

Toate acestea, după mărimea lor naturală, erau proiectate într-o lumină strălucitoare, simbolizînd valoarea temporală a legămîntului vechi încheiat cu poporul israelit prin Legea lui Moise.

Receptorul inimii înregistrase conţinutul mesajului. Legea şi proorocii au fost pînă la Ioan, iar de atunci, împărăţia lui Dumnezeu se ia cu năvală.

Orişicine dă năvală, pune mîna pe ea. în acest orişicine, se înţelege că Dumnezeu, depăşind hotarele iudaismului, prin puterea unui Legămînt Nou, încheiat cu toate neamurile, în virtutea şi meritul Jertfei de pe Calvar, avea să mîntuiască nu numai pe iudei, ci pe toate popoarele lumii.

b. Golgota

Această realitate era confirmată de faptul că în cel de al doilea compartiment al cerului, aflat în partea dreaptă superioară, se afla imaginea Fiului Omului răstignit pe cruce.

O lumină strălucitoare se proiectase peste coama Dealului Căpăţînii, în timp ce Fiul Omului atîrnat între cer şi pămînt, era răstignit pe cruce încredinţîndu-şi Duhul în mîna lui Dumnezeu.

Oferindu-i-se posibilitatea să4 privească de aproape, i s-a dat să trăiască momentele cutremurătoare ale tragediei. Imaginea lui Hristos văzută din perspectivă, îi creia impresia că ceea ce vede nu poate fi o realitate.

Capul Mîntuitorului, sub coroana de spini era căzut într-o parte. Şuviţele I de păr îmbibate cu sînge coagulat semănau cu nişte ţurţuri de gheaţă. Faţa şi buzele erau acoperite cu pete de sînge din pricina loviturilor.

„Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi". Rănile din palmele Lui Pironite, s-au spintecat sub greutatea corpului, vărsînd şiroaie de sînge care căideau pe pămînt. „Acesta este Sîngele Noului Legămînt care se varsă pentru voi';

c. Vasul de aramă -Mileniul

După ce taina Golgotei a fost înregistrată ca valoare universală pentru ■"intuirea oamenilor din toate generaţiile, Ionel a observat o altă imagine cu floare simbolică aflat în cel de al treilea compartiment al cercului din partea inferioară. /

Aici apăruse un vas uriaş de aramă strălucitoare sub care ardeau ni* flăcări. Ele simbolizau focul ispăşirii păcatelor şi jertfa de mulţumire adusă» către Israeliţii după ce-1 vor recunoaşte pe Cel ce L-au străpuns.

Dimensiunile vasului erau colosale. Semăna prin configuraţie cu maia de aramă din curtea Templului în care erau spălate animalele pentru jertfă. N9 cifre de foc indicau durata istorică: o mie de ani.

» O mie de ani fericiţi, în care Diavolul nu mai are nici o putere. în aceafl împărăţie, zilele oamenilor vor fi cit zilele copacilor. Israeliţii cari n-au pul beneficia de ţara Canaanului în raport cu planul iniţial, după ce se vor întoafl recunoscîndu-lpe Mesia celacevărat, vor primi moştenirea făgăduită de DumnejH părintelui Avraam.

Astfel cu prilejul interceptării mesajului în legătură cu împăr» milenară, au fost clarificate o sumedenie de texte biblice.

d. Eternitatea

După contemplarea simbolurilor aflate în cele trei compartimente 8 cercului, în ultima imagine în partea dreaptă inferiooară acercului, apăruse o al imagine cu valoare simbolică universală.

Nimic din tot ce se putea vedea în această reprezentare, încărcată cu imagini, cu bogăţie şi frumuseţe spirituală, nu suferă nici un fel de comparaH cu nici un fel de forme ale existenţei vieţii de pe pămînt.

Singurul motiv capabil să sugereze valorile infinitului şi ale perfecţiunii eterne, îl constituia cuvîntul „Eternitate"scris cu slove de foc, extinzîndu-sdjH afara cercului.

Astfel, „receptorul ultrasensibil"de pe aortă, pe care l-anumit „urecfl inimii", înregistrînd valorile mesajelor amintite,

a fost „deconectat"
în clipele următoare, Ionel aflîndu-se pe fotoliul din camera de doriH fiind în perfectă stare de trezie, luîndcontactcurealitateapalpabilă, aîngenuncljH în mijlocul camerei proslăvindu-1 pe Dumnezeu.
Această experienţă incredibilă, desfăşurată în stare de conştientă, fl tăinuit-o foarte multă vreme fără să şi-o împărtăşească din motive lesnejH înţeles.
Conştienn'zînd utilitatea universală a valorilor din conţinutul ei, după u mulţi ani s-a hotărît să şi-oîmpărtăşească asigurîndu-ne că ceea ce s-a petrecut *cim* nu reprezintă o motivaţie prin meritul omenesc, ci este harul felurit a lui DumnezM după măsura darului lui Hristos în meritul Jertfei Sale (Efeseni 4:6-7).
\
70

EXPERIENŢA LUI GHEORGHIŢĂ

întorcîndu-se de la Braşov, recomfortat în sufletul sau din pricina celor întîmplate, continuînd să viziteze bisericile din ţară, Ionel nu mai avea motive nici să se teamă şi nici să se izoleze de grupările carismatice, încercînd să stabilească o legătură mai strînsă cu ele, prin orele biblice pe care le ţinea, încercînd să cristalizeze principiile fundamntale de credinţă.
în această perioadă, el aflase cu bucurie că fratele lui, Gheorghiţă, a trăit o experienţă asemănătoare cu cea pe care el a trăit-o la Sighişoara cu prilejul încărcăturii suplimentare.
Întrebîndu4 pe Gheorghiţă, 1-a rugat să4 mărturisească experienţa.
în clipele următoare, Gheorghiţă s-a hotărît să-şi destăinuiască sufletul.
„Dragă Nelule !"îi zise cu voce blîndă. în timp ce tu erai plecat în misiune, eu mă gîndeam în permanenţă la situaţia ta. După cele mărturisite de fraţii noştrii bătrîni în legătură cu vorbirea aceea într-o limbă necunoscută despre care tu mi-ai spus, eu am fost deosebit de îngrijorat.
Mă temeam dacă nu cumva s-ar fi putut strecura un duh de înşelăciune care să te izoleze de familie, şi de farţii noştrii care ne-au vestit Evanghelia ostenindu-se pentru noi.
Chiar dacă ei te-au primit, oferindu-ţi în continuare toate drepturile, eu am observat o anumită rezervă pe care ei o au faţă de tine fără să ţi-o mărturisească deschis.
Această stare de fapt m-a determinat să mă rog Domnului pentru tine. Am început să postesc şi fără să ştie tăticul şi mămica, mă duceam în fiecare zi după masa într-un loc ascuns, undeva pe cîmp, făcîndu-mi rugăciunea, repetînd mereu aceste cuvinte:
„Părinte milostiv, dacă duhul pe care 1-a primit fratele meu Ionel este un duh înşelător, eu te rog să4 eliberezi! Doamne ! Izgoneşte duhul acela din inima lui. Te rog din adîncul sufletului, nu îngădui ca fratele meu să se piardă. Părintele meu îndurător, dacă duhul acela pe care 1-a primit vine de la Tine te rog să mi4 dai şi mie".
O săptămînă întreagă am făcut lucrul acesta mergînd într-un loc de singurătate, cerînd lui Dumnezeu cu insistenţă să-mi asculte rugăciunea.
71

L

în cea de a şaptea zi, aflîndu-mă în acelaşi loc, şi rugîndu-mă pentru aceiaşi cauză, deodată am auzit o voce a cărui mesaj l-am putut înţelege cu deosebită claritate: „Să nu-1 mai ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău, pentru că ceea ce s-a întîmpalt cu fratele tău se v-a întîmpla şi cu tine".
„Am înţeles atunci"continuă Gheorghiţă „că ceea ce s-a întîmpalt cu tine vine din partea lui Dumnezeu. Mă miră faptul că fraţii noştrii bătrîni cu experienţă îndelungată în cercetarea şi cunoaşterea Sfintelor Scripturi manifestă rezerve pentru această lucrare, spunînd că ea nu vine din partea lui Dumnezeu.
Dragă Nelule ! din clipa aceea eu am aşteptat să mi se împliniască făgăduinţa. Mare însă mi-a fost mirarea, cînd ridicîndu-mă de pe genunchi şi întorcîndu-mă spre casă, meditînd în continuare la cele ce mi s-au întîmplat, deodată, am simţit un fior care mi-a străbătut întreaga fiinţă, încercînd o bucurie şi fericire de nedescris.
în clipele următoare, înainte de atrece pîrîul din spatele grădinii, oprindu-mă am început să-1 preamăresc pe Dumnezeu într-o limbă necunoscută, simţind asupra mea o pace dumnezeiască desăvîrşită.
Dragă Nelule! de atunci Domnul mi-a pus pe inimă dorinţa să-1 slujesc cu şi mai multă seriozitate. Sînt hotărît să mergem în misiune. Există atîtea suflete cari doresc mîntuirea, căutîndu-1 pe Dumnezeu în atîtea feluri. Aceştia au trebuinţă de o Evanghelie care să-i poată salva"
încurajaţi, frăţiorii s-au hotărît să misioneze împreună evanghelizînd localităţile din împrejurimi. Astfel în aceea perioadă binecuvîntată, o mulţime dintre credincioşii ortodocşi, inclusiv dintre cei din Oastea Domnului, cuprinzînd

şi un număr considerabil de oameni fără religie, cari erau contaminaţi, de învăţăturile ateiste, au făcut legămînt cu Dumnezeu, constituindu-se în comunităţi viabile trăind în conformitate cu învăţăturile Evangheliei.
Tînărul Gheorghiţă devenise un bun evanghelist în timp ce fratele lui se ocupa cu educaţia şi cu studiile biblice.

PROOROCryiA MJNCINQASĂ -GAFA COPILĂREASCĂ

Terenul de lucru devenise tot mai extins, iar lucrătorii în vremea aceea erau foarte puţini. în jurul anului 1948, se dezlănţuise o campanie de combatere şi distrugere a religiei, vizîndu-i pe greco-catolici şi pe neo-protesitanţi.
Acest război nedeclarat împotriva credincioşilor, erau condamnaţi cu ani grei de puşcărie numai pentru simpul fapt că ei aparţineau confesiunii greeo-catolice, considerată pe atunci ca o unealtă folosită de mîna străinilor pentru dezbinarea neamului şi pentru subminarea „idealurilor comuniste".
în jurul Blajului, care pe atunci era centrul seminarului teologic greco-catolic, s-au format mai multe comunităţi, ca urmare a lucrării de misiune.
Astfel, în comuna Pauca existau două comunităţi ; creştini după Evanghelie şi Penticostali. în localitatea Ungurei, se aflau alte două comunităţi de origine germană. în Roşia de Secas funcţiona o biserică creştină după Evanghelie condusă de bătrînul Simeon, iar cea de-a doua comunitate era
penticostală.
în comuna Cergăul Mare exista o biserică Penticostală, care colabora
cu mişcarea „oastea Domnului".
Astfel oamenii de bună credinţă, indiferent de orientarea lor doctrinară, se bucurau de Cuyîntul lui Dumnezeu, fiind deosebit de ospitalieri cu orşicine venea să le aducă vreun mesaj în Numele Domnului,
■ Undeva la periferia satului s-a petrecut o gafă copilărească: „o proorociţă"tînără şi drăguţă de prin jurul Sebeşului, care mai tîrzin s-a dovedit că era certată nu numai cu biserica, ci şi cu morala creştină, vizita bisericile învăţîndu-i pe oamni să facă „stăruinţa după Duhul Sfînt".
Reuşind să-i ademenească pe cîţiva tineri convertiţi de eyrînd la credinţă, ea le-a pus următoarea întrebare: „Cine v-a propovăduit Evanghelia ? Cum aţi ajuns să deveniţi credincioşi ?"
Tinerii i-au răspuns : „Noi am auzit Cuvîntul Domnului propovăduit de fratele Gheorghiţă împreună cu fratele lui Ionel".
„A ! Ştiu"răspunse ' proorocită' „am auzit eu desprte ei pentru că au fost în misiune şi prin părţile noastre. Ei sînt oamenii lui Dumnezeu prin tot ceea ce fac, însă pentru că aparţin Creştinilor după Evanghelie nu-i învaţă pe
72
73
credincioşi să facă stăruinţa după Duhul Sfînt pentru ca să primească vorbirea în limbi. Aceasta este însă problema lor, pe mine nu mă interesează. Eu am venit la voi trimisă de Domnul, pentru ca voi să puteţi primi din partea lui Dumnezeu puterea şi darurile Duhului Sfînt. în cartea proorocului Ioel este scris că în zilele din urmă feciorii şi fetele voastre vor proorocii şi tinerii vor avea vedenii (Ioel 2:28)"
După cîteva stăruinţe istovitoare, fără să se consulte cu bătrînii bisericii, băieţilor neîncercaţi li se părea că Dumnezeu le-a ascultat rugăciunea, întocmai după spusele proorociţei, începînd şi ei să proorocească şi să aibe vedenii.
Aşa se întîmplă cu credincioşii cari doresc în permanenţă ca Duhul **Sfînt** să facă ceea ce vor ei, şi n-au răbdarea şi nici puterea să se supună ca Duhul Sfînt să facă cu ei ceea ce doreşte El.
După plecarea proorociţiei, stăruinţele au căpătat o şi mai mare **amploare.** Scăpîndu-se controlul raţiunii, băieţii noştrii plini de " duh" şi de ; rîvnă'fără pricepere, au devenit peste noapte, adevăraţi prooroci mincinoşi fără ca ei să fie conştienţi de faptuil acesta.
în această situaţie, ei nu mai simţeau nevoia să se consulte cu bătrînii bisericii, hotărîndu-se pe cont propriu să continue stăruinţa necurmată.
Au început să debiteze o sumedenie de proorociri peste măsură de îndrăzneţe. Una dintre cele mai şocante şi scandaloase a fost aceea că peste patruzeci de zile va veni Domnul, îşi va răpi biserica ducînd-o în cel de-al douăzecişipatrulea cer, iar pe acest interval de patruzeci de zile, D-zeu v-a face I minuni prin vindecarea bolilor incurabile şi prin înviere din morţi, anunţîndu— j se că după această perioadă scurtă Dumnezeu s-a hotărît să prăpădească lumea. Dacă apostolul Pavel a fost răpit în al treilea cer, băieţii noştri înflăcăraţi, nu se mulţumeau cu atît, ci ei voiau să ajungă în cel de al douăzecişipatrulea cer. Oricum, această gafă copilărească avea darul nu numai să stîrnerască zîmbetele ironice ale oamenilor întregi la minte ci şi oprobiul autorităţilor, cari erau angajate în combaterea şi distrugerea religiei.
Ceea ce devenise şi mai amuzant era faptul că băieţii noştri entuziaşti, crezînd cu adevărat în aceste „descoperiri"le mărturiseau pretutindeni.
Dacă preoţilor ortodocşi le lipsea subiectul de predică, tinerii noştri carismatici le-a oferit unul dintre cele mai

interesante şi preferate, aducîndu4e apă la moară, de la altarele bisericilor se puteau auzi de-acum avertismentele drepţilor credincioşi:
„Iubiţi creştini: datoria noastră este să vă înştiinţăm că în zilele din urmă vor veni prooroci mincinoşi. Aceştia sînt lupii răpitori îmbrăcaţi în piei de oi, cari vor să vă rătăcească de la credinţa noastră cea dreaptă moştenită de la strămoşi"
Cine ar fi avut îndrăzneala să spună că preoţii n-aveau dreptate. De data aceasta însă nu „lupii", ci „lupoaica proorociţă"a tulburat mintea tinerilor de bună credinţă, abătîndu-4 de la calea cea dreaptă a Evangheliei, punîndu-4e

viaţa în pericol printr-o sumedenie de promisiuni şi împuterniciri false oferite în **Numele Domnului.**
Se anunţase că toată biserica lui Hristos care se fala în toată lumea este încunoştiinţată de „marele Eveniment" al venirii Domnului şi odată cu aceasta ar avea loc şi sfîrşitul lumii.
Dacă preoţii ortodocşi aveau subiect de predică, autorităţile se bucurau şi mai mult pentru că li se funizase un argument în plus favoarea „campaniei de combatere a misticismului şi concepţiilor retrograde", considerate pe atunci o frînă în „calea progresului".
Ceea ce devenea mai dificil pentru a-şi ascunde intenţiile, îl constituia faptul că această campanie de combatere şi distrugere a religiei, nu era limitată doar la zona respectivă cu pricina, ci pe întreg cuprinsul ţării, vizîndu-i nu numai pe carismaticii şi dizidenţii extremişti ci şi pe celelate confesiuni evanghelice creştine, inclusiv pe greco-catolici, iar într-o perspectivă mai largă, era cuprinsă în planul de acţiune şi Biserica Ortodoxă.
în aceste condiţii, liderii confesiunilor cari s-au angajat în polemică unii împotriva celorlalţi, semănau cu nişte berbeci îngrăşaţi cari se băteau între ei rupîndu-şi coarnele, înainte de a-şi împărtăşi destinul comun, liniştiindu-se apoi cu toţiî pe platforma măcelăriei.
Trecuseră vreo două săptămîni, în care oamenii discutau în contradictoriu despre cele anunţate la întrunirile extremiştilor în legătură cu sfîrşitul lumii.
Cîţiva dintre băieţii cari au fost implicaţi în aceste „profeţii", s-au gîndit să se intereseze în legătură cu cele întîmplate, consultîndu-1 şi pe Ionel, care se afla cu domiciliul în comuna Ighişul Nou la o distanţă de vreo 30 km. Dacă Biserica Domnului de pe pămînt a fost „înştiinţată", îşi ziceau ei, cu siguranţă că şi fratele nostru Ionel este încunoştîinţat de „marele nostru eveniment".
' în acest scop, ei au trimis o deleagţie specială formată din doi tineri. După vreo şapte ore de călătorie fără mijloace de locomoţie, trecînd peste dealuri, au ajuns la destinaţie.
întîmplarea a făcut ca Ionel împreună cu Gheorghiţă să fie la casa părintească. Intrînd în curte, unul dintre tineri care era mai vîrstnic decît însoţitorul său, în loc să dea bineţe, cu salutul obişnuit între creştini, a început să rostească nişte silabe fără de înţeles.
Era atît de emoţionat încît nu-şi putea explica motivaţia vizitei, Ionel, observînd că ceva nu este în ordine cu această comportare a musafirilor, le puse următoarea întrebare:
„Ce s-a întîmpalt cu voi frăţiorilor ? Care este motivul acestei
vizite ?"
„Ai Frate Ionel! Te prefaci că nu ştii ?..."

„Ce anume să ştiu ?"întrebă gazda cu nedumerire.
„Păi, la noi în saţ, s-au făcut adevărate minuni La unele din stăruinţele noastre, s-a proorocit că peste patruzeci de zile se prăpădeşe lumea, dar înainte de asta, va fi venirea Domnului, El îşi va ţipi Biserie&Ţoţ în agesţe şle, Domnul ne-a mai promis că se vor face multe vindecări şi minuni, chiar şi învieri din morţi. Aleluia ! Ruibi Osana !*'
îngrijorat Ionel, *U* puse încă o întrebare; *,MM* Ştie cineva despre ceea ce s-a proorocit la voi ?,,,"
„Toate satele" răspunse musafirul entuziasmat, compleţîndu-şi informaţiile ; „Păi, ft^ilor, ţinerii npştrji s-au pofnjt să şpuM la toată lumea. Chiar şi preoţii de la biserică yorfees© *foqm* lueruJ aeesta/;
„Ce spun tatii voştri! mai bjţrîni f'îl întrebă lene], „Unde *m* ffiewt stăruinţa ? La biserică ?"
„Nici vorbă" răspunse, musafirul înfieîfetataţ, *mmîndwi* pe bltrtnii bisericii că ei nu cred în „lucrarea Duhului §ffnt", apei adăugă : Stăruinţele noastre s-«u ţinut în case particulare fM e^simţăraîntul bătrînjlor. Pînă la urmă cînd se vor împlini lucrurile se vor convinge şi ei de ' realitate' . Voi ce părere aveţi ?
Ionel oftase îngrijorat de situaţia penibilă care s-a creiat în dauna intereselor Evangheliei. După ce chibzui cîteva clipe, a încercat să se liniştească. De fapt, nu era nimic deosebit într-o astfel de împrejurare. Astfel de gafe copilăreţti au mai fost făcute şi de alţi credincioşi în scurgerea timpului, chiar dacă aceştia *n-m* avut curajul să le prezjnţş pr|n(spiritul profeţie' , limjţîndu[1]-se doar la calouie teologic? speculative, avînd pretenţia eă sînt studioşi, beneficiind de o cultură superioară. f_C.
Cu ei ş-4u împlinit cuvintele înţeleptului Solomon *CM§ um* ? „Nimic nou sub soare"
într-adevăr, „nimic nu este nou sub soare[1]' Oajnneii cari n-tu rămas lipiţi de Dumnezeu slujindu-L în smerenie şi

ascultare deplină, prin dorinţa bolnăvicioasă de afirmare a personalităţii, lipsiţi de, maturiatea spirituală, au devenit din totdeauna victimele atîtor eşecuri şi rătăciri păgubitoare.
în ziua următoare, Ionel împreună cu tinerii musafiri s-au deplasat la faţa locului, Ajungînd la destinaţie noaptea tîrziu, primul lucru pe care l-# considerat necesar să-i îndeplinească a fost încetarea ■ stăruinţei neeuroate' ,
Timp de două săptămînî această stăruinţă a fost întreţinută de trei sau patru grupe de tineri cari veneau prin rotaţie, menţinîndu-se astfel o atmosferă de confuzie şi tensiune psihologică- <•
La propunerea făcută de Ionel, această formă de stăruinţă lipsită de orice justificare biblică a foşţ întreruptă. Ţinerii au foat invitaţi pentru ?iua urtmătoare să participe la 0 consfătuire. Se făcuse linişte. Situaţia devenise mai complicată din pricina poliţiei autorităţilor cari ş-au hotărît să ia măsuri de urgenţă,

n

Nu se întrezărea nici o cale de ieşire sau de remedire a situaţiei, fără de consecinţele cari aveau să se răsfîngă asupra credincioşilor în general, dar şi asuprta prestigiului Evangheliei în mod special. Autorităţile nu erau dispuse să facă deosebire între confesiuni, nici între neoprotestanţi nici între dizidentele acestora şi nici între cultele protestante sau dominante, socotindu4e în egală măsură ca pe nişte reminiscenţe ale concepţiilor retrograde cari, trebuiesc lichidate în cel mai scurt timp, fie prin intermediul propagandei ateiste, fie prin măsurile administrative care se cereau întreprinse cu maximă prudenţă pentru a nu tulbura Ordinea publică,
în ziua următoare, după ce Ionel a reuşit să-i convingă pe „tinerii prooroci" de rătăcirea în care s-au lăsat induşi, ei şi-au recunoscut greşelile şi vinovăţia pentru că n-au luat în consideraţie sfaturile bătrînilor, ci izolîndu-se de învăţăturile Bisericii Penticostale propriu-zise, au acceptat cu mula uşurinţă descoperirile ' proorociţei' dizidente care le-a dăruit împuternicirea să „proorocească şi să facă minuni".
„Ce-i de făcut f'îşi ziceau ei, „noi am crezut cu toţii că este lucrarea lui Dumnezeu, iar acum ne vine foarte greu să mai dăm faţă cu oamenii cărora le-am împărtăşit aceste lucruri".
„Vom începe din nou de la clasa întîia, pocăindu-ne cu toţii de rătăcirea în care am căzut" Aceasta era propunerea unui tînăr de curînd convertit la credinţă.
„Dar dacă totuşi se va împlini proorocia ?" Se auzise o altă voce copilărească,
„Este imposibil acest lucru pentru că ' proorociile' acestea n-au fost din Duhul Domnului ci din închipuirile voastre"(Ezechiel 13) le răspunse tonei, înduplecîndu-i să-i accepte propunerile în legătură cu cele ce vor avea de făcut pe

n

ADUNAREA DE PE LUNCA SATULUI

După consfătuirea cu tinerii, s-a pus problema în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să se întreprindă pentru depăşirea stării de fapt.
„Ce mai putem face într-o astfel de situaţie?"
' La această întrebare, Ionel le-a răspuns următoarele: „Duceţivă prin toate satele în care s-au răspîndit aceste zvonuri, invitaţi-i pe oameni să vină pentru vineri după masa pentru a li se clarifica situaţia în legătură cu cele patruzeci de zile cari au fost anunţate."
în noaptea aceea, Ionel n-a putut să doarmă din pricina îngrijorării. în cele din urmă, primise un îndemn, pe care ii considera venit în mod special din partea lui Dumnezeu. în acest îndemn, el a înţeles necesitatea să explice oamenilor care aveau să vină, în legătură cu cele întîmplate, folosindu-se de textul profetului Iona.
în ziua anunţată, şi la ora stabilită, majoritatea credincioşilor au fost prezenţi. Adunarea interconfensională forfotea pe lunca de la marginea satului, aşteptînd să primească explicaţiile suplimentare.
Informatorii Siguranţei mişunau în permanenţă asaltîndu-i pe oameni cu întrebări, cerîndu-le tot felul de informaţii: Cine este tînărul acesta? De unde vine? Cu ce se ocupă? Cine-1 plăteşte?...
Oamenii aşteptau cu nerăbdare să'li se transmită mesajul Scripturilor pentru clarificarea „enigmei" cu pricina, amplificată în mod voit de către cei angajaţi în campania de combatere a religiei în vederea împlinirii scopului lor.
Dacă în orice societate civilizată, oamenii de ordine au misiunea să preîntîmpine contravenţiile, pentru a-i feri pe cetăţeni de consecinţele penale, în aceea vreme, problemele se puneau invers. Cetăţenilor care erau vizaţi, li se creia predispoziţia pentru ca aceştia să devină culpabili de pedeapsă.
O adonare sub cerul liber nu era interzisă de „Legea scrisă", dar era interzisă de „legea verbală" care devenise mai activă şi mai de temut decît legea scrisă, rămasă doar în hrisoavele „drepţilor judecători".
Era într-o după masă în jurul orelor 15. Mulţimea de oameni adunată pe luncă forfotea în aşteptarea deznodămîntului.

Ionel a început să fie îngrijorat. Cum să vorbească unei mulţimi fără tribună şi fără microfon?

în ultimul moment îi veni o ideie salvatoare. La marginea luncii era
un trunchi de salcie în formă de ciupercă. Trunchiul acesta de salcie era uscat şi
, avea un diametru considerabil. Era înclinat aproximativ la vreo 45 grade, avînd
o înălţime de vreo doi metri. „Ciuperca" de la partea superioară a trunchiului
avea circa un metru. Era deci o „tribună"de toată splendoarea.
Se rostise rugăciunea „Tatăl Nostru". A fost deschisă Sfînta Scriptură, citindu-se din cartea profetului Iona 3: 1-10:
„Cuvîntul Domnului, a vorbit a doua oară lui Iona, astfel: „Scoală-te du-te la .Ninive, cetatea cea mare şi vesteşte acolo strigarea pe care ţi-o voi da!" Şi Iona s-a sculat şi s-a dus la Ninive după Cuvîntul Domnului. Iona a început să pătrundă în oraş, cale de o zi, strigînd şi zicînd: „încă patruzeci de zile şi Ninive va fi nimicită..."
Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, şi vestind un post, ei s-au îmbrăcat cu saci de la cel mai mare pînă la cel mai mic. Lucrul acesta a ajuns la urechile împăratului din Ninive, şi el s-a sculat de pe scaunul lui de domnie, şi -a scos mantaua de pe el şi s-a acoperit cu un sac şi a şezut în cenuşă.
Dumnezeu a văzut ce făcuseră ei şi că se întorceau de la calea cea rea. Atunci Dumnezeu s-a căit de răul pe care s-a hotărît să li-1 facă, şi nu 1-a făcut.
După citirea textului biblic, tînărul Ionel se adresă mulţimii:
„Iubiţi creştini şi fraţi întru Hristos: Dumnezeu care este Tatăl nostru al tuturor, şi care ne iubeşte pe toţi în egală măsură, ne-a vorbit în atîtea rînduri şi în atîtea feluri prin slujitorii săi prooroci. El ne-a vorbit şi prin îngeri, însă acum la sfîrşitul veacurilor ne vorbeşte prin Fiul.
Astfel, în această Sfîntă Scriptură, care este scrisă de aproximativ 3500 de ani, ni se descopere dragostea nemărginită pe care Dumnezeu şi-a descoperit-o faţă de omul păcătos, încercînd pe toate căile să-l izbăvească de la pierzare"..
Vorbind în continuare despre cetatea Ninive, despre bogăţia, şi modul de viaţă în care oamenii au trăit în aceea vreme, el a explicat că în zilele noastre această cetate nelegiuită simbolizează lumea păcătoasă, încătuşată în lanţurile necredinţei pe care Dumnezeu o avertizează şi astăzi prin mesajul profetului Iona. •
Referindu-se la partea finală a textului el a scos în evidenţă atitudinea oamenilor cari locuiau în cetatea Ninive, inclusiv a împăratului, cari s-au pocăit la strigătul profetului, determinîndu-L pe Dumnezeu să-şi schimbe hotărîrea.
în încheiere el a adăugat: „Iubiţi creştini: v-am invitat la această adunare pentru a vă face de cunoscut problemele cele mai arzătoare ale timpului.
în ultimile săptămîni au fost răspîndite nişte zvonuri, în sensul că venirea Domnului nostru Isus Hristos ar putea să fie foarte aproape. îndrăzneala unor copii lipsiţi de experienţă, în rîvna lor fără de pricepere, v-au cultivat speranţa că acest eveniment s-ar întîmpla peste vreo patruzeci de zile, după numărul de zile vestite de către proorocul Iona.

Nimeni dintre oameni nu poate fi îndreptăţit să facă o asemenea afirmaţie. în consecinţă, împlinirea acestei povestiri nu poate fi pusă pe seama; realităţii» fiind considerată doar un rod al gîndirii copilăreşti.
Toate încercările omeneşti, din toate timpurile, în legătură cu stabilirea! datei precise privind venirea Mîntuitorului au fost sortite eşecului. „Despre-j ziua aceea şi ceasul acela nu ştie nimeni, nici ingerii, nici Fiul ci numai Tatăl] (Matei 24:36).
Dacă cineva s-a dovedit interesat cu rea credinţă în amplificarea şi răspîndirea unor astfel de zvonuri, acuzîndu-i pe credincioşi că tulbură minţitei oamenilor, sustrăgînd-le atenţia de la preocupările zilnice, creind o psihoză de; masă în daună bunului mers al societăţii, aceasta se va dovedi mai tîrziu. Fiecare dintre noi ne vom lua răsplata de la Dumnezeu după binele sau răul p#] care l-am lacut în viaţă, mai devreme sau mai tîrziu, indiferent, dacă cineva] este credincios, sau dacă respinge ideia existenţei lui Dumnezeu, îmbrăţişînd[1] j ateismul.
„Iubiţi creştini! bitoarc.eţivă în pace, vedeţi-vă de treburile zilnice, şi Dumnezeu să rămînă cii noi".
Adunarea s-a încheiat într-o admosferă de linişte şi împăcare| sufletească, după care oamenii veniţi din toate părţile s-au risipit întorcîndu-se la casele lor.
Astfel, focul de paie pe care l-au „aprins copiii de pe maidamiH Domnului" care ardea de vreo dbuă săptămîni, costituind subiectul discuţiilor"J zihuce, s-ă stins într-o singură zi, odată cu apusul soarelui.
Tinerii noştri zburdalnici s-au lecuit pentru toată viaţa de meteahna profeţiilor îzvofîte din propria lor îndrăzneală.
Minunea cea mai mare a fost că niciunul dintre ei nu s-a rătăcit de la credinţă, ei reconsiderîndu-şi poziţia faţă de Dumnezeu, recunoscîndu-şi greşelile făcute din neştiinţă, ei şiau schimbat atitudinea, începînd o viaţă de slujire, fără] zorzoanele ispititoare şi gălăgioase ale preferinţelor copilăreşti.
Apostolul Pavel, scriind corintenilorîn prima sa epistolă, le aminteştSi următoarele: „Cînd eram copil.vorbeam ca un copil; simţeam ca un copil»! gîndeam ca un copil; cînd m-arh făcut mare am lepădat ce era copilăresc" (II Cor 13:11).
O bună parte dintre aceşti copii zburdalnici, după vreo douăzeci de ani, âu devenit maturi în HrisCas* amuzîndu-se pe seama gafelor pe care le-att| făcut în timpul copilăriei.
„Copii, ascultaţi în Domnul de părinţii voştri, căci este drept" (Efesenil

8;i)

aţa şi voi tinerilor, fiţi supuşi celor bătrîni, şi toţi în legături™ voastre să fiţi împodobiţi cu smerenie, căci Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar celor smeriţi le dă har. Smeriţi-vă dar sub mîna tare a lui Dumnezeu { pentru că la vremea Lui» El să vă înalţe" (lPetru 5:5-6).

Supunîhdu-vă astfel, în ascultare de Dumnezeu şi de părinţi vc veţi moşteni viaţa veşnică.

SUB ESCORTA - SPRE LEGIUNEA DE JANDARMI

Compania de combatere a religiei, extinzîndu-se cu perseverenţă, â pătruns în toate regiunile ţării. După o perioadă de timp, continuîndu-şi misiunea, Ionel se afla în corn. Roşia de Secaş. Era într-o duminică seara. După ce fâcitse o vizită la tînărul Valeriu, care venise din armată într-o permisie, fiind operat de apendicită, el s-a dus la biserică. Serviciul de duminică seara a fost întreţinut prin citirea textului biblic din Evrei 12:1-2 „Şi noi, dar, fiindcă sîntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă în alegerea care ne stă înainte. Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvîrşirea credinţei noastre, adică la Isus, care penW* bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea, şi sade Jâ dreapta scaunului de Domnie a lui Dumnezeu"

în timp ce Ionel vorbea cu înflăcărare despre semnificaţia crucii lui Hristos, despre norul de martori, care au suferit cu bucurie din pricina credinţei lor fiind gata de sacrificiu, deodată, în casa de rugăciune a intrat un agent civil. Era notarul satului, unul dintre cei mai înverşunaţi duşmani ai credincioşilor.

AşezîndU-se pe o bancă el a urmărit cu atenţie învăţăturile oferite din cuprinsul textului amintit, cari aveau menirea să-i îmbărbăteze pe credincioşi.

Tînărul fonel care vorbea din Scripturi, deşi nu-1 cunoştea pe notarul satului, a simţit în aceea clipă că musafirul nepoftit, venise la biserică nu pentru să asculte Cuvîntul Domnului, ci cu scopuri cu totul speciale.

Astfel în momentele următoare, Ionel a fost îndemnat să schimbe subiectul predicii printr-o scurtă paranteză, formată din frazele următoare:

„Iubiţi fraţi şi stimaţi prieteni! Pe urmele Mîntuitorului se ducea în fiecare zi o mulţime de oameni. O parte dintre aceştia, mergea după» El dlffi dorinţa de a-şi vindeca bolile de cari sufereau. O altă parteTmergea să-L asculte, sperînd să li se ofere pîine fără să.muncească, gîndindu-se că un asemenea profet care înmulţeşte pîinile în pustie, merită să fie proclamat ea împătfatv pentru că El le-ar putea oferi o existenţă fericită, fără să fie nevoiţi să muncească[1].

80

81

O altă parte dintre oameni, mergea pe urmele Lui, motivîndu-se printr-o simpli curiozitate bolnăvicioasă, din dorinţa de a-L vedea săvîrşind vreo minune, j

Cărturarii şi fariseii, mergeau pe urmele Lui, cu speranţa că Isus le vi putea oferi vreun motiv pentru ca ei să-L poată învinui în faţa autorităţi» romane, de răzvrătire şi de încălcare a legilor publice, îndreptăţindu-şi astfel cererea de condamnare la moarte, a Tînărului^din Galileia.

Toate aceste categorii de oameni, cari mergeau după El cu scopuri străine voinţei lui Dumnezeu, au suportat consecinţele dezastrului care s-a abăfl asupra Ierusalimului în anul 70 e.n. fiind cucerit şi distrus de către ostile « Titus.

O foarte mică parte din aceste mulţimi de oameni mergeau pe urmele Mîntuitorului, pentru a-şi căuta mînruirea sufletului.

Dragul meu frate! Stimat prieten! Tu pentru ce scop ai venit la biserică?..."

în acel moment, agentul civil, pierzîndu-şi răbdarea, s-a ridicat nervol de pe bancă, apoi, ieşind în curtea Bisericii îi zise bătrînului responsabil, *M* vorbele lui mieroase şi prefăcute:

„Nene Ioane! Nu vă faceţi griji! îndepliniţi-vă mai departe slujba însă eu vă atrag atenţia, să spuneţi oamenilor, la plecarea de la biserică să nul facă larmă pe uliţă".

„Domnule notaras!"Răspunse bătrînul bisericii - „Dumneavoastră ştiţi foarte bine că oamenii noştri nu fac larmă pe uliţă. Oricum eu vă mulţumesc"* adăugă responsabilul adunării, fără să bănuiască pericolul.

Serviciul din aceea seară s-a desfăşurat în mod liniştit, iar dupi terminarea slujbei, bătrînul Bisericii anunţase pe credincioşi despre avertismentul notarului.

în clipele următoare, o lovitură puternică a făcut ca uşa bisericii să fie ruptă din balamale şi trîntită la podea.

Ce se întîmplase?... Şeful postului de jandarmi, izbise cu cizma lui militară cu atîta forţă încît a provocat o panică de nedescris. Oamenii sperifl nu mai ştiau pe unde să iasă. Cîţiva dintre tineri, veniţi dintr-o altă localitate» au ascuns pe sub paturile dintr-o cameră alăturată. /

Şeful postului de jandarmi, însoţit de către doi militari în termen caii păzeau la uşa Bisericii, fund înarmaţi cu puşti, a rostit formula foarte obişnujM pe atunci: „în numele legii sînteţi arestaţi!!!" . ;

Apoi adaugă: „Cine este străin aici? Să mă urmeze !!." Tînărul Ionel fiind îmbrăcat cu haine de oraş, era considerat

primul dintS „străinii"căutaţi, care se puteau distinge de la o poştă. Alături de el se mai afla» cîţiva tineri şi tinere veniţi din alte localităţi.
Toţi aceştia împreună cu bătrînul Bisericii locale au fost arestaţi» conduşi la postul de jandarmi. Casa de rugăciune a fost înconjurată de paznic» înarmaţi cu ciomege. La ieşirea din Biserică notarul era prezent, însoţindu-i fl oamenii arestaţi, în calitate de acuzator.
82
Ajungînd la destinaţie, Ionel a fost surprins de faptul că acolo erau arestate şi alte persoane cari aparţineau Bisericii Creştine după Evanghelie, printre cari, se aflau bătrînul Bisericii împreună cu fr. Gheorgescu, care era un misionar venit din Bucureşti.
A început „interogatoriul" Erau în total douăsprezece persoane arestate. După ce le-au fost luate şireturile de la încălţeminte şi curelele de la pantaloni, pentru a evita o eventuală sinucidere a deţinuţilor, fiecare credincios interogat a fost bătut cu brutalitate, aşezat apoi cu faţa la perete într-o altă cameră, fără să poată urmări ceea ce avea să se întîmple cu ceilalţi.
Clădirea postului de jandarmi avea mai multe compartimente.
Ţipetele disperate ale bărbaţilor care au fost bătuţi după o vreme s-au mai domolit. Avea să urmeze „interogarea"fetelor tinere, cari au venit din altă localitate. Acestea au fost bătute cu „indulgenţă"primind lovituri fără de număr în tălpile picioarelor după ce au fost obligate să-şi scoată încălţămintea.
Această metodă îi amintea tînărului Ionel despre un prieten care a fost deportat în Rusia, şi care a fost bătut în tălpile picioarelor, nemaifiind îrr stare să meargă, pentru ca, înfomentat de cîteva zile, mîncase nişte pepeni din grădina colhozului.
„Metoda sovietică" prin urmare, a fost împrumutată nu numai în domeniul economiei, ci şi în menţinerea ordinii publice.
Pupă ce au fost interogaţi şi bătuţi cu brutalitate, bătrînul Simeon, în vîrstă de vreo 70 zeci de ani, responsabilul Bisericii Creştine după Evanghelie, împreună cu bătrînul nenea Ion în vîrstă de vreo 65 de ani, responsabilul Bisericii penticostale, a sosit şi rîndul misionarilor cari erau închişi într-o altă cameră.
Fratele Georgescu, misionarul creştin după Evanghelie care venise din Bucureşti, era foarte optimist.
„Fratele Ionel" - îi şoptise în taină, confratelui de misiune - „tu ai autorizaţie de vestitor?... Mie nu mie frică de ei pentru că eu am autorizaţie de Vestitor al Evangheliei semnată de Ministerul Cultelor. Mie n-au ce-mi face! îmi este milă de ceilalţi fraţi cari au căzut victimă fără posibilitate de apărare. Să ne rugăm Domnului pentru ei"
Nu-şi treminase bine cuvintele, cînd uşa camerei s-a deschis şi bătrînul evlavios a fost chemat la „Interogatoriu".
Fiind întrebat din ce localitate vine şi unde îşi are domiciliul, fratele Georgescu, avînd o vîrstă respectabilă de vreo 70 zeci de ani, nu-şi terminase bine răspunsul şi vrînd să-şi scoată din buzunar autorizaţia de propovăduitor, ■ deodată luat prin surprindere a fost îmbrîncit pe podea, molestindu-1 apoi cu picioarele şi batjocorîndu-l prin cuvintele cele mai josnice cari nu suporta reproducerea şi nici comparaţia gradului de umilire $i jignire a personalităţii şi demnităţii umane.
Ultimul deţinut care îşi aştepta „interogatoriul"a fost „popa pocăiţilor", Pentru că aşa l-au poreclit autorităţile pe tînărul nostru misionar.
83

L

După ce fr. Georgescu, în urma „interogatoriului" a fost obligat stea cu faţa la perete într-o încăpere separată, se auzise din nou răcne poruncitor:
„Să vină popa pocăiţilor"!!!
înfăţişîndu-se în faţa şefului de post, Ionel a fost acuzat de către noiaru satului care şedea pe una dintre mesele biroului, lăsînd impresia că se află la e acasă.
„Acesta este ' popa pocăiţilor' care umbla prin toată ţar» subminindu-ne ideologia... Domnule!... L-am ascultat vorbind la biserici pocăiţilor. Aşa ceva mai rar ! Şti cum le spunea? Ca de pe carte. N-avea notiţa după cari să-şi formuleze predica. Mare măiestru în rătăcirea minţilor omeneşti^ Acesta, nu seamănă cu ceilalţi cari palavragesc de pomană fără să te alegi c«j nimic. Eu nu ştiu nici cine este şi nici de unde vine. Mie, îmi face impresia că-g i un spion american plătit cu bani grei pentru ca să ne încurce lucrurile. Ce fel;-' de motiv l-ar determina să cutreiere toată ţâra, dacă n-ar fi plătit de către cinevaJ Doar nimeni dintre oameni nu poate fi chiar aşa de prost să lucreze de pomană*»
„Aşa-i tov. notar !"încuvinţa-se subofiţerul, apoi prefâcîndu-se că sef adresează prin cuvinte de politeţe îi puse următoarea întrebare:

„In sfîrşit. Să-mi spune-ţi dvs. cine vă plăteşte? Prin ce punct de fron- •«■ tieră v-aţi strecurat în ţară? Şi care este scopul misiunii pe care o îndeplineţi?"3
Linişte deplină... Tăcerea se aşternuse peste tot... La întrebarea **puafl** de către subofiţer, răspunsul era de prisos. El era convins că tînărul acesta" *im* avea de unde să vină din altă parte pentru că avea şi părinţii şi străbunicii de origine şi cetăţenie română, fără să fi avut prilejul să umble vreodată.**priflj** străinătate.
Deodată, schimbîndu-şi atitudinea de politeţe, intrigat de tăcerejţ tînărului, i se adresă prin cuvintele următoare:
„Băăă !!! ... Dobitocule!... De ce nu-mi răspunzi la întrebare?... Ni ştii romîneşte?"..
„Ei nu ! "intervenise notarul. „Am impresia că ştie mai bine decît no» Doar nu degeaba este angajat în slujba capitaliştilor. Dacă nu vom fi vigilenţii ăştia, ne fac de petrecanie, uite aşa de blînzi cum îi vezi. Avea dreptate Lenin cînd a zis că „religia este un opiu aruncat în ochii popoarelor pentru ca să poatăj fi exploatate şi asuprite".
„Nici o problemă, o să le scoatem noi opiul din cap."
Rostind aceste cuvinte, sub-ofiţerul enervat strîngîndu-şi pumnul 9 dete o lovitură puternică peste obrazul stîng. Ionel, simţind o trepidaţie puternica a creierului, în clipa următoare s-a prăbuşit pe podea în stare de inconştienţă.! Lovitura putea să devină fatală, dacă şeful de post împreună cu notarul] n-ar fi făcut intervenţiile necesare, facîndu-i frecţie cu apă rece, şi stimulîndtt| i respiraţia prin mişcarea braţelor şi apăsarea abdomenului.
După vreo zece sau cinsprezece minute de „respiraţie artificială" Ionel a fost readus la viaţă.
Amîndoi „operatorii" păreau să fie înspăimîntaţi de ceea ce s-ar fi putut întîmpla în prezenţa atîtor martori. Bucuroşi pentru că au scăpat din încurcătură s-au hotărît să renunţe la continuarea violenţei, mulţumindu-se doar cu cîteva ameninţări, în sensul ca pe viitor vor avea şi alte mijloace de constrângere fără să mai recurgă la „măsuri administrative".
Un tînăr de origine germană din comuna Păuca, gemea într-o cameră alăturată, din pricina unor coaste rupte, cari i-au provocat o hemoragie internă.
Au fost întocmite procesele verbale, cuprinzînd „capetele de acuzare a deţinuţilor", fără ca deţinuţilor să li se mai ceară să le semneze.
Tinerii cari veniseră din alte localităţi, au fost acuzaţi de propagandă religioasă neautorizată şi' tulburarea ordinii publice".
Bătrînul fr. Geoorgescu, era şi el acuzat de subminarea ideologică a statului, fără să i se ia în consideraţie autorizaţia de „vestitor"semnată de către Ministerul Cultelor.
Tînărul Ionel i s-a înscenat acuzaţia că este spion american angajat în slujba imperialiştilor pentru subminarea ideologică a statului, precum şi pentru propaganda religioasă neautorizată.

ÎN BECIURILE SIGURANŢEI

Trei zile de arest, prin munca forţată, deţinuţii au fost obligaţi săj transporte grămezi de lemne, stivuindu-le într-un alt capăt al curţii. După cj terminau „norma", lemnele trebuiau să fie transportate la locul de unde au fon luate, stivuindu-se în ordine desăvîrşită.
Tot ce era important pentru om era munca, ce devenise „o chestiunii de onoare", pentru fiecare cetăţean.
Rîvna subofiţerului care s-a manifestat cu deosebită răutate faţă da aceşti deţinuţi, fără ca ei să-i fi justificat vreo motivaţie întemeiată, era stimulataj de o lozincă atîrnată pe unul din pereţii clădirii: " Vom promova la grada superioare pe orice element devotat cauzei poporului".
Dacă schingiuirea oamenilor nevinoveţi, putea constitui o motivaţie de promovare la grade superioare pentru cei cari o săvîrşeau, şi dacă aceasta era[1] considerată în mod eronat ca un devotament pentru cauza poporului, s-a dovediţi mai tîrziu, cînd însăşi autorităţile de stat au fost nevoite să recunoască abuzurile! şi greşelile cari ş-au făcut în perioada de vîrf a perioadei staliniste.
După cele trei zile de muncă istovitoare, la postul de jandarmi, a sosia un reprezentant al Legiunii de Jandarmi. Ofiţerul acesta cu grad superior venise! cu o trăsură.
După ce primise raportul din partea subalternului, el a luat decizia CjB deţinuţii să fie escortaţi la Legiunea de Jandarmi din oraşul Blaj, unde li s-a mai, fixat o altă „normă" de lucru: spălarea cu motorină a podelelor din întreagal clădire.
Seara, şeful Legiunii de Jandarmi, analizînd procesele verbale tfl legătură cu deţinuţii, aconsiderat că situaţia nu este de competenţa jandarmeriei,! escortîndu-i pe deţinuţi, după cîteva convorbiri telefonice cu cei de la Siguranţă,! întîmplarea făcea ca şeful Siguranţei, împreună cu adjunctul său SH fie*de origine maghiară.
Există mulţi maghiari cu suflete nobile, după cum în fiecare popoM există şi lichele. Oamenii aceştia însă, erau de o cruzime neobişnuită. Ajunşi lB poarta Siguranţei din Blaj, deţinuţii au fost primiţi de către ofiţerul de servicuB cu deosebit interes.

După ce preluase dosarele cu procesele verbale întocmite la postul de jandarmi, adjunctul chestorului s-a hotărît să mai facă un interogatoriu stînd de vorbă cu fiecare deţinut în parte, chemîndu-i în „camera de audienţă".
Poziţia în care trebuia să stea deţinuţii, era în funcţie de felul cum
considera el că este cazul.
Pe unii dintre ei în timpul interogatoriului îl obliga să stea în genunchi înaintea lui, pe alţii într-o altă poziţie, după cum găsea de „cuvinţă".
Adjunctul era un bărbat foarte robust, avînd o înfăţişare deosebit de aspră care îţi inspira groază prin ferocitatea pe care o avea.
Nu luase nici o hotărîre în legătură cu deţinuţii, pentru că şeful ceii mare se afla în oraş, la „vînătoare"de preoţi greco-catolici, pe care îi urmărea
în activităţile lor zilnice.
Ca măsură preventivă a ordonat încarcerarea bărbaţilor şi închiderea
fetelor într-o altă cameră izolată.
Printre altele se afla şi o fetiţă de vreo 14 ani, care venise cu fratele ei
la biserică dintr-o altă localitate.
Printre bărbaţii încarceraţi, se afla şi tînărul Ionel care a fost condus într-un beci al clădirii, unde se aflau şi boxele de încarcerare.
Pereţii în interior n-au fost încă tencuiţi, iar deasupra beciului, erau instalate Wc-urile infecte, a căror instalaţie era aşa deteriorată în aşa măsură încît zidurile beciului erau îmbibate cu umezeală, producînd un miros
insuportabil.
Dimensiunile carcerilor erau atît de mici încît deţinuţii erau obligaţi să stea în permanenţă în poziţie verticală, extrem de obositoare.
La miezul nopţii se auzise un zgomot de autovehicol. Şeful Siguranţei, îşi terminase „norma", întorcîndu-se „triumfător".
Dîndui-se raportul în legătură cu deţinuţii arestaţi, îi veni ideia să se mai distreze puţin. Probabil, ca „munca"din ziua respectivă încă nu-i epuizase toate energiile.
„Să vină pocăiţii afară !" ,
Gardianul deschise zăvoarele care erau încuiate pe dinafară, chemîndu-i pe deţinuţi să se prezinte în faţa şefului. Au fost solicitaţi numai bărbaţii.
în colţul clădirii Siguranţei, exista un bazin cu apă, avînd o adîncime de cel puţin trei metri, în care, printr-un jgheab special amenajat se colecta cu apa de ploaie rezultată de pe acoperişul clădirii.
Bazinul era acoperit cu o placă de beton, în care era o deschizătură de vreun metru pătrat, acoperită cu un capac metalic.
Apa colectată în bazin era de vreo doi metri şi jumătate. La ridicarea capacului superior, putea să fie atinsă cu mîna.
întrucît nu pioase de multă vreme, apa din interiorul bazinului, nemaifiind folosită şi nici împrospătată, devenise îmbibată cu tot felul de murdării şi viermişori cari mişunau producînd un miros insuportabil.

1

Capacul se afla la o ridicătură de vreo treizeci de centimetri de lai suprafaţa solului.
Astfel, şeful Siguranţei, împreună cu subalternii 'săi, urcîndu-se pe platforma bazinului, îşi aşteptau victimile.
Grupul solicitat era constituit din următorii credincioşi: fratelgj Georgescu, misionarul Creştin după Evanghelie, cu domiciliu în Bucureşti,! fratele Ion, bătrînul Bisericii Penticostale, fr. Simeon, bătrînul Bisericii Creştinii după Evanghelie, tînărul Ionel împreună cu ceilalţi tineri, printre care se afla şi fr. Ghell, căruia i s-au rupt eîteva coaste cu prilejul „interogatoriului" de la postul de jandarmi.
La sosirea deţinuţilor, şeful cel mare le-a dat porunca următoare:
„în genunchi !!"
Deţinuţii s-au aplecat aşezîndu-se pe genunchi înaintea „mai marilo«|
„Rugaţi-vă !!"se repetase iarăşi porunca răutăcioasă.
Credincioşii, au început să se roage, chiar dacă ei conştientizau că I porunca aceasta le-a fost dată în semn de batjocură, pentru că simţeau nevoi» de rugăciune.
Faptul că rugăciunea solicitată nu i-a putut oferi un motiv de distracţi&B chestorul, enervîridu-se a poruncit unui gardian robust să-şi înceapă misiunea! cu prima serie de bătaie.

Capacul metalic de pe platforma bazinului a fost ridicat şi pus la oi parte. Gardianul ţinea în mînă un cauciuc, prevăzut cu nişte verigi, colectoarei de apă, avînd o lungime aproximativă de un metru, cu o grosime de vreo 401 **mm.**

Introducîndu-1 în bazinul cu apă, furtunul acesta devenise o unealtă* deosebit de eficace pentri împlinirea scopului.
,
Unde lovea cu el, se striveau ţesuturile în aşa fel, încît partea lovită sol atrofia complet.
Practic nu se mai simţea durerea decît în momentul loviturii.
Astfel, în timp ce deţinuţii erau pe genunchi, loviturile erau aplicatm în aşa fel, încît să poată cuprinde întreaga suprafaţă a corpului, începînd de la 1 picioare pînă la cap, lovitură lîngă lovitură, luîndu-1 pe fiecare deţinut în parte, '1
Din cînd în cînd, gardianul îşi introducea furtunul în bazinul cu apă,9 imbibîndu-1 pentru a-1 face mai „eficient". Nu era o muncă uşoară. Mai existau 1 acolo şi alţi bătăuşi, „specializaţi" în caziil cînd vreo unul dintre ei dădea semne § de oboseală, putea să fie înlocuit cu altul, care avea o satisfacţie deosebită să-şi 1 îndeplinească „misiunea"
Pupă fiecare serie de bătaie, deţinuţii au fost introduşi cu capul în jo» ■ în bazinul cu apă împuţită, fiind ţinuţi de picioare un anumit timp în care, , credeau ei, că victimile vor putea să reziste fără să se asfixieze.
La scoaterea din bazin, ofiţerul le dădea poruncă să se rostogolească prjn curte asemenea unui tăvălug. Hainele îmbibate cu apă, tăvălite prin colbul I eurţii, semănau cu nişte haine de piele, fiind murdărite în aşa măsură încît nu li 1 se mai vedea ţesătura.
88
După cea de-a treia serie de bătaie, aplicată în mod sistematic pe cele trei laturi ale corpului, în timpul celui de al treilea „botez",căci aşa era numită „operaţia", gardienii, distraţi ţinîndu-1 pe fr. Georgescu de picioare cu capul în jos în bazinul cu apă, l-au „scăpaf'din mîini şi fratele a căzut cu^pul în jos în fundul bazinului.
La vîrsta de peste 70 de ani, fiind bătut cu atîta cruzime, el n-a mai avut puterea necesară să se ridice la suprafaţă. Speriaţi, dirigatorii „operaţiei"au ordonat bătăuşilor scoaterea victimei din fundul bazinului. Intervenţia a fost extrem de rapidă.
în clipele următoare, agăţîndu-1 de veşminte cu nişte cîrlige metalice, ei au reuşit ca printr-o minune să-l scoată la suprafaţă.
Bătrînul misionar lăsă impresia că îşi dă duhul. înghiţise multă apă, fiindu-i acum împiedicată şi respiraţia.
„Ne dai de lucru moşule !"îi reproşase chestorul.
Apoi adăugă: „precum se vede nu ţie frică de apă. Pe cîţi i-ai botezat
în timpul misiunii?"
. Fratele Georgescu abia mai respira, nemaifiind în stare să răspundă.
„Lăsaţi-1 băieţi! îi ajunge cu trei „botezuri".
* întorcîndu-se apoi spre unul din tinerii deţinuţi, îi puse următoarea întrebare:
„Ascultă!... Măi, neisprăvitule!!... Care-i popa vostru?"
Buimăcit din pricina bătăilor primite, tînărul îşi îndreptase degetul spre Ionel, încercînd să-i răspundă chestorului prin cuvintele următoare:
„Ui, ăla domnule!"
„Ei foarte bine că am aflat de la voi acest lucru. O să ne ocupăm noi şi de el, mai pe urmă"răspunse şeful cu satisfacţie.
Chemîndu-1 apoi pe fr. Ghell mai aproape, îi porunci să cînte o cîntare în limba germană. Tînărul Ghell în vîrstă de vreo 20 de ani, avînd eîteva coaste rupte, suferind de o hemoragie internă, abia îşi mai trăgea respiraţia,
„N-auzi măi neamţule? Tu ce cauţi între romîni? Dacă nu ştii să-mi cînţi, de ce ai venit aici? Vrei să te învăţ eu?".
„Domnule chestor!" intervenise Ionel cu vocea lui stinsă; vă rog să nu-1 mai bateţi. Are eîteva coaste ruptecare i-au provocat o hemoragie internă. După cum vedeţi abia mai respiră. Am să vă cer permisiunea să cînt eu pentru el". '
„Ce să cînţi domnule? Eu i-am ordonat să-mi cînte în limba germană". Ionel ceruse din nou permisiunea să cînte o cîntare germană, în locul fratelui său Ghell, pentru al scuti de bătaie. „Hai să te aud!". „So wie ich bin so muf es sein Nicht meine kraft nur du alein Dein blut west mich fom fleken rein O Gottes Lam ich kom, ich kom"
89

1

„Aşa cum sînt la tine vin Putere n-am, Tu-mi fi sprijin Mă spală-n şîngele divin O! Mielule, eu vin, eu vin".

„So wie ich bin fom sturm ge..."
„Extraordinar Domnule!' ' îl întrerupse chestorul. „încă o dovadă că ' popa pocăiţilor' este un spion american!. Uite că ştie şi nemţeşte. Ăsta n-are mutră de romîn. Ia te uită! Are părul blond şi haine din stofă ' nemţească' . Asta nu-i stofă romînească bre..."
Scuturîndu-1 de gulerul hainei, voia să-1 convingă de „corpul delict" concretizat în părul blond şi stofă nemţească. Eraîntradevăr „stofă nemţească "pentru că hainele M Ionel, îmbibate cu apă şi noroi, semănau cu nişte haine făcute din „piele nemţească", unde nu se mai putea observa nici, urzeala şi nici băteala.
Tînărul Ionel, cu originea părinţilor şi străbunicilor din munţii Apuseni, nu avea nici măcar o picătură de sînge arian.
„în sfîrşit!"respirase chestorul uşurat. „Am găsit vinovatul. Spune-mi domnule cine, ţi-a favorizat pătrunderea în ţară şi pe la care punct de frontieră ai reuşit să intri? Tu eşti un spion de origine germană, angajat în slujba americanilor. Spune-mi cine te plăteşte şi cu ce te ocupi?. în ce domeniu îţi îndeplineşti misiunea?"
Erau întrebări la care nu se puteau răspunde, pentru a le satisface plăcerea. N-ar fi fost oare mai simplu, să fi verificat legitimaţia, locul naşterii, domiciliul, originea părinţilor, decît să recurgă la asemenea trucaje, distrîndu-se pe seama suferinţelor lui?
în cele din urmă, ora fiind întîrziată, chestorul s-a hotărît să renunţe la întrebări, poruncind gardianului să-i mai administreze un „toc de bătaie".
După ce gardianul executase ordinul, întoţcîndu'l pe cealaltă parte a corpului, aphcîndu-i loviturile sistematice, Ionel a fost scufundat pentru a patra oară în bazinul cu apă murdară.
în momentul cînd l-au scos din apă, unul dintre bătăuşi, simţînd nevoia să se distreze, 1-a lovit cu palma peste obraz. Din bărbie continuau săi curgă şuviţele cu apă murdară amestecată cu viermişori şi cu alte impurităţi aflate în interiorul bazinului..
„Plătesc !!!"se auzise lovitura puternică a gardianului.
Ionel simţise această palmă violentă ca pe o lovitură de trăsnet. Un fior lăuntric 1-a făcut să simtă în aeeea clipă, în mod cu totul inexplicabil, o bucurie interioară explozivă.
„Aliluia! Binecuvîntat să fie Numele Tău Doamne!"
90
Nici el nu ştia precis care era motivul exploziei. întreaga echipă de bătăuşi, izbucnise în rîsete badjocoritoare.
„Extraordinar!... Domnule!" exclamase şeful cel mare cu deosebită satisfacţie. „După cum se vede,' popa pocăiţilor' , abia acum a început să se înfierbinte, după ce noi ne-am terminat misiunea. înapoi la carceră'! se auzise porunca răutăcioasă a chestorului, care adaugă: „încă nu s-au terminat zilele (adică nopţile) O să vă mai chemăm la interogatoriu în zilele următoare. Noapte bună băieţi!"...
„Noapte bună!"...Căci începeau să cînte cocoşii. Fetele tinere, cari au fost izolate întrţo cameră separată, în ziua următoare, au fost chemate şi ele în faţa şefului Siguranţei.
Măsurile care au fost intreprinse împotriva lor, s-au dovedit mai indulgente. Ele n-au fost bătute, ci doar intimidate şi torturate din punct de vedere psihic. Li s-a poruncit să se aşeze lîngă un zid cu feţele întoarse spre curte, în timp ce un şofer, simula prin accelerarea motorului intenţia de a le strivi de zid.
Cînd maşina era ambalată la maxim, apropiindu-se la o distanţă aproximativă de un metru, şoferul punea o frînă bruscă, înspăimîntîndu-le.
Această procedură fiind repetată de mai multe ori, le producea mai multă suferinţă decît cea pe care o îndurase la postul de jandarmi cînd au fost bătute cu brutalitate în tălpile picioarelor.
Era vineri noaptea în jurul orelor 24. Chestorul venise din „misiune" I-a venit ideia să-i elibereze pe pocăiţi, pentru că s-au ivit alte probleme de o mai strictă urgenţă.
' Era mai simplu pentru el să le mai dea o bătaie şi să-i elibereze decît
să le dea ceva de mîncare într-o criză economică atît de acută. •<■..-
în zilele de detenţie deţinuţii n-au primit hrană de nici un fel. La Siguranţa din Blaj, socotindu-se şi ziua escortării, ei se aflau în cea de-a treia zi. La postul de jandarmi, li se mai aruncau cîteva bucăţele de pîine peste gard, aici însă trebuiau să se obijnuiască cu postul negru.
Mai erau şi alţi deţinuţi acolo, a căror vinovăţie fiind considerată şi mai gravă, necesitînd cercetări îndelungate pentru elucidarea cazurilor. Acestora erau nevoiţi să le ofere porţia de hrană, pentru a nu muri de foame.
în această situaţie, în cursul noptii d e vineri, se auzise din nou glasul poruncitor al chestorului:
„Chemaţi-1 pe popa pocăiţilor să vină la interogatoriu!" Gardianul, intrînd în beci, deschizînd zăvoarele carcerei, 1-a chemat pe Ionel poruncindu-i să-1 urmeze. Picioarele tînărului erau amorţite în aşa măsură că nu se mai puteau deplasa decît cu foarte mare dificultate.
încercînd să urce treptele, el a observat că nu se mai poate servi de piciorul stîng, care din pricina loviturilor primite, îi rămînsese amorţit.
După două zile şi două nopţi, stînd în poziţie verticală în interiorul carcerei, fără să se poată mişca, schimbîndu-se

doar de pe un picior pe celălalt,
91
şi după postul negru de trei zile, murdar cum era el semăna mai mult cu un cadavru decît cu o făptură vie.
*
Ţipetele altor deţinuţi, care erau bătuţi în timpul nopţii, aveau putere să demoralizeze psihicul în aşa măsură încît fără credinţa în Dumnezeu erai pierdut.
Fiind condus în faţa chestorului, acesta i-a poruncit să stea în poziţie de drepţi,
lucru care devenise imposibil.
A doua poruncă devenise ameninţătoare:
„Ridică-te! şi stai în poziţie de drepţi, dobitocule!!"
„Lăsaţi-l tovarăşe chestor"intervenise un alt ofiţer. „Uitaţi-vă la urechile
lui transparente".
„Treci în biroul alăturat! !"se auzise răcnetul chestorului.
Tîrîndu-se anevoios, abia trecuse pragul biroului, şi se auzise altă poruncă:
„Stai jos!!"
j Ionel nu ştia precis dacă trebuie să se aşeze jos pe podea sau pe bancă. Oricum, porunca şefului trebuia executată.
„Şezi pe bancă!' ' făcuse precizarea, robustul cu sprîncenele lui îngroşate.
După ce Ionel se aşezase pe bancă a început din nou „interogatoriul'î „Care dintre preoţi te-a învăţat să furi..?. Hai! Răspunde-mi..." Au urmat apoi o mulţime de întrebări încuietoare la care nu se putea răspunde. După anumite intervale de timp, şeful adjunct, se ridica de fotoliul biroului, arătîndu-i cu degetul, uneltele de tortură, ameninţîndu-l cu enervare. Ionel se rugă în taină, fără să răspundă întrebărilor. Deodată se auzise porunca:
„Ieşi afară!... Nemernicule!...Aşteaptă în curte!"
Urmase interogatoriul celorlalţi. Fiecare dintre ei au mai primit „un toc de bătaie", după care li s-au restituit şireturile de la încălţeminte şi curelele de la pantaloni. Aruncîndu-li-se ghemotocul de obiecte, adjunctul se răstise cu răutate:
„Poftim! Alegeţivă fiecare ce este al vostru şi aşteptaţi în curte."
Au fost aduse şi fetele din camera izolată.
După cîteva minute, chestorul, ieşind în curte, le-a poruncit să se aşeze pe două rînduri, apoi le zise:
„M-am gîndit că este bine să vă dau drumul.Voi ce părere aveţi?... Apropou... Astă noapte Dumnezeul vostru v-a dăruit ploaie. Avem apă împrospătată în bazin. Slavă Domnului. Nu ne mai putem plînge. Ce-ar fi dacă înainte de a vă elibera v-aş mai boteza o dală pe fiecare?"
„Domnule chestor"zise bătrînul Simeon, „dacă tot v-aţi hotărît să ne daţi drumul, eu vă rog să nu ne mai udaţi hainele. Afară bate vîntul şi este rece. Hainele noastre sînt încă umede pe noi... Vă rog domnule chestor!'!..
92
„Bine moşule! Ca să nu ziceţi că sînt om rău, n-am să vă mai „botez". Am însă şi eu o rugăminte „adaugă chestorul cu voce prefăcută". Să nu vă mai ţineţi de prostii, ci să vă duceţi la biserica Ortodoxă ca toţi ceilalţi oameni. Cu greco-catolicii am rezolvat problema..."
Rostiind aceste cuvinte îi venise o altă idee, încercînd apoi să-şi modifice porunca:
„Aaa!!... Nu vă mai duceţi nicăieri...O să terminăm noi cu ortodocşi pentru că nici preoţii lor nu sînt mai buni". îndreptîndu-şi apoi privirea spre tînărul Ionel îi zise cu asprime: „Iar tu?... Măi spionule! Tu să-ţi vezi de treaba ta şi să nu mai umbli de colo, colo! făcînd propagandă sub cerul liber şi-prin toate bordeiele"
în clipele următoare tonul chestorului se schimbase în mod incredibil, încercînd să fie mai comunicativ, le puse următoarea întrebare:
„Dacă s-ar întâmpla să cădem noi în mîinile voastre ce n-aţi face?" *i* „Nu v-am face nici un rău domnule chestor" răspunse nenea Ion cu blîndeţe.
„Ei!... Asta n-o mai pot crede"apoi adaugă „noi nu sîntem de vină. Aţi fost pîrîţi de către cineva dintre ai voştri. Nici oameni voştri nu sînt cinstiţi. Haidem să fim serioşi... Dacă vă prind că suflaţi o singură vorbă în legătură cu ceea ce vi s-a întîmplat aici, atunci o să discutăm altfel. Acum căraţi-vă!..."
Poarta Siguranţei a fost deschisă de către un gardian, iar deţinuţiilor care se îndreptau spre casă, nu le venea să creadă că sînt liberi, temîndu-se că în fiecare clipă ar putea să fie chemaţi înapoi.
Trecînd peste podul Vezei, au început să prindă speranţă. Străbătînd o anumită distanţă, picioarele li s-au mai dezmorţit, Slavă Domnului!
Drumul pe care ar fi trebuit să-l facă în vreo două ore, peste hotare în linie dreaptă, l-au făcut în cinci ore. A fost o minune faptul că au reuşit să ajungă la destinaţie, în starea de istovire în care se aflau.
La îndemnul unuia dintre fraţii bătrîni, grupul a trecut peste o cîmpie, alegîndu-şi calea cea mai scurtă, intrînd într-o zonă interzisă în care se afla un depozit de muniţii.
Era noapte... Santinela speriată de foşnetul paşilor care se apropiau a strigat cu disperare din cabina lui de control:

„Staţi că trag!!!... Mîinile sus... Nu faceţi nici o mişcare... Daţi-mi parola... Cine sînteţi şi ce căutaţi aici. Nu mişcaţi că vă curăţ pe toţi."
„Sîntem nişte oameni buni şi vrem să mergem în sat, tăind-o pe scurtătură"se auzise răspunsul înăbuşit a lui nenea Ion.
„Mă băgaţi în puuşcărie cu scurtătura voastră" se răstise santinela. „Aici este zonă militară. întoarceţi-vă înapoi pînă nu vine ofiţerul de rond".
S-a terminat cu „scurtătura". Nimeni însă nu i-a reproşat lui nenea Ion propunerea pe care a făcut-o, întrucît a fost bine intenţionată.
93
După un ocol considerabil, odată cu răsăritul soarelui, foştii deţinuţi, în hainele lor murdare, legănîndu^şi paşii, sprijinindu-se unul de celălalt, au intrat prin spatele unei grădini la prima casă de credincioşi de la marginea satului. Gazdele au dat de ştire celorlalte familii din sat, care le-au adus mîncare şi haine de schimb. Femeile credincioase, ocupîndu-se de spălarea şi curăţarea hainelor murdărite, şi au îndeplinit cu bucurie misiunea.
A fost o săptămînă de suferinţă incredibilă, şi totuşi o realitate zguduitoare.
Ionel a rămas cu o bronşită acută şi cu nişte vînătăi dureroase care au început să dispară, abia după vreo trei luni.
Tînărul Ghell din com Păuca, cel cu coastele rupte, după vreo două luni de suferinţe cumplite a trecut la Domnul. înainte de a trece din viaţă, se simţea fericit, mărturisind părinţilor că este bucuros de faptul că a fost învrednicit să sufere pentru Numele Domnului.
Viaţa şi-a urmat cursul, şi cu trecerea timpului lucrurile au fost uitate.
/\cesta este destinul omului, pe care trebuie să-1 accepte, nu ca pe un fatalism, ci ca pe un examen de o înaltă ţinută spirituală, în care nu poate obţine decît unul din cele trei rezultate: să rămînă corigent, să fie repetent, ori să fie promovat,,pregătindu-se pentru un examen superior. După un interval de timp, în comunele Cergăul Mare şi Roşia de Secaş, au fost arestaţi şi alţi credincioşi, care au fost maltrataţi cu sălbăticie la Siguranţa din Blaj.
,
După ce chestorul primise cîteva declaraţii suplimentare, din partea informatorilor, în legătură cu predica pe care Ionel a rostit-o,'cu prilejul adunării care s-a ţinut pe lunca de la marginea satului, el a hotărît să-şi continue cercetările.
Dorind să dispună de cîteva informaţii suplimentare, în legătură cu subiectul predicii, îl interogă pe corifeul Episcopiei:
„Ascultă-mă domnule!... Există undeva'scris în Biblie despre un prooroc, care a proorocit, că se prăpădeşte cetatea Ninive după patruzeci de zile?."
Episcopul îi răspunse afirmativ, referindu-se apoi la Cartea profetului Iona, care este cuprinsă în Vechiul Testament. El a dat explicaţii chestorului în legătură cu perioada istorică în care s-a produs această proorocie, rnenţionînd că această carte, are vechimea de aproximativ 2700 de ani.
După ce primise răspunsul, şi explicaţiile din partea Episcopului în legătură cu vechimea şi conţinutul cărţii, chestorul a început să rîdă batjocoritor, acuzîndu-i pe credincioşi de răspîndirea concepţiilor retrograde şi depăşite, pentru ca ei şi în timpurile noastre moderne, cînd ştiinţa reuşeşte să domine asupra naturii, se mai lasă înşelaţi de „basmele şi poveştile Scripturii".
Rostind aceste cuvinte, el îi aminti Episcopului despre misiunea oamenilor de ordine, care sînt chemaţi să ducă. la bun sfîrşit campania de combatere a religiei.
Dacă tinerii noştri „profeţi"ar fi proorocit că se prăpădeşte lumea peste 40 de ani, făcînd o precizare mai clară despre care lume era vorba, ei ar fi
94
devenit celebri, pentru că exact după 40 de ani, avea să se prăpădească lumea sistemelor comuniste, începînd mai întîi cu „bastionul"acesteia, despre care se credea că este veşnic. • - în acest caz, printr-un hazard cu totul neprevăzut, ei ar fi putut să fie
reabilitaţi.
Ironia soartei, a făcut ca mai tîrziu, ofiţerii superiorii de la Siguranţa din Blaj, să fie acuzaţi de abuzuri, de violenţe şi crime, fiind apoi condamnaţila închisoare pe termene lungi.
Roata istoriei se învîrteşte necontenit, pe toate obezile, strivindu-i fără de milă pe ticăloşii care şi-au găsit plăcerea să-i chinuiască pe oameni, provocîndu-le suferinţă.
„Ceea ce seamănă omul, Aceea va secera"
„Şi fiindcă oamenii aceştia au semănat vînt, au cules furtună!!!" (Osea 8:7).
95

CONVERTIREA PRIGONITORULUI

în lunile următoare, Ionel, după ce se înzdrăvenise puţin, s-a hotărît să-şi continue misiunea. în aceea perioadă, au

intervenit cîteva schimbări în viaţa de familie.
Tăticul său, după o suferinţă de foarte scurtă durată, a trecut la Domnul. Rafila, rămasă singură la ţară, se gîndea că trebuie să se mute la oraş, pentru a locui împreună cu fica ei, Anuţa.
Gheorghiţă se mutase şi el în oraşul Mediaş, la fratele cel mai mare, Andrei.
Ionel s-a mutat cu domiciliul în comuna Ruşi, jud.Sibiu, pentru ă-i fi, de ajutor fratelui său Tudor, care s-a căsătorit în aceea loacalitate.
Mihăiţă, se căsătorise şi el în comuna Micăsasă. Viaţa prin urmare, desfăşurîndu-şi cursul, a făcut să interrvină cîteva schimbări imprevizibile.
în comuna Ruşi, Tudor se ocupa cu o mică întreprindere de ţesătorie. Avea cîteva persoane angajate cari lucrau în această mică întreprindere.
Ionel, în timpul disponibil, cînd se afla la domiciliu se ocupa cu supravegherea calităţii şi contabilizarea produselor.
în l;ocalitatea respectivă, exista o biserică Baptistă de origine germană, întâmplarea fericită a Scut ca persoanele angajate să se convertească Ia credinţă, dominînd o atmosefră deosebit de plăcută în timpul orelor de muncă.
Lucrînd cu bună dipoziţie sufletească, chiar şi calitatea mărfii era mai bună, iar munca de control în mod practic, nu mai era necesară, pentru că fiecare avea interesul să lucreze conştient.
între fînărul Ionel şi bătrînii Bisericii Baptiste se stabilise o relaţie deosebit de favorabilă.
Fratele Huhnn, pastorul comunităţilor din zonă, era un bărbat foarte prezentabil şi cu experienţă în lucrarea domnului, fiind în vîrstă de vreo 60 de ani.
într-una din zile, el a propus lui Ionel să facă o misiune împreună, exprimîndu-şi dorinţa să viziteze o Biserică Penticostală.
96
Hotărîndu-se data plecării, s-au îndreptat spre comuna Cergăul Mare. După o călătorie obositoare, ei au ajuns la destinaţie.
Era prima vizită pe care pastorul Huhnn, care era de origine germană, a făcut-o într-o Biserică Penticostală romînească.
întâmplările care s-au petrecut cu cîteva luni în urmă au fost depăşite, iar autorităţile s-au mai domolit.
„Minunea"campaniei de combatere a religiei uneori nu dura mai mult de trei zile. Astfel, după un anumit interval de calmie, era reluată din nou.
Totul se desfăşura în funcţie de interesele şi prioritătile care se iveau în preocupările „împărţitorilor de dreptate".
Biserica Penticostală din comuna Cergăul Mare se bucura de pace, şi prin vestirea Evangheliei, numărul credincioşilor creştea de la o zi la alta.
Tinerii cari s-au aventurat în pronosticarea venirii Domnului s-au liniştit şi ei, după un examen atât de costisitor.
„înţeleptul, învaţă din păţania altuia, în timp ce nepriceputul învaţă din păţania lui".
Oricum, dacă oamenii se lasă îndreptaţi ei pot ajunge în cele din urmă să se bucure de roadele adevărului.
Atmosefră din Biserică era deosebit de plăcută. Serviciile se desfăşurau în linişte, şi cu totul era în ordine.
Fratele Huhnn, a rămas plăcut impresionat de toate cele văzute şi auzite. Ora de slujbă în timpul verii, uneori, era prelungită pînă aproape de miezul nopţii.
Aceasta era situaţia la ţară, unde oamenii, venind întârziaţi de la muncă, ajungeau la Biserică, în jurul orelor nouă seara.
După ce fratele Huhnn îşi terminase predica, deodată, în Biserică a intrat un om din localitate, aducînd o veste năstruşnică :
„Fraţilor ! M-a trimis nenea Vasile să vă spun că-l invită pe domnul predicator pînă acasă la dînsul, că-1 aşteaptă acolo... Vrea să-i tragă o bătaie zdravănă, pentru că i-a sucit mintea'soţiei şi s-a pocăit. Dacă nu vrea să meargă domnul predicator, o să vină el aici şi o să fie mai rău. Oriunde s-ar ascunde, pînă la urmă tot are să-1 găsească. Eu atât am avut de spus...Faceţi ce vreţi... Noapte bună !"
„Fratele Ionel" zise bătrînul Bisericii „Omul acesta este deosebit de periculos. El şi-a bătut nevasta călcînd-o cu picioarele şi rupîndu-i cîteva coaste. Acum ea este internată în spital, iar copiii lor au plecat de acasă, ascunzîndu-se pe la rude de teama pe care o au faţă de tatăl lor, care este peste măsură de înfuriat, amenințîndu-ne acum şi pe noi. Părerea mea, este să nu vă duceţi."
97

1

„Dacă nu ne ducem", interveni-se tînărul Ionel, omul acela se v-a tulbura şi mai mult, avînd motive să ne acuze de

laşitate şi slăbiciune. Ce părere aveţţl fr.Huhnn ? Dumneavoastră sînteţi un om cu mai multă experienţă în lucrare^ \ Domnului. în ce mă priveşte, eu cred că ar fi bine să mergem.
„Fraţilor !"răspunse pastorul, „mie încă nu mi s-a întîmplat aşa ceval de cînd lucrez în cîmpul Evangheliei. Nu cred că este cazul să-1 ispitim pej Domnul. Poate cel mai potrivit lucru pe care trebuie să-1 facem acum este săi plecăm de aici. în fiecare moment, omul acela ar putea veni să ne caute, şi să ne] facem de minune"
*
„Frate Huhnn" intervenise din nou Ionel, „dumneavoastră aţi primiţi vreo bătaie straşnică pentru Numele Domnului ?".
„Nu, mie nu mi s-a întîmplat aşa ceva", ră spunse bătrînul cu îngrijorare, 3
„Aveţi ocazie s-o primiţi acum"îi zise Ionel, apoi adaugă : „Nu vi sel pare că este un prilej prin care să putem cîştiga un suflet pentru mîntuire ■?] Qiiar dacă vom primi şi-o bătaie straşnică. Credeţi că Dumnezeu ar putea face I această minune ?".
„Asta o pot crede"răspunse păstorul, „Dumnezeu este atotputernic, El J poate face orice minune"
„Să mergem deci"răspunse Ionel, îndemnîndu-i pe farţii din Biserică I să-i susţină în rugăciune.
Era noapte. Străzile erau întunecate, pentru că becurile montate pşl stîlpii cu reţeaua electrică erau sparte.
Ajungînd la poarta casie cu pricina, Ionel adresîndu-se păstorului îij zise:
„Frate Huhnn !, intrăm împrteună în casă şi dăm salutul de bineţe. 1 După ce dăm salutul ne aplecăm pe genunchi şi facem o rugăciune. Dacă înl timpul rugăciunii, gazda se năpusteşte asupra noastră să ne lovească, eu cred că { este bine să rămînem pe genunchi, indiferent ce se v-a întîmpla. Nu cred că 1 Dumnezeu v-a îngădui ca omul acesta să ne omoare. O bătaie nu-i prea mare] lucru. S-ar putea ca pînă la urmă totul să se sfîrşească cu bine. Ce părere aveţi 1 ?"
„Bine frate Ionel"răspunse pastorul îngrijorat. „Vom trece cumva şil peste această ispită. Intră tu înainte şi pe urmă vin şi eu după tine. Facem cum ai zis." « . 1
Lampa cu petrol, ilumina încăperea camerilor din faţă, iar în tindla (antreu), era doar o lumina obscură ce se reflecta din partea camerilor din faţă, J unde gazda furioasă, pe canapea, îşi aştepta " musafirul"pe care 1-a invitat.
Intrînd în casă a dat salutul de bineţe :
„Pacea să fie în casa aceasta". Rostind aceste cuvinte el a îngenunchiaţ] pentru rugăciune. Fratele Huhnn, îngenunchiat şi el, aflîndu-se la doi paşi înl urma lui.

Ionel a făcut o rugăciune cu voce tare :
„Doamne Dumnezeule ! Tu care eşti Tatăl nostru al tuturor, caută cu îndurare spre această familie răvăşită de suferinţă. Milosteveşte-te de fratele nostru Vasile, de soţia şi de copiii lor, şi lasă ca bunătatea Ta dumnezeiască, să reverse o pace adîncă peste casa aceasta. Iartă^ne pentru toate păcatele pe care le-am făcut şi primeşte-fle cu bunăvoinţa Ta... îţi mulţumim pentru că ner asculţi"
Gazda casei, a rămas în continuare pe canapea, buimăcită şi lipsită de puterea de a se mai răzbuna.
în mintea lui nenea Vasile s-a produs o mare confuzie. Nici unul dintre musafirii cari au venit nu i se părea că seamănă cu cel pe Care dorea el să se răzbune.
Considerîndu-se un om xcu vază în rîndul sătenilor, fiind mai înstărit din punct de vedere material în comparaţie cu alte familii, el a fost influienţat de către prietenii lui cari l-au dojenit, acuzîndu4 că nu4 în stare să fie bărbat în casă, pentru că şi-a lăsat nevasta să meargă la pocăiţi, făcînd prin aceasta să-şi piardă şi cei doi copii, cari se duc împreună cu mama lor la Biserica pocăiţilor.
„Toate acestea s-au întîmplat", îi ziceau ei, „pentru că un bărbat tînăr, mare predicator al pocăiţilor, le-a sucit mintea şi nu se ştie precis ce fel de adunări mai fac ei, rămînînd la Biserică pînă noaptea tîrziu. Oricum, nevasta ta, încă este tînără şi frumoasă. Ai grijă de ea şi nu fi prost. Noi credem că este cazul să iei măsuri de urgenţă pînă nu4 prea tîrziu. Pune varga pe ea şi fă-ţi rînduială în casă".
Astfel, „informat" de către prietenii săi, nenea Vasile, nu-şi explica motivul vizitei unor oameni pe care el de fapt nu4 cunoştea. După cele spuse de către prietenii săi, pastorul Huhnn era prea bătrîn şi nu putea fi predicatorul pe care şi4 închipuia. Ionel, fiind un copil, încă neîmplinit din punct de vedere fizic nu putea fi el, „predicatorul acela mare", bărbatul acela tînăr despre care 1-au informat prietenii că a fost capabil să le sucească mintea.
în cel din urmă, auzind că predicatorul a fost la Biserică în seara aceea, s-a împăcat cu gîndul că tot bătrînul acesta ar putea fi mai degrabă „marele predicator", venit din Ighişul Nou, cel care i-a stricat familia.
Astfel, după ce musafirii şi-au terminat rugăciunea, nenea Vasile furios, îi invită să ocupe locurile pe canapeaua de după masă. aDO* înHrentîndu-=i privirile spre fratele Huhnn îi zise cu voce ameninţătoare :
„Ştii pentru ce te-am chemat aici ?... De ce l-ai mai adus şi pe copilu ăsta cu dumneata ? Ai lipsă de martori ? Te învăţ eu minte ! Spune-mi de ce mi-ai „stricat"casa ? De cînd ai venit în satul ăsta, aleargă lumea după dumneata ca după urs. Nevastă-mea nu mai ştie altă lege afară de predicile dumneatale. Ce i-ai făcut de i-ai sucit mintea ?".

i

Al

Intimidîndu-se, păstorul îi răspunse :
„Nu ştiu ce vrei să zici, pentru că eu am venit pentru prima dată îJ satul acesta, şi nu cunosc nici pe soţia dumitale şi nici copiii".
„Cum adică ? Nu eşti dumneata predicatorul din comuna Ighişul i care umblă pe toate satele ?".
„Nu dragul meu ! Pentru că eu n-am mai fost prin părţile acestea.. venit pentru prima dată aici împreună cu frăţiorul acesta".
„Dacă este aşa, de ce ai venit aici, pentru că eu nu te-am chemat...: parcă dumneata nu eşti rumîn"se dezmeticise nenea Vasile.
„Eu nu sînt romîn, sînt sas, şi locuiesc în comuna Ruşi."îi răspu fratele Huhnn.
„Da ...dumneata de cîţi ani eşti pocăit domnule ?"intervenise nene Vasile.
„Eu sînt pocăit de vreo douăzeci de ani"îi răspunse pastorul cu blînd şi teamă.
„Da dumneata vorbeşti în limbi 7"
„Nu vorbesc decît săseşte şi româneşte. Mai cunosc şi limba germa însă merge puţin mai greu".
„Nu de asta te-am întrebat domnule !"se răstise nenea Vasile. „Eu te-am întrebat de limbile acelea de la Corinteni".
„Nu"răspunse fr.Huhnn, „eu nu vorbesc în limbi pentru că sînt baptist".
Neînţelegînd despre ce este vorba cu baptiştii, nenea Vasile, tulburat în sufletul său, a început din nou să-l amenînţe.
„Apăi, ce fel de pocăit eşti dumneata dacă eşti în credinţă de douăzeci de ani şi încă nu eşti capabil să vorbeşti în limbi ? Asta înseamnă că nu eşti pocăit. Ai merita o bătaie straşnică să te înveţi minte şi să nu mai umbli printre rumîni."
Enervat, nenea Vasile, pentru că nu i se împlinise scopul, după ce s-a convins că nici sasul acesta nu era predicatorul pe care îl caută, s-a gîndit că prietenii lui, prin informaţiile pe cari i le-au dat l-au dus în eroare.
* în clipa următoare îi veni o ideie, încercînd să-şi găsească răspuns enigmei.
„Cu siguranţă" îşi zicea el, „predicatorul acela din Ighişul Nou, s-a ascuns pe undeva şi ca să mă păcălească şi-a trimis feciorul împreună cu sasul acesta pentru ca să cîştige timp să fugă din sat şi să nu-1 mai pot prinde".
Deodată, încruntîndu-şi fruntea se întoarse cu faţa spre Ionel, întrebîndu-1:
„Măi copile, unde-i tată-to ? Crede că mă prosteşte şi pe mine cum a prostit-o pe nevastă-mea ? De ce te-o trimis aici ? Spune-mi dacă o plecat din sat sau dacă s-o ascuns pe undeva, că-l scot eu afară chiar şi din gaură de şarpe-
100
Vezi că nu-i cinstit ? îşi trimite ficiorul în loc să deie faţa cu mine. Hai! spune-mi unde-i tată-to."
„Nenea Vasile"îi răspunse Ionel" Tăticul meu a murit în anul trecut şi el n-a fost predicator la pocăiţi, ci coerator la Biserica Greco-Catolică. în ultimii ani, tăticul s-a pocăit împreună cu toată familia, pentru că mai înainte de aceasta, în familia noastră s-a pocăit un frate de al meu pe care tăticul a vrut să-1 alunge de acasă din pricina credinţei. Dumnezeu 1-a pedepsit cu paralizie, şi pe urmă s-a pocăit şi dînsul".
Lui nenea Vasile începeau să i se umezească ochii, pentru că fiul său în vizită de vreo douăzeci de ani şi fiica sa în vîrstă de vreo optsprezece ani, au fugit de acasă, lociund pe la rude din pricina ameninţărilor pentru că s-au pocăit împreună cu mama lor care era internată în spital avînd cîteva coaste rupte din pricina bătăilor pe care le-a primit.
Sensibilizat, punîndui-se degetul pe rana sufletului nenea Vasile îi zise cu voce înduioşată :
„Măi copile ! Doar nu cumva vei fi tu predicatorul acela despre care mi-au spus prietenii".
„Nenea Vasile"îi răspunse Ionel. „Dumnezeu mi-a dăruit misiunea să vestesc Enanghelia, însă eu nu sînt un mare predicator. Sînt exact aşa cum mă vezi, un copil ca ceilalţi copiii. Dumnezeu însă vrea să ne facă pe toţi nişte copii ascultători. De ce să ne mai răzvrătim împotriva Lui ?.
Diavolul s-a folosit de prietenii dumnitale ca să-ţi strice liniştea sufletului, iar acum te-au părăsit lăsîndu-te singur."
„Aşa-i copile! "izbucnise nenea Vasile nemaiputîndu-şi stăpîni plînsul şi regretele.
întorcîndu-se apoi spre fratele Huhnn îi zise cu amărăciune, ca şi cum ar fi vrut să-şi repare greşeala pentru că vorbise cu dînsul atît de brutal:
„Domnule dragă ! Dumneata ai fi în stare să baţi un copil ca astă ?".
„Eu, nu"răspunse cu emoţie fr.Huhnn, ştergîndu-şi lacrimile din pricina celor văzute şi auzite.
«
„Nici eu"răspunse nenea V,asile înduioşat.

întorcîndu-se din nou cu faţa spre Ionel, îi zise :
„Măi copile! Eu am făcut atîtea păcate, că nu ştiu dacă Dumnezeu mă mai poate ierta. De năcăjit ce-am fost m-am îmbătat şi mi-am bătut muierea. Copiii mei... oh ! oh ! copiii mei... „începuse să plîngă cu hohof'Unde sînteţi copiii mei ? Unde eşti muierea mea ?... Doamne ce prostie mare am făcut".
„Nene Vasile"îl întrerupse Ionel din văicărelile lui „nevasta dumitale o să te ierte de tot ce. ai făcut, iar copiii se vor întoarce acasă. Dacă îţi pare rău de toate păcatele pe care le-ai făcut, cu siguranţă că şi Dumnezeu'te iartă, şi te va ajuta să începi o viaţă nouă. Lasă-te de prieteni şi dăruieşte-ţi viaţa în mîna lui Dumnezeu".

1

in clipele următoare a început o adevărată spovedanie făcută cu lacrimA de căinţă în faţa lui Dumnezeu.
Nenea Vasile, rhărturisindu-şi păcatele şi cerşindu-şi iertare pentru toatei fărădelegile pe care le-a săvîrşit în viaţă, a promis Domnului că vrea să-1 slujească] pentru toată viaţa, mărturisindu-şi hotărîrea de a face legămînt cu El.
A fost o noapte binecuvîntată. Un număr consuderabil dintre! credincioşii care au fost la Biserică au rămas acolo susţinîndu-i în rugăciune. 1 Dumnezeu, ascultîndu-le rugăciunea, a salvat întreagă familie. în ziua următoare, j nenea Vasile s-a deplasat la Blaj, vizitîndu-şi soţia care era internată în spital. 1
Cefîndu-i iertare, cu lacrimi de pocăinţă, i-a mărturisit hotărîrea **pel** care a făcut în sensul de a face legămînt cu Dumnezeu.
în zilele următoare familia devenise închegată, bucurîndu-se de-o pace | deplină. Nenea Vasile, ţinîndu-se de promisiunea făcută, a devenit un credincios 1 statornic, slujindu-1 pe Dumnezeu în toate zilele vieţii.

în scurgerea timpului, situaţia familială a făcut ca Ionel să se stabilească cu domiciliul în oraşul Mediaş. Vizitînd pentru prima dată BisericaPenticostală din acest oraş, a fost'dezamăgit de cele văzute şi auzite cu acel prilej.
Penticostalii din oraşul Mediaş, erau împărţiţi în cinci grupări :
„Biserica lui Dumnezeu Apoatolică"era condusă de bătrînul Moldovan şi era compusă din opt membrii;
„Ucenicii lui Isus"reprezentau o dizidentă a „Bisericii lui Dumnezeu Apostolice" „Liderul"acestora se numea Costică, avînd o grupare de vreo zece membrii;
Urmau apoi credincioşii de origine germană cu numele de „Creştini Botezaţi cu Duhul Sfînf'avîndul în frunte pe pastorul Klein. Această grupare era formată din vreo 30 de membrii.
O altă grupare de oirigine germană era constituită din credincioşi dizidenţi care-şi exteriorizau evlavia într-un mod cu totul exagerat. După principiile doctrinare pe care le aveau, aceştia puteau fi consideraţi în rîndurile " Penticostalilor de Ziua a şaptea". Ei nu mîncau nici un fel de carne, respectau Sabatul, introducînd şi cîteva restricţii suplimentare în relaţiile conjugale dintre soţ şi soţie. Printre ei se aflau fr.Simonis împreună cu fratele Florian, pastor penticostal care venise din Bucureşti, aderînd la această mişcare reformistă a cărui lider era Simonis.
La marginea oraşului era încă o mişacre foarte puternic organizată. Credincioşii purtau numele de „Şurişti" după localitatea din care venise întemeietorul sectei. Acest lider extremist era din comuna Şura Mare. De aici şi numele de „Şurişti" pe care îl purtau credincioşii aparţinători acestei mişcări. Omul acesta, părăsindu-şi soţia şi copilaşii a propovăduit un libertinaj extrem de scandalos. Prin orientarea lui doctrinară, el era de provenienţă adventistă cu nuanţă carismatică, dar şi sincretistă.
Fiind exclus din Biserica Adventistă, el a întemeiat o mişcare separatistă cu nuanţă carismatică, recurgînd la metodele cele mai rafinate pentru ai ademeni pe oameni.
„Credincioşilor"li se propovăduia o libertate deplină în problemele de morală creştină. „Dacă păcătuim cu trupul"zicea el, „priiyaceasta sufletul omului

nu este implicat în responsabilitate faţă de Dumnezeu, întrucît păcatele să vîrşite » în trup se limitează doar la plăcerile de moment, ale trupului, şi ele nici nu pot să dispară din viaţa omului decît odată cu moartea. Astfel, păcatele care implicai responsabilitatea şi vinovăţia înaintea lui Dumnezeu, sînt numai acelea pe care ' omul le săvîrşeşte în duh, prin păcatul necredinţei, prin rătăcirea minţii şi| înstrăinarea de adevăr".
Această doctrină radicală, îi determină pe credincioşii sectei să devină **j** o pricină de poticnire pentru toţi ceilalţi credincioşi aparţinători confesiunilor j creştine.
La întrunirile lor, ei foloseau băuturi alcoolice, fumau şi dansau **pel** muzică distractivă necreştină. Liderul acestora,

îşi punea mîinile peste oameni,! recomandîrfdu-le să rostească o anumită formulă şi cu o anumită intensitate,! provocîndu-le efecte psihologice, le creia predispoziţia să vorbească în „limbi"! asigurîndu-i că prin semnul acesta li se face confirmarea în sensul că ei au I primit Botezul Duhului Sfînt.
Astfel, foarte mulţi oameni lumeşti şi cu moravuri uşoare, cari nu s-auJ convertit în mod real, continuînd să trăiască în păcatele cele mai josnice, **se.j** lăudau faţă de ceilalţi credincioşi în sensul că ei au primit „Duh Sfînt", prinl puterea mîinilor de către „Omul lui Dumnezeu".
Argumentîndu-şi convingerile, prin practicarea vorbirii în late limb» ei o foloseau în mod abuziv, chiar şi în locuri şi împrejurări nepotrivite.
Liderul Nicolae, pretindea că are darul vindecărilor şi minunilor!! autoproclamîndu-se ca reprezentantul lui Hristos pe pămînt".
Anunţîndu-i pe adepţii săi despre apropiata venire a Domnului, **le-dB** propus să-şi vîndă tot ce aveau, şi să aducă banii la picioarele „Apostolului".! După ce operaţia de jefuire a credulilor, îşi atinse apogeul, în cele din urmă 1 fiind surprins în delictul de concubinaj, cu una dintre cele mai frumoase fete **pel** care le avea în grupare, el a motivat că Domnul i-a dăruit această frumoasă I tînără, întrucît ea reprezintă o „reînarnare a împărătesei Estera"..Dacă el se| considera „reprezentantul iui Hristos pe pămînt", atunci, concubina lui a „împărăteasa Estera"nu putea fi considerată altceva decît unul dintre cadourile! cele mai valoroase pe care le-a primit din partea lui Dumnezeu.
Probabil, că „primise"mai multe „cadouri"de acest gen, însă n-a fos prins asupra faptului decît cu unul dintre acestea.
Groaznică şi păgubitoare erezie...
După ce unul dintre credincioşii sectei, îl surprinse în deliciu concubinajului, el s-a hotarît să-l denunţe autorităţilor.
Adjunctul comandantuhi de poliţie, n-a îndrăznit să emită ordinul de arestare, temîndu-se de pute „profetului mincinos", căruia i se făcuse o reclamă exagerată, din partea religionarilor săi.
în cele din urmă el a fost arestat, şi nimeni dintre ucenicii lui n-a ma reuşit să afle ce s-a mai întîmplat cu el. A dispărut fără urme...

FORMAREA BISERICILOR

La gruparea penticostală „Biserica lui Dumnezeu Apostolică"formată din opt membrii, situaţia de asemeni, era destul de confuză. Bâtrînul predicator, a venit împreună cu soţia lui de la fraţii Creştini după Evanghelie, devenind astfel, responsabilul comunităţii penticostale.
împreună cu ei se aflau încă şase persoane, care au aderat la doctrina penticostală, printre cari era o proorocită, care, deşi era compromisă din punct de vedere moral, îşi exercita în continuare „funcţia".
Adunarea funcţiona într-o bucătărie de vară avînd suprafaţa de vreo zece matri pătraţi.
Intrînd pentru prima dată în această adunare, Ionel s-a aşezat pe o bancă foarte îngustă, care era disponibilă, ascultînd cu atenţie „predica" bătrînului conducător.
Predicatorul, observîndu-1 pe Ionel, a bănuit că musafirul acesta, după felul îngrijit în care era îmbrăcat, nu putea fi de la penticostali, ci mai degrabă de la baptişti sau de la creştinii după Enanghelie.
în clipele următoare el îşi schimbă subiectul predicii cu scopul de a-1 „evangheliza"pe musafirul nou venit.
„Dragii mei !"zise bătrînul Bisericii, „sînt foarte mulţi credincioşi, cari cred că au primit Duhul Sfînt atunci cînd au crezut. Haideţi să vă desleg şi de pociumul acesta. Apostolul Pavel a scris Efesenilor, că ei au primit Duhul Sfînt cînd au crezut, referindu-se la textul din Faptele Apostolilor cap. 19, în care este scris că la întîlnirea cu cei doisprezece bărbaţi Efeseni, punîndu-şi mîinile peste ei, aceştia au primit Duhul Sfînt.
Prin urmare, în cap.l:13, din Epistola către Efeseni, Apostolul Pavel, reaminteşte credincioşilor despre cele întîmplate cu prilejul revărsării Duhului Sfînt : „Şi voi după ce aţi auzit-Cuvîntul Adevărului (Evanghelia Mîntuirii voastre)',' aţi crezut în El, şi aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfînt care a fost făgăduit". în fapte 19:6 citim: „Cînd şi-a pus Pavel mîinile peste ei, Duhul Sfînt s-a coborît peste ei şi vorbeau în limbi şi prooroceau. Erau acm doisprezece bărbaţi de toţi".
104
105
Concluzia este „zicea bătrînul"că baptiştii şi creştinii după Evanghelie, explică greşit versetul acesta, mărturisind că fiecare atunci cînd a crezut, a şi primit Duhul Sfînt, chiar dacă nu vorbesc în limbi.
Adevărul care iasă la lumină, ne dovedeşte că cei doisprezece bărbaţi Efeseni, cînd au primit Duhul Sfînt, au început să vorbească în alte limbi şi să prooroceasică".
Predicatorul vorbea nu numai cu foarte multă înflăcărare ci şi cu spiritul polemic, acuzîndu-i pe credincioşii celorlalte confesiuni că nu cred în lucrarea Duhului Sfînt.
După terminarea „slujbei", bătrînul Bisericii, care era de vreo 60 de ani, apropiindu-se de Ionel, îi puse următoarea întrebare : „Tu de unde eşti, mă ?"
„N-are importanţă de unde sînt"răspunse musafirul, nemulţumit de felul nepoliticos al bătrînului.
„Ţi-a plăcut predica ?"interVenise din nou bătrînul zidar.

„Dacă tot m-aţi întrebat despre calitatea predicii dvs. şi doriţi să vă împărtăşesc părerea mea personală, vă mărturisesc sincer, că mie nu mi-a plăcut predica".
Bătrînul făcuse ochii mari, privindu-1 pe musafir cu mirare, nemaiavînd
cuirajul să-i pună o altă întrebare.
„Aş dori să vă pun şi eu o întrebare, bineînţeles dacă-mi permiteţi" „Poftim ! întreabă-mă "răspunse bătrînul intrigat de observaţia
musafirului necunoscut.
„Dumneavoastră de cîţi ani sînteţi în credinţă"? ,
„De douăzecişicinci de anf'răspunse predicatorul, schiţînd un aer de maturitate spirituală.
„Dumneavoastră aţi primit botezul cu Duhul Sfînt ?"îl întrebă din nou musafirul.
„încă nu; dar acum am hotărît să facem o nouă stăruinţă".
„Nu credeţi că ar fi mai bine să predicaţi despre altceva şi să nu-i mai acuzaţi pe alţii, în sensul că n-au Duh sfînt, dacă nici dvs. după cum spuneţi, nu-1 aveţi ?"
„Păi... Asta-i credinţa noastră apostolică "răspunse bătrînul încreţîndu-şi fruntea din pricina discuţiei neaşteptate.
„Frate iubit", intervenise Ionel, „vă rog să mă iertaţi pentru că v-am pus asemenea întrebări. Oricum, sînteţi un om bătrîn şi nu doresc să vă supăr. Ceea ce este important şi vreau să vă împărtăşesc acum este faptul că eu vreau să frecventez această Biserică"
Auzind aceste cuvinte, bătrînul s-a luminăţia faţă, apoi îmbrăţişîndu-1 cu dragoste, îi zise :
„Doar nu cumva eşti predicatorul acela tînăr despre care am auzit atîtea lucruri bune ?. Ai ieşit cumva dintre creştinii după Evanghelie ?"

„Nu ! N-am ieşit dintre ei, ci vreau să rămîn în continuare un creştin după Evanghelie, pentru că fără de Evanghelie sîntem pierduţi".
„Doamne-Ţi mulţumesc", zise bătrînul Bisericii, apoi adaugă : „multă vreme m-am rugat Domnului să-mi trimită un ajutor. îmi pare bine că Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea. Slava Domnului!... Eşti hotărît să treci ca membru la Biserica noastră ?"
„Nu despre aceasta este vorba ...Acest lucru nu mi se pare important. Facă-se voia lui Dumnezeu"răspunse „ajutorul de predicator".
în duminica următoare, bătrînul Bisericii, îl îndemnase pe Ionel să citească un Psalm pentru ora de rugăciune, gîndindu-se că după aceasta, el v-a ţine prediac de „Evanghelizare"
După ce Ionel a citit un Psalm, a propus ca timpul de rugăciune să se prelungească pînă la ora 12, cuprinzînd şi timpul de Evanghelizare, întrcît, în Biserică nu se aflau decît opt credincioşi foarte vîrstnici, cari erau convertiţi la credinţă de foarte mulţi ani, şi nu se justificau nevoia de Evanghelizare.
„Ce rost are să ne predicăm unii altora, dacă cei cari stau pe bănci, cunosc mai bine Sfînta Scriptură decît predicatorul pe care-1 asculta. Părereaţ mea este să nu ne mai predicăm unii altora, ci mai bine să ne rugăm Domnului,*" să ne trimită la Biserică, suflete cari sînt încă nemîntuite, pentru ca să avem cui predica. Deocamdată, predica de Evanghelizare nu-şi mai găseşte rostul".
Tulburat, bătrînul predicator, tem&ndu-se că n-o să-i mai rămînă loc pentru predică, îi zise :
„Ce fel de învăţături sînt acestea ? Eu te-am îndemnat să ţii ora de rugăciune, şi tu vii să ne strici rînduielile ?"...
„Bine zice fratele ..."se auzise o voce feminină puţin mai evalvioasă decît a bătrînului, apoi adaugă „Frate Ioane ! Fratele ăsta tînăr are dreptate, pentru că dumneata ne predici de douăzeci de ani şi tot nu se pocăiaeşte nimeni, în fiecare duminică ne spui tot aceleaşi lucruri şi le-am învăţat pe de rost, însă nu ne-am făcut mai buni, nici noi şi nici dumneata care ne-ai predicat".
„Eu nu zic că-i rău ceea ce ne-a spus fratele"intervenise bătrînul „însă pînă acum, de cînd mă ştiu, eu n-am văzut o adunare unde să nu se ţină predici". „Haideţi să încercăm" se auzise o altă voce feminină, căci bărbaţi erau numai doi, şi aceştia erau predicatorii.
Bătrînul, după cîteva clipe.chibzuind asupra lucrurilor discutate şi propuse, a început să-şi descreţească fruntea, acceptînd să se prelungească timpul de rugăciune, renunţîndu-se la predică.
„S-o încercăm şi pe asta, şi vom vedea ce va ieşi". Deşi se aflau la Biserică numai opt persoane, se făceau în permanenţă rugăciuni comune, fără ca cineva să poată înţelege conţinutul acestora. în aceea duminică, ora de rugăciune, s-a desfăşurat într-o altă ordine, Fiind însoţită şi de rugăciuni individuale.
„Doamne Dumnezeule! te rugăm trimite suflete la biserică, pentru ca să avem cui predica Evanghelia... Iartă-ne că pînă acum, n-am ştiut să facem

folositori pentru oameni, şi-am predicat în zadar. Ne* rugăm pentru sufletele sincere care vor să te găsească pe Tine. îndreptîndu-le paşii să vină la Biserică, iar pe noi ajută-ne să trăim în pace, pentru ca ei să simtă dragostea Ta în

această Biserică.
Iartă-ne că i-am vorbit de rău pe fraţii noştri, care frecventează alte Biserici, şi primeşte-ne cu bunăvoinţa Ta".
După vreo două săptămîni de rugăciuni, fără de predici, au început să vină la Biserică oameni, care de fapt nu erau cunoscuţi, şi fără să fie invitaţi de către cineva. . . .
în mai puţin de trei luni, au fost botezate 15 persoane. în următoarele şase luni, s-au mai convertit încă vreo treizeci.
în colaborare cu alţi lucrători, din Tîrnava Mică, în următorii doi ani,numărul credincioşilor era de ordinul sutelor, formîndu-se şi alte comunităţi în jurul Mediaşului.
Atmosfera de colaborare, între credincioşii interconfesionali, devenise deosebit de favorabilă. Dintre cei convertiţi, într-un scurt timp Dumnezeu a ridicat alţi lucrători înflăcăraţi şi foarte bine pregătiţi.
A fost o preioadă rodnică în lucrarea Evangheliei însoţită de binecuvîntarea lui Dumnezeu.
Astfel în localităţile unde se aflau ici, colo cîte o familie de credincioşi , indiferent dacă aceştia erau baptişti, creştini după Evanghelie sau penticostali, într-o perioadă foarte scurtă, s-au format comunităţi viabile.
Metoda de lucru, pe care o folosea Ionel, nu era predică ci învăţătură.
Oamenilor li se oferea posibilitatea să pună tot felul de întrebări, la care primeau răspunsul corespunzător cu adevărul Biblic.
Majoritatea oamenilor care erau de religie Ortodoxă, Greco—Catolică, Reformată sau Evanghelic Luterană, puneau întrebări în funcţie de nivelul cunoştiinţelor pe care le aveau şi după modul specific al educaţiei religioase.
Discuţiile purtate cu oamenii nu se desfăşurau în contradictoriu, ci într-o admosferă de părtăşie, de linişte şi pace sufletească.
Dacă într-o localitate oarecare, se aflau familii de credincioşi, aparţinînd unor confesiuni diferite, acestea erau îndemnate să colaboreze între ele în dragoste şi să nu se vorbească de rău, pe seama diferenţelor de doctrină.
Majoritatea oamenilor care veneau să asculte învăţăturile Evangheliei, veneau cu întrebări asemănătoare cu acestea: „De ce trebuie să ne pocăim? în religia noastră strămoşească, nu ne putem mîntui? Preoţii noştri ne-au spus că adevărata pocăinţă este spovedania... Pentru care motiv pocăiţii nu-şi fac semnul sfintei cruci?. De ce se adună prin case particulare şi nu se duc la Sfînta Biserică? Pentru care motiv nu mai fac pomeni pentru morţi şi nu vor să mai aprindă luminări? De ce nu se mai închină

la sfintele icoane? Dacă pocăiţii au dreptate, pentru care motiv ei sînt împărţiţi în atîtea feluri, şi fiecare dintre ei spune cu tărie că numai credinţa lui este credinţa lui adevărată, nesocotindu-le pe toate celelalte? Dacă este un singur Dumnezeu şi un singur Mîntuitor, pentru care motiv creştinismul este împărţit în peste trei mii de confesiuni şi secte? Dacă la început a fost o singură credinţă, n-ar fi fost mai bine să fi rămas una singură? De ce s-au dezbinat în atîtea părţii . De unde mai putem ştii, acum după două mii de ani, care este credinţa cea adevărată?...
Toate aceste întrebări, precum şi altele asemănătoare prin conţinut şi valoare, îşi aşteptau răspunsul corespunzător după lumina Scripturilor.
Astfel, în serile de priveghiuri, precum şi în zilele de iama, cînd ţăranii, fiind mai puţin ocupaţi cu munca, îşi trăiau „vara sufletului", Ionel, prin orele biblice pe care le ţinea, se străduia să răspundă întrebărilor, folosindu-se de argumentele biblice, precum şi de cele istorice, fără să jicnească sentimentele credincioşilor, aparţinători cultelor istorice dominate, sau celorlalte confesiuni.
După terminarea orelor de învăţătură, care se scurgeau atît de repede, cînd admosferă de părtăşie devenea extrem de comunicativă, oamenii erau îndemnaţi să se roage cu voce tare şi să mulţumească lui Dumnezeu pentru toate lucrurile.
Rugăciunile de obicei, erau rugăciuni individuale. Fiecare dintre ei, putea mulţumi lui Dumnezeu, rugîndu-se prin cuvintele lui în raport cu nevoile lui sufleteşti.
Pe Ionel nu-l interesa, dacă oamenii se converteau la credinţă, se alipeau pe adunările credincioşilor după Evanghelie, sau dacă ei se duceau la vreo adonare penticostală.
Această formă de colaborare, devenise tradiţională în zona Mediaşului, practicîndu-seşi în zilele noastre. Astfel, în ultimii ani, menţinîndu-se această părtăşie, odată pe an, se organizează cîte o săptămînă de Evanghelizare interconfesională. - »
Baptiştii, Creştinii după Evanghelie şi Penticostalii, în semn de dragoste şi colaborare se adunau toţii în acelaşi loc pregătind serviicile împreună. Repartizarea sufletelor care se converteau la aceste întruniri, devenise ingenioasă şi se făcea după criteriile următoare: v
După terminarea săptămînii de Evanghelizare comună, care se ţinea j prin rotaţie în lăcaşurile de închinăciune ale celor trei confesiuni, sufletele care s-au hotărît să-l urmeze pe Domnul, erau întrebate fiecare în parte, dacă mai au pe

cineva din familie sau din rudele apropiate care mai frecventează vreo adunare. Dacă cineva din cei ce s-au predat Domnului, răspundea că are părinţii 's-au rudele care merg la penticostali, i se recomanda să meargă la Biserica
109

1

Penticostala. Dacă unul spunea că are părinţii sau rudele la baptişti i se recomanda să meargă la baptişti pentru a nu dezbina familiile. Dacă cineva nu avea pe nimeni din familie care să fi frecventat vreo biserică atunci i se recomandă să viziteze toate bisericile, şi să se alipească de Dumnezeu şi să-facă legammt cu El în biserica în care se simte mai bine, după mediul care îi corespunde.
Astfel, oamenii convertiţi la credinţă îşi puteau alege locul care le corespundea, în funcţie de structurile sufleteşti, şi de preferinţele pe care le aveau fără nici un motiv de supărare din partea celorlalţi.
110

CĂSĂTORIA LUI COLESA

Din dorinţa de a cunoaşte cîţi mai multe categorii de credincioşi, Ionel, continuîndu-şi misiunea, a vizitat la Braşov, o adunare din gruparea Ucenicilor lui Isus, care constituia o dezidenţă extremistă, avîndu-1 în frunte pe Jiloveanu. Aici i s-a dat să vadă un lucru extrem de interesant; O căsătorie realizată prin „proorocie"
»
Credincioşii, fiind adunaţi într-o casă de rugăciune particulară, se* ocijpau şi de dirijarea căsătoriilor pentru tinerii pe care îi aveau în grupare.
Prima sa nepoată, avea vreo treizeci de ani, însă fiind foarte răutăcioasă arăta cam de patruzeci. Era foarte slabă şi încovoiată de spate. Forma gurii, cu părţile extremităţilor lăsată în jos îţi lăsa impresia că este suferindă. Era foarte brunetă.
Celelalte două nepoate se părea că nu aparţin aceleiaşi familii. Pe lîngă faptul că erau tinere, erau şi foarte drăguţe, chiar dacă purtau amprentele specifice apartenenţei.
A început serviciul de rugăciune comună, care se desfăşura cu strigăte infernale.
Deodată se auzise un ţipăt feminin, care le depăşi pe toate celelalte: „Suflete de bărbat! Domnul ţi-a pregătit mireasa. Acum, chiar acum. Eu Domnul ţi-am pregătit mireasa". Aceste suflete de bărbaţi, nu puteau fi altele decît sufletele celor doi tineri care erau încă necăsătoriţi: tînărul Coleşa cu tînărul Ionel, care venise pentru prima dată, făiă să ştie cu ce fel de oameni îşi va cheltui timpul.
Oricum vizita a fost deosebit de instructivă pentru el, şi s-ar putea să fie o lecţie folositoare, şi pentru tinerii care vor avea prilejul să citească aceste rînduri.
în timp ce proorocită, plină de puterea propriului duh, se chinuia să facă deslușită „proorocia", deodată după cîteva imaginări de silabe neînţelese, îşi clarificase mesajul prin cuvintele următoare:
„Suflete de bărbat!... Frate ColesaL. Ţie ţi-am vorbit! Eu Domnul ţi-am vorbit! Ascultă astăzi Cuvîntul Domnului! Aliluia! Osana! Eu ţi-am pregătit mireasa." .
111
După ce terminase mesajul „proorociţei" conducătorul grupului îl întreba pe fratele Colesa, dacă este de acord cu „porunca Domnului".
Tînărul evlavios, şi habotnic, scufundat în bogotismul său îi răspunsese: .
„Dacă aceasta este voia Domnului, cine sînt eu să mă împotrivesc?"
„Aliluia!".. Izbucniseră strigătele de bucurie ale participanţilor.
După o cîntare înflăcărată, conducătorul a propus să se mai facă o rugăciune. Aplecîndu-se cu toţii pe genunchi, „Proorocită" îşi reluă iar activitatea: „Suflete de bărbat!! Eu Domnul vorbesc! Ascultă şi nu te împotrivi!!"
Tînărul Ionel, auzind aceste cuvinte îşi zise în sine : Acum e rîndul meu ... Cu siguranţă că „proorociţa"vrea să mă încalţe şi pe mine, cu vreuna din ţigăncile acestea. Doamne ! De ce-am venit aici să mai văd şi asemenea lucruri?"
Reproşîndu-şi vizita pe care a făcut-o, el se gîndi că „proorociţa"n-are de unde să-i cunoască numele.
Deodată clarificîndu-şi mesajul, ea făcuse următoarea precizare:,.Frate Colesa! Eu Domnul vorbesc, ia-ţi „mireasa"du-te la primărie, şi bagăţi-vă actele pentru cununie. Astăzi zice Domnul... Chiar astăzi...!!! Aliluia! Osana!"
Participanţii au izbucnit din nou în strigăte de bucurie. După ridicarea de pe genunchi, tînărul Colesa, care era un bărbat de naţionalitate romînă, în vîrstă de vreo 24 de ani, avînd o înfăţişare deosebit de plăcută şi comunicativă, pentri a-şi clarifica situaţia, o întreabă pe sora proorocită'?
„Soră dragă! Care dintre aceste trei fete este mireasa pe care mi-a rînduit-o Domnuul?"

Bunicuţa „miresei", de teamă ca nu cumva lucrurile să i-a vreo întorsătură nedorită, vrînd s-o mărite mai întîi pe nepoata cea mai bătrînîă, îi răspunsese foarte grăbită fără să mai aştepte decizia „proorociţei" Uite-o frate cîtîidemîndră!..."
Rostind aceste cuvinte îşi luase nepoata de mînă,- îmbrîncind-o de la spate spre tînărul nostru „mire".
în clipele următoare, tînărul Colesa, i s-a schimbat culoarea feţei,simţindu-se dezamăgit.
Conducătorul grupului, obseryînd comportarea tînărului, îl întrebă pentru a doua oară dacă este de acord, să accepte că sătoria şi să înainteze actele, după cum i s-a proorocit.
La răspunsul afirmativ al tînărului, se părea că totul este în ordine. „Proorocită"entuziastă, scăpase din vedere faptul, că mai întîi trebuiau făcute analizele medicale, şi pe urmă înaintarea actelor de căsătorie. Oricum, aceasta nu constituia o problemă.
Curios, Ionel, vrînd să vadă „minunea", dusă pînă la capăt, s-a hotărît să-i însoţească pînă la primărie în calitate de martor. Pe drum tînărul Colesa, j apropiindu-se de el îi zise:

„Mâi frate nu mai ştiu ce să cred... Eu m-am rugat Domnului să-mi dea o soţie după voia Lui, dar să fie şi după placul meu. Fata asta mie mi se pare ₑă-i prea bătrînâ pentru mine, de-ar fi fost măcar una dintre surorile ei. oricum ₑle sînt mai tinere şi destul de frumoase. Dacă sînt ţigănci asta nu-i o problemă, poar Dumnezeu nu se uită la faţa omului, ci la inimă. Oare cîţi ani va avea mireasa aceasta?"
„Să-i cerem buletinuT'răspunse Ionel cuprins de milă şi compătimire, nevrînd să se amestece în problemele atît de delicate, în cal;itatea lui de musafir.
După verificarea buletinului, tînărul Colese, rămase şi mai îngîndurat.
După vreo treizeci de minute grupul însoţitor, a ajuns în faţa primăriei, „Proorociţa"luînd iniţiativa a bătut la geamul ofiţerului de serviciu, anunţîndu-1 că vor să intre la biroul stării civile pentru înaintarea unor acte de căsătorie.
Mirat ofiţerul de serviciu îi răspunse prin cuvintele următoare: „Ascultă doamnă!... Dumneata pe ce lume trăiaşti? Nu ştii că zilele de 23-24 august sînt zile de sărbătoare naţională şi toate instituţiile sînt închise? Ieri s-au ţinut festivităţile, iar astăzi e sărbătoare pentru toată lumea. Nu-i nimeni la nici un birou, duceţi-vă şi vă vedeţi de treburi."
Rostind aceste cuvinte, ofiţerul închise geamul de la ghişeu, lăsînd impresia că s-a simţit deranjat. La întoarcerea spre casă, Ionel adresîndu-se mirelui îi zise:
„Ascultă dragul meu, ţie nu-ţi spune nimic eşecul acesta cu primăria? „Proorocită a insistat să vă duceţi astăzi la primărie. N-ar fi fost normal, dacă „proorocia"ar fi fost de la Domnul, să se fi ştiut că primăria este închisă?... Este problema ta personală, însă eu te îndemn să analizezi lucrurile , călăuzindu-te după lumina Scripturilor. Apostolul Pavel a fost mai duhovnicesc decît noi, şi totuşi el a considerat că Dumnezeu în această privinţă ne dă libertate să alegem, scriind Corintenilor în cap. 7:39, îndemnîndu-le pe femeile văduve, să se căsătorească cu cine vor, însă numai în Domnul. Dacă-i cerem sfatul ca El să ne călăuzească în preferinţele pe care le avem, aceasta este o cu totul o altă problemă. Totul depinde de seriozitatea şi atitudinea pe care o avem faţă de Dumnezeu, în' sensul de a ne favoriza luarea unei decizii potrivite, însă Duumnezeu nu ne obligă să ne căsătorim cu cineva care nu ne place. Aşa ceva este în contradicţie cu natura lui Dumnezeu care ne-a creiat şi ne-a dat o voinţă liberă fiecăruia dintre noi.
Tu eşti liber să faci ce vrei... Eu însă n-aş fi fost în stare să accept o asemenea căsătorie, realizată împotriva principiilor Scripturii, prin rătăcirea şi rîvna fără de pricepere a oamenilor."
în zilele următoare, iniţiativa pentru înaintarea actelor de căsătorie, şi-ª urmat cursul.
După un anumit interval de timp, Ionel a fost incunoştiinţat că -.însurăţelul" sub presiunea predicatorului s-a căsătorit cu „aleasa Domnului" trăind într-o condiţie de viaţă insuportabilă.

1

Astfel, încă nu se sfîrşise luna de miere, şi tînărul Colese avea să | că această „mireasă"pe cît era de urîtă pe atît de răutăcioasă şi răzbunat făcîndu-i zilele amare.
După vreo şase luni de „căsnicie", tînărul nostru neîncercat, tor din punct de vedere psihic s-a îmbolnăvit, şi fiind internat într-un spital, a t din viaţă.
„Aleasa Domnului"după înmormîntarea soţului ei, s-a întors lai părintească.
Această stare de fapt constituie o dovadă în plus, că lucrarea n-ai din partea lui Dumnezeu, ci de la oameni.

ARMATA

în toamna anului 1949, Ionel primise ordinul de încorporare.
„Doamne Dumnezeule"îşi zise cu îngrijorare. „Trei ani şi jumătate de militărie, pentru mine sînt o adevărată povară".

Nu din motive de conştiinţă, simţea povara unei asemenea slujbe, ci din dorinţa sinceră de a predica în continuare Evanghelia.
O parte dintre tinerii cari voiau să se sustragă de la serviciul militar, fie pentru studii sau alte motive, trebuiau să plătească sume fabuloase pentru a fi scutiţi pe „cale medicală" Ionel nu-şi putea permite să recurgă la asemenea subterfugii. Ce era de făcut ?...Să se roage Domnului...
„Părinte îndurător ! Tu vezi ordinul acesta de chemare. Mie nu-mi prea place să fac armată. Aş vrea mai bine să vestesc Evanghelia. Nu ştiu însă care este Planul Tău. Dacă Tu vrei ca eu să-mi îndeplinesc serviciul militar, eu nu mă împotrivesc. Dar dacă Tu vrei ca eu să vestesc în continuare Evanghelia, Te rog să mă scuteşti. Dacă Tu mă scuteşti de serviciul armatei, şi dacă aceasta este voia Ta, eu îţi promit că toată perioada în care ar fi trebuit să fac militărie, o voi folosi în predicarea Evangheliei, fie că mă voi căsători, fie că voi rămîne singur.
Prezentîndu-se la cercul militar teritorial Sighişoara, de unde se făcea repartizarea recruţilor, după ce majoritatea tinerilor au fost repartizaţi, Ionel a fost chemat pe nume de către medicul colonel, care era şeful comisiei medicale.
Prezentîndu-se în faţa comisiei, colonelul, adresîndu-se cu voce părintească îi zise:
„Măi copile ! tu vrei să faci armată ?"
Cum ar fi putut să răspundă că nu vrea...?
„Să trăiţi domnule Colonel..."pauza...
„Eu după cum te văd ţie nu-ţi prea place să faci armată "Datoria faţă de ţară nu te întreabă dacă vrei să sau dacă nu vrei"adaugă medicul colonel, cu multă bunăvoinţă. *
Privind apoi cu ochii peste dosarul tînărului, îi zise :
„Ascultă măi copile ! am să-ţi fac un serviciu, să mă ţii minte pentru toată viaţa. M-ai înţeles ?..."
114
115
„Să trăiţi domnule colonel !" răspunse tînărul cu emoţie, fără să bănuiască despre ce este vorba.
în clipele următoare, ofiţerul de grad superior, a început să scrie cu cerneală roşie pe un ordin de lăsare la vatră cuvintele următoare: „Inapt pentru serviciul militar" Această propoziţie era scrisă cu litere mari. După semnarea şi parafarea documentului, colonelul adăugă :
„Poftim ! vei mai fi chemat doar atunci cînd vei primi livretul militar la vîrsta corespunzătoare. Fii sănătos !..."
„
„Să trăiţi domnule colonel! Vă mulţumesc."
■ • Ieşind apoi, din faţa comisiei, lui Ionel nu-i venea să creadă că ceea ce s-a întîmplat poate fi realitate. Suferise un accident în copilărie, prin jocul cu mingea, fiind accidentat la ochiul drept. Aceasta însă în mod normal nu l-ar fi scutit de serviciul militar, care în asemenea situaţii, era executat în cadrul muncilor auxiliare.
împlinindu-se această dorinţă, el a mulţumit lui Dumnezeu, simţindu-se îndatorat să-şi îndeplinească promisiunea pe care a făcut-o în sensul de a continua cu propovăduirea Evangheliei.
în toamna anului 1949, Ionel s-a căsătorit cu o tînără care provenea dintr-o familie de creştini. Tînăra Nuţi frecventase la mişcarea Oastei Domnului împreună cu mama ei, încă de la vîrsta fragedă de 14 ani.
Mai tîrziu, această familie s-a convertit la mişcarea penticostală, acceptînd ca Biserica lui-Dumnezeu Apostolică să funcţioneze în casa lor.
Astfel, Ionel, fiind căsătorit cu tînăra Nuţi,. avînd şi adunarea penticostală în casa lor, devenise penticostal în toată legea cu drepturi depline.
116

PRIETENIE ŞI COLABORARE FRĂŢEASCĂ

Misionînd în continuare prin ţară şi prin comunităţile împrejmuitoare ale Mediaşului de curînd formate, el căuta să păstreze legăturile de prietenie cu toate confesiunile, menţinîndu-se o atmosferă favorabilă în lucrarea de propovăduire.
. în situaţiile noi creiate, avînd în vedere faptul că în familiile care se converteau la credinţă, existau şi membri neconvertiţi cari continuau să rămînă la Bisericile dominante, intervenise necesitatea unei colaborări şi mai cuprinzătoare.
în această împrejurare, pentru a menţine o atmosferă de înţelegere, mai ales cu ocazia deceselor, unde membrii de familie puteau să fie împărţiţi în preferinţele lor cu privire la modul în care trebuia să se desfăşoare procesiunea funerară, se cerea o colaborare şi cu preoţii cultelor menţionate, cari erau solicitaţi de către unii dintre membrii de familie, să participe activ la îndeplinirea slujebelor.
Astfel, în situaţia cînd se producea vreun deces al unui credincios neo-protestant, care avea rudele şi familia de religie ortodoxă, sau de altă confesiune, dacă familia decedatului cerea să se facă slujba de înmormîntare împreună cu preotul cultelui respectiv, pentru a înlătura eventualele tensiuni, aceasta era rezolvată, într-o atmosferă favorabilă de colaborare.

Această procedură a creiat o situaţie deosebit de favorabilă în relaţiile dintre culte, cu implicaţii folositoare pentru toţi.
Era o noutate pentru oameni, să-i vadă pe preoţi oficiindu-şi sluijbele, fără să-i mai denigreze pe cei ce se converteau la credinţă.
Acelaşi motiv de bucurie, aveau prilejul să-1 împărtăşească, ascultîndu-i pe credincioşii convertiţi la credinţă, cari participau la aceste slujbe, propovăduind Evanghelia, fără să mai simtă nevoia să combată crucea, icoanele, pomenile pentru morţi, socotind că este de mai mare importanţă să se mărturisească adevărul Scripturilor, singurul în măsură să-i elibereze pe oameni de prejudecăţile în care au trăit, anatemizîndu-se reciproc.
Subiectul central devenise .persoane lui Isus Hristos, care ne iubeşte şi care n-a venit în lume să judece lumea, ci a venit pentru că lumea să fie mîntuită prin El.
117
Dumnezeu este Cel ce judecă faptele şi gîndurile oamenilor în ziua de apoi, nouă însă ni s-a dăruit o poruncă, şi aceasta este ca noi să trăim în pace cu toţfoamenii, mărturisindu4e Evanghelia spre pocăinţă.
Această pocăinţă nu este o religie nouă, indiferent de ceea ce gîndesc oamenii despre ea.
Pocăinţa este marea spovedanie înaintea lui Dumnezeu, urmată de începutul unei vieţi noi. Dacă omul se spovedeşte în fiecare an şi nu-şi schimbă atitudinea faţă de Dumnezeu, spovedania lui este anulată din puinct de vedere valoric.
Pocăinţa întemeiată pe adevărul Scripturilor este o necesitate stringentă a tuturor confesiunilor creştine.
Nici o confesiune nu are puterea să4 mîntuiască pe oameni, dacă oamenii nu-şi mărturisesc păcatele cu părere de rău, pentru a putea obţine iertarea, începînd apoi o viaţă nouă trăită după Cuvîntul lui Dumnezeu, prin puterea lui Isus Hristos, proclamîndu4 ca Domn şi Mîntuitor al sufletului.
în această perioadă de colaborare, Ionel 1-a cunoscut pe fratele FloriaiL care venise din Bucureşti, şi care era un om destul de bine educat în raport cu-nivelul de pregătire pe care îl avea.
Omul acesta era deosebit de sîrguitor, trăind o viaţă de rugăciune şi posturi îndelungate, el făcea multe milostenii.
Ionel a rămas impresionat de modul său riguros în care îşi exercita convingerile.
Fratele Florian, respecta cu stricteţe nu numai ziua Sabatului ci şi Duminica. El nu mînca nici un fel de carne şi propovăduia o Evanghelie eare se baza pe restricţiii severe, începînd de la ţinuta vestimentară pînă la cele mai intime sentimente în relaţiile conjugale ale familiilor de credincioşi.
La fiecare şapte ani împliniţi, în grădina lui cea bine întreţinută creşteau bălăriile, pentru că, spunea dînsul, şi „pămîntul trebuie să se odihnească prin legea Domnului odată la şapte ani"
Sîmbătă şi duminică el nu rupea nici măcar o frunză şi nu culegea fructe, considerînd că o asemenea faptă ar putea să fie păcat.
Comportarea în relaţiile cu semenii era foarte respectuasă.
Moştenind o bună parte din învăţăturile reformiste, era fo.arte riguros în fixarea normelor de conduită, chiar dacă acestea nu-şi găseau acoperire din punct de vedere Biblic.
Slăbiciunile.omeneşti pe care le avea, se manifestau prin faptul că avea obiceiul să se laude cu posturile, cu rugăciunile şi cu milosteniile pe care le făcea, păstrînd rezerve faţă de credincioşii care nu-4 înpărtăşeau convingerile personale, trîmbiţîndu4e slăbiciunile. în schimb, îi simpatiza în mod cu totul deosebit pe cei ce erau dispuşi să4 accepte principiile, fără obiecţiuni.
După ce Ionel aflase mai amănunţit despre convingerile şi practicile lui în viaţa de toate zilele, acestea nu i s-au părut să fie scandaloase şi nici păgubitoare, considerîndu4e ca pe nişte probleme strict particulare, care nu afectează relaţia cu biserica.
118
în perioada următoare, autorităţile de stat, au obligat grupările penticostale mai mici să se comaseze, alipindu-se de „Biserica lui Dumnezeu apostolică"
în aceste condiţii, „creştinii botezaţi cu Duhul Sfînt", constituind comunitatea de origine germană „Ucenicii lui Isus", împreună cu mişcarea " reformistă de ziua a şaptea" condusă de Simonis de la care venise şi fratele Florian, au fost integraţi într-o singură comunitate, care devenise foarte diversificată din punct de vedere ideologic şi doctrinar.
Autorităţile, urmînd în munca lor de combatere a religiei, distrugerea comunităţilor viabile prin comasarea forţată a grupurilor mai mici, cu diferenţe de orientare doctrinară, vizau predispoziţia unei autodistrugeri, provocată de luptele şi frămîntările interioare ale credincioşilor lipsiţi de maturitate spirituală, cari încercau din răsputeri să-şi cîştige adepţi de partea lor, accentuîndu-se astfel, disputele şi contradicţiile din sînul Bisericii spre paguba celor mai mulţi.
în această conjunctură deficitară, pentru menţinerea unei atmosfere de linişte, contradicţiile trebuiau să se aplaneze cu maximă prudenţă şi îngăduinţă creştină.
Argementul forte în menţinerea ordinii era întemeiat pe cuvîntul apostolului Pavel care scrie : „Să nu fii pricină de poticnire nici pentru iudei, nici pentru greci şi nici pentru Biserica lui Dumnezeu".
într-o astfel de situaţie, extrem de dificilă, Ionel se bucura de faptul că Biserica putea să funcţioneze fiind spijinită de

cîţiva bărbaţi destoinici şi foarte activi, care s-au convertit la credinţă, păstrîndu-se în linii generale învăţăturile evanghelice fundamentale, care, constituiau liantul de coeziune.
în anii următori, prin lucrarea de misiune s-au mai convertit la credinţă şi alţi bărbaţi, dintre care unii avînd şi studii superioare, au devenit deosebit de folositori în lucrarea Domnului.
. Astfel, în pofida faptului că Biserica era compusă din atîtea grupuri diferenţiate prin modul lor de orientare, numărul membrilor a crescut considerabil, şi atmosfera devenise în cele din urmă cît se poate de favorabilă.
Dumnezeu îşi continua lucrarea de mîntuire a sufletelor. în această Perioadă de activitate misionară, Ionel a trăit cîteva ceasuri fericite de părtăşie ᶜu Dumnezeu, printr-o vedenie de noapte.
Această lucrare a fost scrisă într-o carte separată intitulată „Gheţimani". h ea se cuprinde cîntarea pe care a cîntat-e Mîntuitorul în odaia de sus la Cina Cea de Taină.
Tot în această lucrare, în cea de-a doua parte sînt cuprinse evenimentele jju referire la „prinderea, judecarea, condamnarea la moarte a Mîntuitorului 'nsoţită de învierea Lui dintre cei morţi".
119

EXPERIENŢĂ INCREDIBILĂ DE LA DANEŞ

Lucrarea de misiune, desfăşurîndu-se în mod sistematic, cerea săTw viziteze comunităţile proaspăt întemeiate nu numai în zilele de duminică, citi în celelalte zile din cursul sâptămînii în care erau stabilite servicii de slujbă.
Astfel, în zilele de duminica, erau vizitate comunităţile cele mai nul şi cu perspectivă mai largă în dezvoltare.
într-o duminică dimineaţă, Ionel dorind să viziteze comunitatea de origine germană din comuna A'ţel, înainte de plecare a simţit nevoia să se roage, cerînd din partea lui Dumnezeu să-1 spijinească în lucrarea de misiune pe care o avea de acut în ziua respectivă.
„Tată iubit! Te rog din tot sufletul însoţeşte-mă ! Trimite sufletele p» care le-ai rînduit să se întoarcă la tine, pentru că ele ascultînd Cuvîntul Tău" să Te poată cunoaşte. Dă-mi înţelepciune, pentru ca să le pot vorbi ceea ce le este de trebuinţă pentru ca să se poată întoarce la tine". ■ JH
Rostind aceste cuvinte, el era hotărît să meargă în comuna Aţei, în care-se formase o comunitate viabilă, de origine germană.
încă nu-şi terminase bine rugăciunea, şi deodată, auzise o voce foartt desluşită, răsunînd cu putere în interiorul camerei: „Scoală-te şi du-ţe la Daneş"
Surprins de fenomenul extraordinar, şi de claritatea mesajului care nu lăsa nici o urmă de confuzie prin modul în care s-a transmis, Ionel îşi zise cu îngrijorare : „Doamne Isuse...! Ce fel de mesaj este acesta ?... Ce să caut la Daneş ? Tu şti că eu încă nu cunosc pe nimeni care să fie din această localitate şi n-am avut prilejul nici măcar o singură dată în viaţă să trec prin această mare comună"
Daneşul se află la o distanţă de vreo 30 km de oraşul Mediaş, într-8. zonă limitrofa cu rîui Tîrnava Mare.
Ispititorul, apropiindu-se de el, şoptindu-i prin gîndire i-a înspiiţ îndoiala.
„Ce ţi s-a năzărit ? Se vede limpede că ceva tot nu-i în regulă <Ş tine...Ai început să aiurezi chiar şi în stare de veghe, să auzi glasuri ? Dacă uB astfel de fenomen ţi s-ar fi înîîmplat într-un vis ori într-o vedenie de noapte, sa°
120

poate într-o stare de răpire sufletească, s-ar mai putea admite să fie o lucrare venită din partea Domnului, însă aşa din senin, această voce râmîne cu semnul
întrebării...
Asemenea galsuri, fie ele venite din interior sau exterior, dacă sînt lipsite de noimă, pot fi auzite de către orice om care dă semne de oboseală
psihică.
Linişteşte-te omule şi nu mai umbla după năluci. Du-te mai degrabă acolo unde ţi-a fost hotărîrea să mergi de la bun început, altfel s-ar putea să regreţi această zi pierdută, umblînmd pe drumuri necunoscute şi lipsite de rezultat".
Acestea erau gîndurile cari l-au încercat în mod cu totul involuntar.
în cele din urmă Ionel îşi zise: „Ce se v-a întîmpla voi vedea la urmă. Prefer mai bine o zi pierdută, decît să fie o poruncă din partea lui Dumnezeu, neîmplinită la vremea ei".
Preocupat cu aceste gînduri, a plecat la gară şi cumpărîndu-şi biletul de călătorie, cu destinaţia Daneş, a reuşit să plece după cîteva minute de aşteptare.
Ajungînd la staţia respectivă, a coborît din tren, rugîndu-1 pe şeful staţiei să-i arate drumul pe care trebuia să meargă

pentru a intra în loacalitate.
Staţia CFR fiind foarte aproape de comună, după vreo douăzeci de minute, el a sosit la poarta Bisericii Ortodoxe. Dînd bineţe cîtorva bărbaţi care stăteau de vorbă la poarta Bisericii, le-a cerut o informaţie :
„Oameni buni! Cîte Biserici aveţi în această loaclitate ?"
Miraţi, de o asemenea întrebare, bărbaţii nu se puteau hotărî să răspundă. Deodată, unul mai guraliv dintre ei îi zise :
„Ce fel de întrebare este aqeasta, domnule ? Ori ai venit cumva să ne închizi Biserica ? Aici la noi nu avem decît două biserici, una românească şi cealaltă-i să seacă".
„Dumnezeu să vă dea sănătate... Vă mulţumesc" răspunse Ionel cu
bunăvoinţă, cdntinuîndu-şi drumul.
Ţăranii de la poarta bisericii, privindu-1 din urmă, şi-au continuat discuţiile. - '
„Cine-o mai fi şi ăsta ?"
„Vreun propagandist de la raion"..
„Dacă ar fi fost unul dintre cei de la raion nu ne-ar fi salutat cu vorbe creştineşti, pentru că pâgînii ăştia de la raion, nu-şi mai aduc aminte de unde au
plecat".
Intrînd pe uliţele înguste ale comunei, fără să mai întrebe pe nimeni, apucînd la dreapta, apoi la stînga, înainte şi iarăşi la dreapta, deodată, intrase într-o uliţă fără ieşire, din care nu se'mai putea duce mai departe.
OprindU'Se la capătul acestei străzi înguste, Ispititorul îi şoptise din
nou:

„Nu te-ai desmeticit încă nici acum ? E foarte normal, să pierzi timpul umblînd printr-o localitate prin care n-ai mai fost, căutînd pe cineva doar printr-o simplă imaginaţie, fără nume şi fără adresă.
Ce părere ai avea tu despre un om, pe care dacă l-ai întreba unde merge şi pe cine caută, el ţi-ar răspunde că nu ştie nici unde merge nici pe cine caută...
N-ai spune tu că un asemenea om este bolnav mintal ? Ţie nu-ţi spune nimic acesta uliţă înfundată ?... . .
întoarce-te înapoi, du-te la gară, cumpără-ţi biletul de călătorie şi du-te de unde ai venit. Dacă ţi-a convenit experienţa, mai spune-o şi altora, pentru ca oamenii să se înveţe minte şi să nu mai umble după năluci. De data aceasta nu mai există cale de ieşire.
însemnă că ceea ce ţi s-a întîmplat în legătură cu vocea pe care ai auzit-o, nu poate fi altceva decît o simplă nălucire.
Astfel de năluciri puteau să fie şi celelalte experienţe imaginare pe care le-ai avut în viaţă.
\
Cine poate şti dacă ele vin din partea lui Dumnezeu sau dintr-o eroare optică determinată de fenomene psihologice naturale, trăite într-o stare de tensiune sufletească"
Acestea erau gîndurile izvorîte din raţiunea logică ce i s-au strecurat în minte, sub influenţa ispititorului, în timp ce se oprise la capătul străzii.
Alături, printre casele şi gospodăriile ţărăneşti, era o construcţie deosebită. împrejmuirea de la stradă precum şi poarta de la intrare erau confecţionate din metal, prelucrat cu o deosebită măiestrie.
Toate anexele dependente, erau vopsite şi foarte bine întreţinute, oferind o impresie deosebit de plăcută pentru ochiul vizitarorului.
Privind spre această frumoasă gospodărie ţărănească, dezamăgit de gîndurile cari i-au trecut prin minte, Ionel s-a gîndit în aceea clipă să renunţe la căutarea fără de rost, şi să se întoarcă acasă.
Deodată, el auzise din nou vocea pe care a recunoscut-6, identifi-cînd-o cu cea pe care a auzit-o în camera de sus, în momentul cînd a fost înştiinţat să vină la Daneş.'
„Intră aici !"au fost auzite cuvintele deslușite ale mesajului.
Apropiindu-se cu emoţie de zăvorul porţii, a constatat cu amărăciune că poarta era încuiată. Aceasta părea să confirme încă un motiv de îndoială, pentru misiunea din ziua respectivă.
Ispititorul îi şoptise din nou, tulburîndu-i gîndul: „Acum te-ai lămurit? Ce fel de argument mai aştepţi pentru^ca să-ţi revii în fire? ...întoarce-te omule şi vezi-ţi de treburile tale... Dacă glasul pe care l-ai auzit şi care ţe-a îndemnat să intri aici ar fi fost din partea lui Dumnezeu, El ar fi purtat grijă ca poarta sa nu fie zăvorîtă..."

Tulburat în inima lui din pricina gîndurilor cari i-au trecut prin minte şi cari l-au deranjat, gîndindu-se să renunţe, în clipele următoare, el auzise din nou mesajul Duhului Sfînt care vorbea cu voce puternică şi foarte deslușită :
„Bate la poartă !"...
Ionel, căruia i s-a oferit atîtea motive să se încreadă în Dumnezeu, a început să se îndoiască şi mai mult. în cele din urmă, el s-a hotărît să bată la poartă, anunţîndu-şi prezenţa.
După primele lovituri sensibile, se auziseră nişte paşi care se îndreptau spre poartă. Erau paşii propietarului care

venea să deschidă. Răsucind zăvorul încuietorii, în momentul cînd gazda deschise portiţa, privindu4 pe musafir cu atenţie deosebită, deodată fiind cuprins de o emoţie nestăpînită, el a început să plîngă, rostind cuvintele următoare : „Poftiţi înlăuntru, pentru că v-am aşteptat"

Era un bărbat inteligent şi foarte prezentabil, fiind în vîrstă de vreo 45 de ani. După ce Ionel, intrase în curte, propietarul casei, răsucind zăvorul, îl invitase să intre în camera din faţă. Ceea ce i-a fost dat să vadă în clipele următoare, era ceva cu totul neaşteptat. •

• în tfamerile spaţioase ale imobilului erau adunate vreo douăzecişicinci de persoane. Erau bărbaţi şi femei, constituind familii împlinite în vîrstă, între 40 şi 60 de ani.

în momentul intrării musafirului, care4 salutase prin cuvintele „Pacea să fie în casa aceasta", unul dintre bărbaţii care şedeau pe canapele, s-a ridicat în picioare, şi cu lacrimile de emoţie ce4 răvăşeau obrazul îi puse întrebarea : „Cum a-ţi ajuns aici ?"

„N-am să vă spun"răspunse Ionel cuprins de o emoţie tulburătoare, reproşîndu-şi în sine îndoielile de cari s-a lă sat copleşit sub influenţa ispititorului, apoi adăugă : „Mai întîi vă rog să-mi spuneţi dumneavoastră cine sînteţi şi cu ce scop v-aţi adunat aici, şi pe urmă am să vă spun şi eu despre modul cum am ajuns aici".

La rugămintea musafirului, bărbatul îndrăzneţ, care stătea în picioare,

îi răspunse:

„Noi sîntem credincioşi ortodocşi. O parte dintre noi sîntem rude, iar ceilalţi sînt vecinii şi prietenii noştri. Eu am primit de la cineva din oraş o Carte Sfîntă. Anunţîndu-mi rudele şi prietenii împreună cu vecinii noştri cei buni, neam hotărît s-o citim împreună. Lucrul acesta l-am făcut cu dorinţa de a cunoaşte voia lui Dumnezeu. Citind în această carte, am observat că unele lucruri sînt foarte greu de înţeles, şi nu le-am putut pricepe. Astfel, ne-am hotărît să4 chemăm pe preotul nostru ortodox, pentru a ne da nişte lămuriri mai temeinice.

Ducîndu-mă la preot şi făcîndu4 de cunoscut motivul, i-am zis : „Domnule Părinte, vă rog să ne faceţi o vizită, pentru că eu am primit de la cineva o Carte Sfîntă, şi citind-o împreună cu cîţiva dintre ai noştri, mi-am dat seama că n-o putem înţelege. Noi vă rugăm să veniţi şi să ne explicaţi cîteva din lucrurile cele mai importante care sînt scrise în cartea aceasta".

123

„Ce fel de carte este aceea ?"mă întrebase preotul -„Aş vrea s-o văd şi eu"

Despachetînd această Carte Sfîntă i-am arătat-o preotului.

„A !... Este vorba de Sfînta Scriptură"îmi răspunse preotul. „Măi oameni buni ! De ce vă ocupaţi cu asemenea lucruri ?...Cartea aceasta nu-i pentru dumneavoastră. Eu am învăţat multă carte, am terminat şi Seminarul I Teologic, şi cu toate acestea nici eu n-o pot înţelege. Vedeţi-vă de treburi, şi nu vă mai pierdeţi timpul cu ceea ce nu vă poate fi de folos. E bună cartea, nu-i vorba, dar dacă n-e poţi înţelege, n-are rost s-o citeşti. Veniţi la Biserică în **Secate** duminică, ascultaţi slujbele şi predicile, de acolo şi vă este de ajuns"

„Domnule Părinte!" i-am răspuns eu.'„Noi vă plătim cît cereţi, numai să veniţi şi să ne-e explicaţi. Oricum, doar nu degeaba sînteţi preot cu carte. Dacă nu veniţi dumneavoastră la noi, o să venim noi la dvs. Spuneţi-ne în ce , zile sînteţi liber şi să vă plătim cît vreţi" . ,

„N-am nici o zi liberă" îmi răspunse preotul, simţindu-se deranjat. „Duceţi-vă la cine vreţi, pentru că, eu n-am timp să mă ocup de astfel de probleme, j Dumnezeu să vă ajute !" f

Necăjit pentru refuzul preotului, întorcîndu-mă acasă, ne-am înţeles cu rudele şi cu prietenii care sînt aici, hotărîndu-ne să postim şi să ne rugăm, pentru ca Dumnezeu să ne trimită pe cineva să ne tălmăcească Scripturile.

Postul şi rugăciunea le-am început cu ziua de vineri, astăzi este duminica şi sîntem în cea de-a treia zi de post şi rugăciune. Acum sîntem convinşi şi credem că Dumnezeu v-a trimis ca să ne spuneţi tot ce avem de făcut. Slava | Domnului pentru că ne-a răspuns cu mult mai devreme decît ne-am fi aşteptat". I

Cîţiva dintre cei adunaţi, au mai avut prilejul să4 vadă pe Ionel, participînd la serviciile de înmormîntări prin diferite localităţi, dar el n-avea de unde să-i cunoască.

Ascultînd aceste cuvinte, Ionel simţi libertatea deplină să le| împărtăşească modul în care a fost călăuzit, începînd cu glasul care i-a vorbit în odaia de sus, călăuzirea printre străzile încrucişate ale comunei, fartă să întrebe pe cineva, sosind apoi la destinaţie în strada respectivă, şi glasul care s-a repetat, indicîndu-i locul în care trebuia să intre.

El a mărturisit apoi îndoielile pe care le-a încercat sub influienţa ispititorului, care de data aceasta, cu toate încercările pe care le-a întreprins, pierduse partida.

„Lăudat fie Dumnezeu !! !"se auzise glasul celor prezenţi.

După ce tînărul Ionel îi asigura pe fraţii ortodocşi că el nu este un om deosebit, şi deci nu are nici un merit în toată lucrarea aceasta, el a precizat că este doar o simplă unealtă de care se foloseşte Dumnezeu, pentru mîntuirea celor ce-L caută din toată inima.

124

în clipele următoare, el a fost îndemnat să citească textul din Fapte 10, în care se cuprinde întîmplarea cu cei din casa

lui Cornelie, care se potrivea cum nu se poate mai bine cu situaţia stării de fapt.
După explicaţia amănunţită a textului, şi după o rugăciune individuală a fiecăruia dintre cei prezenţi, într-o atmosferă de părtăşie duhovnicească, oamenii s-au hotărît să facă legămînt cu Dumnezeu.
Astfel, după cum cei adunaţi în casa lui Corneliu, s-au mîntuit cu toţii într-o singură zi, ascultînd cuvintele lui Dumnezeu, rostite prin apostolul Petru, la fel s-au mîntuit şi cei adunaţi în casa din uliţa înfundată a Daneşului, pentru că Dumnezeu le-a ascultat rugăciunea.
încă o dovadă a faptului că Dumnezeu nu este părtinitor, ci îi primeşte pe toţi aceia cari îl caută cu toată sinceritatea, cu toată inima şi cu tot cugetul.
Fluxul mutaţiilor de populaţie de la sate spre zonele urbane, a făcut în scurgerea timpului ca mica grupare de credincioşi să se mute la Sighişoara, integrînud-se în comunităţile neoprotestante.
. Ceea ce devenise important, era faptul că toţi credincioşii, indiferent de comunităţile în cari s-au integrat, în funcţie de legăturile pe cari le-au stabilit în relaţiile de familie, au rămas statornici în credinţă, trăind o viaţă exemplară pînă la sfîrşitul vieţii.
Această întîmplare incredibila şi totuşi adevărată, nu constituie produsul unor imaginaţii, şi nici a unor simple coincidenţe, sau efecte psihologice, determinate de tensiunile sufleteşti, trăite în situaţii extreme, ci este rezultatul intervenţiei lui Dumnezeu pentru mîntuirea oamenilor.
Aceasta constituie o piatră de hotar cu valoare obiectivă, căreia, nici o minte omenească, oricît ar fi de contaminată din punct de vedere ideologic, nu-i poate găsi o altă explicaţie bazată pe gîndire logică, în afară de recunoaşterea cinstită, a intervenţiei divine.
Regretabil este faptul, că ceea ce se întîmplă unora dintre noi doar o singură dată pe lungimea unor vieţi, pentru apostolii Domnului, acesteîntîmplări supranaturale, au devenit experienţe cotidiene, fără ca acestea să mai fie popularizate. *t* s
Asemenea experienţe, nu reprezintă un scop în sine, ci doar un mijloc pe care îl foloseşte Dumnezeu, în împlinirea planului suprem, pentru salvarea
oamenilor.
în concluzie, dacă Dumnezeu îşi alege mijloacele speciale, folosindu-le prin intermediul copiilor Săi în situaţii speciale, cine sîntem noi şi cu ce drept ne permitem îndrăzneala să le combatem, pentru simplul fapt că ele nu corespund modului nostru de gîndire logica, întemeiată pe artificiile sistemelor noastre doctrinare, atît de confuze şi deficitare.
125

1

OFERTA ISPITITOARE

în această perioadă, frămîntată de confuziile ideologice, manifestatei pe toate planurile, Ionel fiind sub observaţia autorităţilor cari îi urmăreau! preocupările, în cele din urmă s-a hotărît să se angajeze, fiind specializat pentnif sectorul mecano-energetic, continuîndu-şi lucrarea de misiune, în mod onorifici
După scurt timp, a fost chemat într-audienţă ispititoare. Venise de IM Bucureşti un delegat special. Scopul acestuia era să recruteze tineri cu pregătire| pentru institutul Politic Ştefan Gheorghiu.
Criteriile de alegere a tinerilor, cuprindeau cîteva condiţii pe care aceştia J trebuia să le îndeplinească. Orice student, trebuia să facă dovada că nu arei părinţii înstăriţi din punct de vedere material, avînd origine sănătoasă; Să nu,^ aibe rude în străinătate; Să nu fi$_t$ avut rude apropiate cari în trecut au făcut politica anti-comunistă; Să aibă o conduită etică exemplară.
Dintr-o simplă coincidenţă, Ionel, corespundea cerinţelor, exceptîndu-se doar faptul că nu era înscris în organizaţia UTC, şi nici nu intenţiona să se 1 înscrie, socotind că această organizaţie politică, prin ideologia ei ar intra *îm* conflict cu problemele lui de conştiinţă.
Prezentîndu-se la camera de audienţă, la solicitarea făcută din partea şefului, a fost invitat să ocupe loc pe fotoliu.
Delegatul special care venise de la Bucureşti, privindu-1 cu atenţiei deosebită îi zise:
„Ascultă tovarăşe ! Vrei să purtăm o discuţie amicală în care să-mi răspunzi la cîteva întrebări ?"
„De acord"răspunse Ionel, fără să ştie despre ce este vorba.
Delegatul era un bărbat inteligent şi foarte bine instruit în misiunea pe care o avea de făcut.
„Ascultă tinere ! Statul nostru are nevoie de cadre cu pregătire superioară pentru realizarea scopurilor politico economice. Eu am fost însărcinat I cu misiunea să recrutez în acest scop, tineri distinşi prin calităţile lor, pentru a \ fi instruiţi în sistemul superior de învăţămînt. Ţara noastră are nevoie nu numai I de specialişti în domeniul tehnicilor moderne, ci şi în domeniul ştiinţei şi al ;
126

politicii în organizarea societăţii, bazate pe concepţia materialistă despre lume şi viaţă. Eu după ce m-am consultat cu cei de la comitetul orăşenesc, analizînd dosarele cîtorva tineri, am considerat că dumneata eşti un tînăr cu nişte calităţi deosebite din punct de vedere etic şi moral. Propunerea mea este să te trimitem la Institutul Ştefan Gheorghiu, secţia Specializare în domeniul ideologic şi propagandistic. Acceptînd aceasta, vei deveni un om de mare valoare. Am aflat că eşti înzestrat cu o deosebită vocaţie în munca de lămurire şi de convingere a oamenilor. Noi avem nevoie de astfel de tineri, chiar dacă aceştia mai păstrează unele diferenţe de vederi în orientarea lor ideologică. Acest lucru mi se pare foarte normal. Pe parcurs oamenii se mai lămuresc. Ce părere ai ? Vei fi liber de orice sarcina de familie şi realizîndu-te printr-o carieră onorabilă, în slujba de conferenţiar, vei avea satisfacţia să lucrezi în folosul tuturor oamenilor şi vei obţine tot ce-ţi doreşte inima".

„Frumoasa ofertă"îşi zise Ionel, amintindu-şi de ispita Mîntuitorului în caredeavolul îi făcuse atîtea promisiuni, oferindu-i puterea şi bogăţiile lumii.

„Tovarăşe consilier"îi răspunse tînărul Ionel, manifestînd o uşoară timiditate şi reţinere. " Dumneavoastră v-aţi orientat pe baza referinţelor din dosarele cadrelor, însă eu nu corespund unui asemenea scop, întrucît din adîncul conştiinţei mele, eu cre.d că există Dumnezeu. Oferta pe care mi-aţi făcut-o în sensul de a'mă specializa în munca ideologică şi propaganda ateistă, vine în contradicţie cu preferinţele conştiinţei".

„Ei asta-i problema..." răspunse delegatul, simţindu-se deranjat din pricina motivaţiei tînărului, încercînd apoi să-1 convingă. „Şi eu cred în existenţa lui Dumnezeu. Aceasta însă nu trebuie să devină o piedică în calea progresului. Desigur fiecare dintre noi am fost educaţi în spiritul credinţei de către părinţii noştri, acum însă aflîndu-ne la jumătatea secolului 20, nune mai putem permite să ne neglijăm problemele sociale şi politice care se impun cu prioritate, de dragul religiei. Eu apreciez această sinceritate pe care o ai, însă nu cred că este cazul să-mi refuzi propunerea. Dacă vei avea prilejul să studiezi mai mult cîteva din materialele noastre didactice, te vei convinge de realitate. Eu nu mă grăbesc. Voi mai rămîne prin această zonă încă vreo două săptămîni."

Rostind aceste cuvinte îi oferi cu multă bunăvoinţă un braţ de cărţi, îndemnîndu-1 să le citească propunînd să-i aducă răspunsul final în intervalul de două săptămîni.

Frunzărind aceste materiale didactice, de specialitate, în care se cuprindeau teoriile marxiste ale lui Lenin şi Stalin, inclusiv teoriile darviniste cu privire la „originea speciilor"pe care le citise pentru a treia oară, tînărului Ionel i se întărise şi mai mult credinţa şi convingerea în existenţa lui Dumnezeu, considerînd că este mult mai uşor să crezi ceea ce spune Biblia cu privire la facerea lumii şi originea vieţii, decît în aberaţiile speculative ale savanţilor de duzină.

Este mai uşor a crede, îşi zice el, chiar şi pe baza de gîndire logică, că ochii tuturor vieţuitoarelor, inclusiv al omului, au fost creaţi de Dumnezeu, şi puşi la locul potrivit, decît să crezi, după cum spun „savanţii" materialişti, că ochii tuturor vieţuietoarelor primare n-au fost creaţi de către nimeni, ci s-au creat în scurgerea milioanelor de ani prin evoluţie.

Astfel, după cum spun unii dintre ei, din nişte simpli negi, care au crescut la întîmplare pe corpul vietăţilor, şi care la rîndul lor, fiind bombardaţi cu radiaţii cosmice, s-au sensibilizat în aşa măsură încît s-au transformat în organe vizuale.

Dacă este aşa? Prin ce minune s-a întîmplat, ca negii aceştia să crească exact unde trebuie, şi să fie unul lîngă celălalt, aşezaţi în partea frontală a corpului, şi cum de n-au crescut unul în faţă şi celălalt în spate, sau în oricare parte a corpului, aşa cum se întîmplă cu negii care apar pe corpul animalelor?.

Strajnică „descoperire şi documentaţie ştinţifică'l După două săptămîni, delegatul special, sperînd ca Ionel să-şi fi clarificat problemele ideologice, îl chemase din nou în camera de audienţă, zicîndu-i:

„Ei ! tovarăşe, acum te-ai lămurit cu problema religiei. Cred că este bine să-ţi încheiem dosarul şi să ne vedem cu bine la Bucureşti. Salariul îţi este asigurat integral, pe toată durata studiilor."

„Domnule consilier" îi răspunse Ionel. ^Rezultatul final, cercetînd materialul pe care mi l-aţi oferit, este faptul că mi s-a întărit convingerea în existenţa lui Dumnezeu, şi dacă El există cu adevărat atunci merită să-L slujim cu sinceritate şi credincioaşie.

Dacă nu existăDumnezeu, lucrul cel mai urgent şi mai important pentru societate este să se desfinţeze religia, despre care Lenin spunea că este un „fepiu aruncat în ochii popoarelor"

Dar pentru că Dumnezeu există, religia niciodată nu va putea fi desfinţată, şi cu atît mai puţin credinţa, care s-a înrădăcinat în conştiinţele oamenilor, pe bază de experienţă.

Dumnezeu nu este un produs al imaginaţiei, ci o realitate obiectivă care s-a revelat. Problema existenţei Lui, pentru mine nu mai poate fi discutabilă."

„Bine băiatule! Vom vedea noi mai la urmă cum stau lucrurile. îmi pare rău de timpul pierdut. Oricum dacă te răzgîndeşti, anunţă-mă pentru că voi fi binevoitor. încă nu s-au început cursurile şi ţi-a mai rămas doar o singură şansă."

Rostind aceste cuvinte, delegatul dezamăgit, îşi văzuse de drum, în căutarea noiloj candidaţi,
Tînărul Ionel a interpretat această insistenţă din partea delegatului, nu numai ca pe o ispită tulburătoare, ci ca pe o încercare a fidelităţii în raport cu promisiunile pe care le făcuse înaintea lui Dumnezeu.
128

PROPAGANDISTUL ATEIST

, Cercetînd în continuare Bisericile din ţară, beneficiind de un serviciu
prin can/ putea dispune de suficientă libertate, fiind îndrăgit de către şefii şi colegii lui de muncă, Ionel se străduia să lucreze conştincios.
El îşi îndeplinea obligaţiile sale personale cei reveneau pe linie de serviciu, şi lucrînd cu sîrguinţă, rezolva cele mai multe cazuri, nu numai problemele mai dificile ale şefilor, ci şi problemele colegilor, ajutîndu-i să se formeze pe planul profesional.
In orele disponibile, din timpul serviciului, motivate prin criza energetică prin care se întrerupeau procesele de producţie, şi mai cu seamă din schimbul doi, oamenii îl asaltau cu tot felul de întrebări, creindu-se o atmosferă deosebit de plăcută şi comunicativă.
în cadrul sectoruluj mecano-energetic, există un tehnician specialist, deosebit de înflăcărat în combaterea religiei. Avea o mare plăcere să-i vorbească de rău pe credincioşi, lăsînd impresia că este convins de ideile pe care le propagă, cu deosebită insistenţă.
Urmărindu-şi afirmarea personalităţii, prin etalarea cunoştinţelor pe care le avea, şi pe care le folosea cu multă abilitate, el încerca în permanenţă să-şi impună punctul său de vedere pentru a-şi scoate în evidenţă nivelul său de cultură.
într-una din zile, în timpul unei pauze, îl provocă pe Ionel, deschizînd o discuţie în domeniul religiei. încrezut şi sigur pe cunoştinţele sale, ateul îi puse următoarea întrebare:
„Ascultă Domnule! Dumneata crezi cu adevărat că Isus Hristos a înviat dintre cei morţi? Este oare posibil ca El să mai trăiască şi în prezent? Nu ti se pare că toate aceste legende şi mituri orientale sîiit piuuusui unoi Uivci^u *ymiz* de imaginaţie, ale rabinilor şi preoţilor evrei, preluate mai tîrziu de către preoţii creştini, care au tras foloase de pe munca lor îmbogăţindu-se fără muncă?
Haidem să fim serioşi! Eu nu cred că dumneata umbli prin ţară să faci propagandă religioasă, predicînd prin Biserici, fără ca cineva să te plătească. _ Ce părere ai? Eu *am* studiat concepţia materialistă despre lume şi m-am convins de realitate.
129
în concluzie, religia nu constituie altceva decît un izvor de cîştig pe spinarea oamenilor lipsiţi de cultură. Este o sursă de conflicte permanente care culminează uneori cu crimele cele mai odioase. N-am citit eu despre războiul de 400 de ani dintre catolici şi protestanţi? Despre închiziţiile din Spania? Despre condamnarea oamenilor, de ştiinţă prin arderea pe rug, şi despre toate celelalte crime săvîişite de Biserică?
Eu nu ştiu cu ce fel de obraz mai îndrăznesc încă şi astăzi, într-o lume civilizată, aflată la jumătatea secolului douăzeci, să-i mai otrăvească pe oameni cu astfel de baliverne, promiţîndu-le fericirea pe lumea cealaltă, cînd ei se lăfăiesc în bogăţie şi lux, fără să dispreţuiască plăcerile trupeşti la timpul prezent.
Pe cine mai cred ei că mai pot induce în eroare şi pînă cînd? Se va termina odată şi cu minciunile popilorşi ale predicatorilor. Oamenii s-au deşteptat şi nu se mai lasă păcăliţi.
Destul!... Ne-am săturat pînă peste cap. nu mai avem nevoie de vorbe. Cerem fapte domnule! Unde sînt faptele? Pentru că cei ce ne predică sfinţenia, trăiesc în cele mai josnice păcate, pe care le săvîrşesc fără nici o ruşine"
Amintind acestea, el s-a referit la cîţiva dintre preoţii corupţij-cuprinzîndu-i şi pe cîţiva dintre predicatorii certaţi cu morala, care au fost încondeiaţi în ziarul „Scînteia"pentru nişte abateri foarte grave, fiind condamnaţi la închisoare.
Autorii acestor articole din ziar, s-au dovedit extrem de umanişti, încercînd să arunce pe seama religiei, abaterile grave ale acestor deservenţi, aparţinători unor culte, dovedindu-se în cele din urmă că de fapt, n-au fost nişte exponenţi ai adevărului, ci doar nişte unelte ale păcatului care s-au strecurat în comunităţile creştine, compromiţînd nu numai onoarea lui Dumnezeu, ci şi prestigiul oamenilor de credinţă.
Logica finală ce se desprindea din conţinutul articolelor, şi care n-a fost omisă de către autori, fiind subliniată cu litere îngroşate, era formulată în următoarea întrebare: „Vedeţi unde duce religia?"
După această monologare a subiectului, ateul propagandist conchise:
„Răspunde-mi domnule dacă mai ai curaj. Dacă există măcar un singur cuvînt care să nu fi fost adevărat dintre toate cele pe care le-am spus eu mă dau bătut, dar dacă tot ce-am spus este adevărat, ar fi cazul să mai terminaţi cu prostiile."
„Mai aveţi ceva de adăugat?"îl întrebă Ionel.
„Nu" răspunse propagandistul. „Acum e rîndul dumitale să-mi răspunzi".
„Nu cred că este cazul şi nici momentul potrivit pentru a ne angaja într-o discuţie polemică"răspunse interlocutorul.

„Oricum ne aflăm în timpul orelor de serviciu, şi problemele pe care le-aţi ridicat îi frămîntă pe oameni de aproape două milenii. Ele necesită o analiză mult mai atentă, şi nu pot fi clarificate în cîteva minute pe care le mai avem disponibile.
Aş vrea să ştiu, dacă în momentul cînd mi-aţi pus primele întrebări aţi Lgrit să întreţinem un dialog, sau eraţi hotărît încă de la început să vorbiţi
eur.
„Dialog domnuleP'răspunse propagandistul, simţindu-se jenat. „Din motive convenţionale, într-un dialog nu este indicat să se pună ■ întrebări consecutive, fără să se ofere partenerului posibilitatea să răspundă ■cărei întrebări în ordinea lor cursivă. Dacă dvs, a-ţi încălcat această regulă a dogului transformînd-o într-un monolog, am să vă cer permisiunea să răspund [fiecare întrebare, cu rugămintea ca nici dvs. să nu mă întrerupeţi. Dacă aveţi La de obiectat cu privire la răspunsul pe care vi-1 dau, vi se rezervă dreptul să [faceţi la urmă. De acord?"
„Aşteptăm răspunsul"intervenise propagandistul, asumîndu-şi dreptul, [şi cum ar fi vorbit în numele tuturor.
„Răspunzîndu-vă doar la trei din întrebările pe care mi le-aţi pus, Insider că restul vor fi rezolvate de la sine.
Să începem dar cu prima întrebare pe care mi-aţi pus-o în legătură cu Jvierea lui Isus Hristos. Răspunsul meu în această privinţă este afirmativ. nyingerea mea personală este că învierea lui Isus Hristos a fost confirmată i mai multe categori de martori oculari, fără ca aceştia să fie plătiţi de cineva sitru a depune această mărturie.
Acest fenomen al învierii lui Hristos, are numai două posibilităţi de terpretare.
a.Privit prin logica unei raţiuni corupte, în prisma necredinţei, el poate •considerat o simplă minciună pe care au inventat-o cîţiva oameni isteţi, pentru p asigura existenţa fără să muncească.
Dacă analizăm cu bună credinţă această consideraţie, bazată pe negarea nomenuîui învierii, întîmpinăm o altă dificultate. Biblia ne spune că oamenii : au fost de pază la mormîntuî Domnului nu erau creştini.
Astfel, aducînd vestea despre fenomenul învierii Lui Hristos, şi despre (Ptul.că mormîntul este gol, ei au acceptat în cele din urmă să fie mituiţi de ftre mai marii norodului, pentru a răspîndi minciuna inventată de către preoţii ei, în sensul că Isus n-ar fi invitat dintre cei morţi, ci ar fi fost furat din nînt de către ucenicii lui, în timp ce străjerii ar fi adormit la postul de felie.
Concluzia care se desprinde, analizată cu simţul realităţii, este aceea. H °amenii au fost plătiţi pentru a-şi retracta declaraţiile, împotriva realităţii pe ; ei au trăit-o şi pe care au mărturisit-o mai marilor poporului.
Astfel, dacă Isus Hristos, nu şi-ar fi dovedit realitatea învierii, prin iii care păzeau mdrmîntul, nu s-ar mai fi justificat necesitatea mituirii [es]tora, pentru negarea fenomenului.
In practica uzuală, nu este nevoiue să se recurgă la mituirea cuiva [1] mărurisirea unui adevăr, ci în toate cazurile, aceasta este folosită doar [nc]i cînd cineva este interesat să ascundă adevărul.
130
131
Dacă ostaşilor din garda romană, inclusiv paznicilor iudei, cariifl creştini, li s-a oferit o sumă de bani pentru a depune o mărturie falsă, a]9 Domnului, pentru mărturisirea adevărului cu privire la fenomenul învjH suportat consecinţele chiar şi cu preţul martirajului.
Cărora dintre martori, le putem acorda credibilitatea.? Celor plata bani cari şi-au retractat declaraţiile sau celor cari l-au văzut înviat, mă: apoi adevărul cu prteţul vieţii ?
b. Un alt motiv, pentru care cred cu adevărat că Isus Hristos este faptul că El şi astăzi mai are puterea să facă minuni, printre cea minune este schimbarea caracterului şi atitudinii atîtor milioane de oaffii îl primesc prin credinţă, bucurîndu-se de viaţa cea nouă.
Nici un tratat de filozofie din nici o perioadă istorică, nici un doctrină umanistă şi nici un fel de legi omeneşti, orcît ar fi ele de aspre, lîl în măsură să schimbe natura păcătoasă a omului, în afară de Legea Dîîhuluj Viaţă emanată din învăţăturile Mîntuitorului.
Prin acesta Lege, tuturor ce cred în El, li se oferă garanţia vieţii w prin spălarea naşterii din nou, care constituie cea mai mare minune, din trecute şi prezente, în care se oglindeşte viaţa lui Hristos.
în la doilea rînd, preoţii şi rabinii Iudei, care au trăit pe vi Mîntuitorului, ar fi fost mai îndreptăţiţi decît cei din zilele noastre să-£ existenţa, considerîndu-L ca pe o persoană legendară sau mitologică* Hristos n-ar fi existat ca persoană istorică.
Ipoteza că popii l-au inventat pe Hristos, fără ca El să fi exi adevărat, reprezentînd doar o personificare a ideilor, este la fel de stupii negarea faptului învierii.
Nici rabinii, şi nici preoţii evrei, n-aveau motive să inventeze un care să le pricinuiască atîtea necazuri, ci mai degrabă ar fi fost intere nege existenţa şi calitatea Mesianică pentru a-şi putea menţine poziţia si avantajele.
Dacă n-au fost în stare s-o facă cei care au trăit pe vremea Lui, încercările şi speculaţiile teologice de cari s-au folosit, cu atît mai puţ capabili s-o facă ateii din zilele noastre bazîndu-se pe nişte ipoteze infirmate de faptele istorice.

Dacă o parte considerabilă dintre preoţii şi predicatorii culteloJ certaţi cu morala creştină, au transformat această misiune sacră într-un iii cîştig mîrşav, pe calea nepermisă de Dumnezeu, aceasta rămîne problema^ Fiecare îşi va lua răsplata după faptă.
Realitatea însă nu poate fi suprimată din pricina unor astfel de oaffl[611] aflaţi la periferia vieţii spirituale, cari vorbesc în numele adevărului, în tifflP prin viaţa lor se reflectă contrariul învăţăturilor pe care le oferă semenilor-
Dacă cineva este salarizat pentru lucrarea de misiune sau pentru slUŢ de pastorală, aceasta nu constituie o infracţiune din punct de vedere t$

â există oameni cu sufletul curat, cam au posibilitatea s-o facă gratuit, ei primi o răsplată şi mai mare.
Apostolul Pavel a predicat Evanghelia fără să fie salarizat. Dacă această ₁(ighelie„propovăduită de către apostolul Pavel, era considerată darul lui jinezeu fără de plată, preţul corăbiei cu care se deplasa Pavel, trebuia să fie Sortat de către cineva.
Apa este darul lui Dumnezeu fără plată. Pentru ca oamenii cari locuiesc deşert să-şi poată stîmpăra setea, ei se simt îndatoraţi să suporte cheltuielile transport, fără să-i acuze de înşelăciune, pe cei cari se îndeletnicesc cu părţirea „Darului fără plată", ducîndu-1 pînă la marginile pămîntului.
Abuzurile oamenilor necinstiţi, cari s-au strecurat în acesta nobilă une, vor fi depistate şi pedepsite nu numai de legile omeneşti, ci şi de legile lui.
în ce priveşte atitudinea bisericii creştine faţă de oamenii de ştiinţă, pe i-a pedepsit prin arderea pe rug, inclusiv atrocităţile pe care îe-a săvîrşit rica, în perioada evului mediu, sau prin războiul de 400 de ani, dintre itestanţi şi catolici, nu-1 poate determina pe omul care se călăuzeşte după iţul realităţii să facă o aşa mare confuzie, încît să le pună pe seama bisericii ie autentice.
Adevărata biserică creştină nu poate fi confundată mei cu catolicii, i cu ortodocşii, nici*cu protestanţii şi nici cu mişcările neoprotestante de mai
Toate acestea, reprezintă nişte instituţii religioase care şi-au apărat resele proprii, folosindu-se uneori de mijloace cu totul înstrăinate de adevărul âţăturilor creştine, războindu-se între ele pentru apărarea existenţei, bazată scopuri înstrăinate de voinţa lui Dumnezeu.
Astfel, pentru omul neinformat, Biserica Creştină este confundată cu ste instituţii confesionale, cari prin învăţăturile lor fundamentale de drept, amprenta creştinismului, dar în ce priveşte starea de fapt, ele au fost te în aşa măsură, încît să poată fi clasificate în rîndul celorlalte instituţii stat, justifieîndu-şi acţiunea prin ajgumentul: „Scopul scuză mijloacele".
Dacă există vreo excepţie de la acesta regula generală a conflictelor *re confesiuni, aceasta se datoreşte fenomenului de trezire Spirituală făcut Duhul Sfînt, prin lumina Scripturilor.
Biserica lui Hristos, este comoara din ţarină. Dacă ţarina este luni-.- ■■ *amnă că în această lume se includ şi confesiunile creştine.
Adevărata biserică a lui Hristos nu reprezintă ţarina, ci comoai iriă. Ea reprezintă totalitatea credincioşilor cari printr-o convertire aute; trecut pe la crucea Golgotei. şi-au recunoscut păcatele, mărturisindu- le i i tot, obţinînd o iertare deplină.
Er au fost spălaţi de păcatele lor prin sîngele Mîntuitorului, pe cun Proclamat ca Domn, urmîndu-I învăţăturile în virtutea legămîntului pe
1-auiâcut cu Dumnezeu, bucurîndu-se de viaţa cea nouă, prin sfinţirea fâ$_c$ de Duhul Sfînt.
' "
Acesta slăvită Biserică, este adevărata Biserică creştină, constitui, comoara lui Hristos, ascunsă în ţarină.
'
Dacă comoara lui Hristos este Biserica, comoara Bisericii este Hrist$_0$ Această Biserică n-a fost angajată niciodată în nici un fel de conflicte fratici,/ şi nici n-a prigonit vreodată pe cineva în decursul istoriei sale, pentru ca singuţ ei duşman împotriva căruia se luptă cu înverşunare este Diavolul, care caută $s i dezbine nu numai pe oamenii religioşi, ci şi pe credincioşii lipsiţi de maturita spirituală, semanîndu-le confuzie în stăruinţele lor spre cunoaşterea adevărula
In problema concepţiei materialiste despre lume, despre care mi-$_a$ spus că aţi studiat-o amănunţit, şi v-aţi convins de realitate, eu vă rog să-n permiteţi să vă pun o întrebare.
„Poftim !" răspunse propagandistul simţindu-se sufocat din pricin răspunsurilor primite în faţă tuturor colegilor de serviciu.
„Dacă dvs., aţi studiat o mulţime de cărţi care tratează concepţiama terialistă despre lume. eu vă rog să-mi spuneţi, £îte va din argumentele principali pe care se bazează teoria în susţinerea ipotezelor sale?..."
Pauza...
Propagandistul nostru, nu le remarcase...
Ionel îi venise în ajutor.

„Oamenii de ştiinţă, cu orientare materialistă, susţin că materia exişi prin sine însăşi... Materia n-a fost creată şi nici nu poate fi distrusă...Exişi materie şi în afara conştiinţei umane... La baza mişcării, transformării) organizării materiei stă Legea care nu poate fi suprimată de către om, ci numi cercetată...
Mişcarea materiei este de mai multe feluri: cuoantică, fizică, biologică, mişcar socială etc... Uneltele l-au creiat pe om, iar omul reprezintă forma superioai de organizare a materiei....
„A ! ...îmi amintesc foarte bine. Ai perfectă dreptate..." răspuns propagandistul.
„Nu prea multă dreptate...Pentru că n-am intenţionat decît să aminte* argumentele unei concepţii'care la ora actuală este infirmată de realitate." anlizăm:
Dacă materialiştii susţin că materia n-a fost creată, ci există prin sin însuşi, cu atît mai mult se poate spune despre Dumnezeu în sensul că El exis[1]! prin Sine însuşi şi n-a fost creiat de către nimeni.
Adevărul descoperit în fizica modernă, ne arată*că materia poate creiată şi poate fi distrusă. Teoriile vechi au fost aruncate la coşul cu rezid"' Electronul în combinaţie cu pozitfonul, dau naştere fotonului. Dacă se inverse[2]^ procesul se dovedeşte că energia prin integrare poate fi transformată în *tn*< după cum şi materia prin dezintegrare poate fi transfomată în energie.
134

—Astfel, elementele atomice amintite pot să conţină arnbale caracteristici (unda + corpuscul), condiţionîndu-se şi interferîndu-se recip»roc.
Dacă materia poate exista şi în afara conştientei amâne, din aceasta rezultă că şi conştienta umană poate să existe în afara matwiei, fiind independentă de aceasta.
Paradoxul acesta, prin urmare, infirrnă concepţia materialistă despre lume, în care se susţine că procesul de conştiinţă este un produs al materiei.
Dacă materia are capacitatea să creieze starea *de-* conştientă, atunci poate fi adevărată şi ipoteza, în sensul că uneltele l-au creiat pe om. Exemplu : Presupunem existenţa unui topor din epoca de piatră. Dacă uneltele l-au creiat pe om, atunci înseamnă că toporul din epoca de piatră este adevăratul creator al omului şi nu invers.
Straşnica „descoperire ştiinţifică"... Mie îmi este itiai uşor să cred că omul a fost creat de Dumnezeu, iar toporul este o simplă unealtă creiată de mîna omului. Dacă tot vorbim despre creaţie şi nu despre evoluţie, nu cred că este spre folosul oamenilor dacă se inversează lucrurile într-un mod atît dej stupid.
Cu aceasta, minutele disponibile s-au terminat... S-a.u aprins luminile... Spor la muncă băieţi...
****
După cîteva săptămîni, propagandistul nostru incorigibil, s-a angajat într-o altă discuţie publică cu unul dintre cei mai buni specialişti din cadrul-sectorului mecano-energetic care se convertise de curînd la credinţă, şi pe care voia să-l abată de la hotărîrea pe care o luase de a face legăftiînt cu Dumnezeu.
Adresînduiise cu aceiaşi aroganţă, într-o zi de sîmbătă, înainte de masă, îi zise :
„Ascultă domnule ! dumneata eşti un om inteligent. Eşti unul dintre cei mai buni specialişti ai sectorului. Eşti un om studiat. Cum ai fost în stare să accepţi nişte concepţii retrograde atît de stupide ? Nu ţi se pare că te-ai lăsat indus în eroare de nişte oameni mediocri ? Ideia aceasta despre existenţa lui Dumnezeu mă enervează pînă la punctul extrem, şi mai ales în situaţia cînd este susţinută cu încăţăţînare şi de către oameni cultivaţi. Eu consider că între credincioşii dvs., nu există decît două feluri de oameni:
Prima categorie este formată din oameni foarte puţin educaţi. Aceştia sînt în stare să creadă tot ce le spun predicatorii, fără să cerceteze daca este adevărat ceea ce li se spune. Această categorie reprezintă procentul de 99 la sută.
Cea de-a doua categorie este constituită din oameni instruiţi în mod special, pentru a-i putea exploata pe ceilalţi. Aceştai sînt convinşi că nu există
135
Dumnezeu, însă din interese şi motiove de ordin strict material, ei profesează această meserie, trăind pe seama neştiutorilor.
Dumneata crezi că prediactorul acesta care îl avem în sector, crede cu adevărat în existenţa lui Dumnezeu sau în miracolul învierii lui Hristos ? El nu face parte din prima grupă. Aşa predicator m-aş face şi eu... Dacă mi s-ar asigura condiţiile să-mi vină toate de-a gata şi mai ales acum în criza aceasta economică prin care trecem cu toţii"
Tînărul convertit, cunoscîndu-i spiritul batjocoritor, găsi de cuviinţă să nu-i răspundă provocărilor prin care se aruncau batjocuri în modul cel mai jignitor, împotriva unor oameni cari de fapt nu l-au supărat cu nimic.
Enervat, propagandistul, simţindu-se ofensat pentru atitudinea indiferentă şi tăcută a credinciosului se dezlănţuise ca o furtună, începînd să batjocoirească pe Dumnezeu. Terminîndu-şi monologul pe orizontală, ca şi cum nu i-ar fi fost în deajuns, se angajase într-un alt monolog însă de data aceasta pe verticală, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu.
„Dacă ar fi Dumnezeu, n-ar exista atîtea nedreptăţi pe pămînt... Dacă Dumnezeu este atotputernic de ce nu ne scapă

de sărăcie şi de mizerie... Dacă El este atît de bun, pentru care motiv îngăduie să se întîmple atîtea lucruri rele pe pămînt ?... Dacă toate acestea sînt o realitate pe care oamenii n-o pot înlătura, fie ei cît de credincioşi, concluzia logică ce se desprinde din aceasta, ne îndreptăţeşte convingerea că nu există Dumnezeu. Eu m-am convins de multă vreme de faptul acesta... * .

în clipele următoare, ateul înflăcărat îşi pierduse controlul...

„Am să vă dovedesc îndată că nu există Dumnezeu... Sînt gata,să-L provoc ... Să mă pedepsească dacă El există cu adevărat..." Apoi ridicîndu-şi privirile şi mîinile spre cer în semn de batjocură, adaugă : „Cine să mă pedepsească ? N-are cine pentru că nu există... Nu vă vine să credeţi ce vă spun ? Pedepseşte-mă Doamne dacă Tu exişti cu adevărat, şi dacă întradevâr Tu eşti atotputernic!" i

în iureşul fanatismului dezlănţuit, pe cînd propagandistul îşi prezentase ultimele sale argumente „ştiinţifice", încercînd cu disperare să-1 excludă pe Dumnezeu, Ionel intrase în compartimentul în care s-a produs monologul, fără să ştie despre cele întîmplate.

Erau prezenţi vreo douăzeci de oameni care au asistat la „ora de educaţie ateistă".

Se făcuse linişte... Propagandistul, din motive de respect pentru Ionel, care îl ajutase de mai multe ori în rezolvarea unor probleme tehnice, s-a potolit, schiţînd o mimică binevoitoare, ca şi cum nu s-a întîmplat nimic.

Era în jurul orei 12. Oam.enii se pregăteau să-şi termine lucrările în vederea sfîrşitului de săptămînă. în jurul orelor 14, propagandistul simţi o durere chinuitoare. Migrena fiind progresivă şi ameninţătoare, îl determina să-şi ceară permisie pentru a merge să se odihnească. Se simţea epuizat, avînd impresia că-şi pierde echilibrul. Locuinţa lui se afla la o distanţă de vreo 500 m. Ajungînd acasă, fiind singur în apartament, se aşeza pe canapeaua de dormit, administrînd un antinevralgic, cu speranţa că această migrenă acută cu stare de ameţeală, în cele din urmă v-a trebui să cedeze.

în orele următoare, el a simţit că i se inflamase limba în aşa măsură încît nu mai putea vorbi. Starea de ameţeală devenise şi mai accentuată. în jurul orelor 22, conştientizînd că starea se agravează, începu să scoată nişte ţipete înăbuşite şi disperate, pentru a putea fi auzit de către colocatarii imobilului. Uşa era încuiată prin interior, iar el, nemai fiind în stare să se ridice de pe canapeaua pe care se aşezase, încerca să atragă atenţia vecinilor colocatari, prin ţipete şi lovituri.

în cele din urmă, fiind auzit de către cei ce locuiau în apartamentul alăturat, acestora, părîndu-li-se suspecte zgomotele nedesluşite, au forţat uşa, transportîndu-1 apoi de urgenţă la spitalul central.

După consultaţiile medicale, el a fost aşezat în camera de reanimare, înflamaţia se accentuase şi mai mult, extinzîndu-se asupra corpului. în cea de-a doua zi, fiind vizitat de către colegii lui de serviciu, cari au fost prezenţi la „ora de educaţie ateistă", privindu-şi colegul, li se părea de nerecunoscut.

Intrebîndu-1 cum se simte, el se sforţa din răsputeri îngăimînd cîteva cuvinte stîlcite şi foarte greu perceptibile : „Nu ştiu ce rău am făcut pentru ca să mă pedepsească Dumnezeu într-o aşa măsură".

Semăna cu un trunchi de copac, căruia îi sosise ceasul să fie retezat înainte de vreme. Cu toate îngrijirile medicale care i-au fost acordate, propagandistul nostru, bun de'gură şi rău la inima, deşi nu semnalase nici un fel de infirmitate pînă atunci, în cea de a treia zi de suferinţă el a încetat din viaţă.

Dacă Dumnezeu, uneori, dincolo de înţelegerea noastră mărginită, îi suporta pe răzvrătiţi, nu numai pe lungimea unei vieţi între naştere şi moarte, ci chiar pe lungimea unei perioade istorice, cuprinzînd mai multe generaţii de oameni. El o face cu speranţa că aceştia în cele din urmă, recunoscîndu-şi păcatele se vor întoarce la El. »

în cazul menţionat, Dumnezeu nu poate fi învinuit de către nimeni pentru moartea propagandistului, întrucît el singur şi-a cerut pedeapsa, cu buna

ştiinţă.

Ce fel de raţiune 1-a determinat să se declare duşmanul lui Dumnezeu, împotrivindu-I-se cu atîta înverşunare ?

Există însă nişte limite aşezate de Dumnezeu pentru fiecare om. Această regulă generală, rămîne valabilă nu numai pentru oamenii de rînd, ci chiar şi pentru împăraţii pămîntului.

Dacă se trece peste această limită aşezată de Dumnezeu, urmează consecinţele, mai devreme sau mai tîrziu, şi aceasta, nu pentru că Dumnezeu,

şi-ar găsi plăcerea în suferinţele oamenilor, ci pentru că ei înşişi prin atitudinea lor, îşi atrag pedeapsa dreptăţii atît de bine meritată.

Funeraliile s-au desfăşurat cu fastul şi ceremoniile în conformitate cu **Sfînta** Tradiţie, aducîndu-i-se defunctului elogiile cuvenite unui „om de bună credinţă"

Cîte asemenea fiinţe creiate după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, au căzut victime unor sisteme de educaţie impuse cu ajutorul forţei, urmărind în permanenţă degradarea profilului ideologic, spiritual şi moral aflat în patrimoniul valorilor universale.

Ce tragedie !...
Ideile se dovedesc,mai puternice decît forţele fizice. Dacă ideile în **general,** sînt o emanaţie a spiritelor, fie ele bune sau rele,' atunci, putem conclude, ca în dosul tuturor acţiunilor omeneşti, exista o lume spirituală, nevăzută, cari le influienţează nu numai preferinţele şi acţiunile, ci le determină şi modul de existenţă.
Aceste forţe idologice, predispunîndu-i pe oameni prin libera alegere, îi determină să-şi îndrepte paşii, fie spre viaţa veşnică, fie spre moartea spirituală, echivalentă cu despărţirea totală şi definitivă faţă de Creator.
****

138

CELE DOUĂ GRĂDINI - ÎNGERUL

Continuînd misiunea prin ţară, întreţinînd legăturile cu frăţietatea interconfesională, terenul de lucru devenise tot mai extins şi mai roditor.
Familiarizîndu-se cu viaţa interioară a bisericilor, Ionel avea să constate cu amărăciune, că formaţiunile tuturor comunităţilor creştine din ţară, indiferent de nuanţele lor doctrinare, sau denumirile pe care le aveau, erau frămîntate de un fenomen ciudat, reprezentat prin două faţete:
Prima dintre acestea constituia partea cea mai frumoasă, care este expusă în „vitrina Bisericif'pentru a creia o impresie cît mai bună, vizitatorului.
Astfel cîntările duhovniceşti, rugăciunile, şi predicile minunate, care pot fi auzite în Biserică, îţi crează impresia că oamenii care se închină la Dumnezeu în felul acesta, după modul în care ei se comportă în casa Domnului, seamănă cu ingerii.
Cercetînd viaţa interioară a Bisericii, în general, şi a fiecărui credincios în mod individual, rămînem uimiţi de contrastul dintre aparenţa exterioară şi realitatea interioară.
Cine cunoaşte această realitate, trăieşte dezamăgirea pe care o simte cumpărătorul de fructe, care se decide să-şi procure cîteva din exponatele pe care le-a văzut în vitrină. Intrînd în aprozar, el solicită calitatea fructelor pe care le-a văzut în vitrină, fără să bănuiască faptul că ceea ce i se oferă pe cîntarul vînzătorului, nu mai corespunde din punct de vedere calitativ, cu ceea ce s-a expus, cu scopul de-a se face reclamă. Astfel în cele mai multe cazuri, el se mulţumeşte cu ceea ce i se oferă, dacă nu există posibilitatea să-şi procure din altă parte, după preferinţă.
Această stare de fapt prin care se exprimă realitatea interioară a comunităţilor creştine, i-a descurajat pe foarte mulţi credincioşi, şi mai ales pe aceea care n-au avut prilejul să-L cunoască pe Dumnezeu prin experienţe personale.
Privindu-L pe Dumnezeu prin însuşirile oamenilor, există suficiente motive de poticnire. Privindu-i pe oameni, prin însuşirile lui Dumnezeu, ei capătă o cu totul altă valoare, chiar dacă aceştia mai persistă încă în slăbiciunile lor.copilăreşti.

139

^

Dumnezeu care este Tatăl nostru are o îndelungă răbdare şi nu doreşte moartea păcătosului, ci mai degrabă mîntuirea lui, oferindu-i timpul necesar pentru ca el să se îndrepte prin pocăinţă.
Ce minunat este Dumnezeul nostru! Cîtă răbdare ne dovedeşte în dragostea Lui părintească pentru a ne salva de la moarte!.
Cugetînd la starea de fapt, vom putea observa, ca numărul credincioşilor care s-au convertit în mod autentic, este extrem de mic, în comparaţie cu totalul numărului de credincioşi, aparţinători Bisericilor creştine.
Raporturile sînt condiţionate în permanenţă de acurateţea învăţăturii, de nivelul moral, de care dispun propovăduitorii, precum şi de calitatea vieţii spirituale în care se oglindeşte sinceritatea şi consacrarea slujitorilor.
Există confesiuni şi Biserici creştine, care prin modul lor de activitate, au reuşit să se impună nu numai din punct de vedere numeric şi organizatoric, ci şi din punct vedere financiar.
Succesele obţinute pe planul orizontal, prin numărul tot mai mare de oameni, deşi ele sînt de dorit, nu exprimă întoteauna şi succesele pe verticală privind calitatea spirituală a credincioşilor.
Astfel, se poate constata, că unele dintre confesiunile creştine, preferind mai mult o dezvoltare pe orizontală, au renunţat la munca de educaţie spirituală, în dauna creşterii valorilor obţinute pe cale verticală.
Mulţumindu-se cu succesele aparente, justificate prin numărul tot mai mare de aderenţi, în cele din urmă şi în cel mai bun caz, ele şi-au cîştigat supremaţia numerică în dauna scopului principal, care trebuie să exprime voinţa lui Dumnezeu.
Un fapt carte trebuie recunoscut în egală măsură este că această Evanghelie trebuie să ajungă pînă la marginile pămîntului, pentru ca să slujească de mărturie tuturor oamenilor, indiferent de către cine este vestită.
Această imagine panoramică a creştinismului, a fost descoperită într-o vedenie de noapte, în întreaga ei complexitate.
•>
Vedenia de noapte, spre deosebire de răpirea sufletească în stare perfectă de veghe, reprezintă calea de mijloc prin

care Dumnezeu îşi comunică gîndurile şi planurile cu privire la fiii oamenilor.
Spre deosebire de comunicările pe care Dumnezeu le-a făcut pe calea viselor, prin care omul întîmpină uneori piedici, în sistemul de recepţie şi comunicare, într-e vedenie de noapte, capacitatea de recepţie şi comunicare devin şi mai active decît în starea de veghe naturală.
Astfel, într-tina din nopţile de veghe ale inimii, Ionel, a trăit o experienţă cu valoare simbolică excepţională. Descoperindu-i-se starea de fapt a Bisericii creştine universale, constituite din totalitatea credincioşilor, precum şi calea care duce spre integrarea credincioşilor în adevărata Biserică, el a trăit momente revelatoare inestimabile.
140
Astfel, Biserica universală, formată din confesiunile creştine, era reprezentată printr-o grădină împrejmuită cu un zid foarte înalt, asemănător cu zidurile cetăţilor medievale.
Porţile masive ale acestui zid împrejmuitor, se deschideau pe verticală, printr-un sistem de cumpănă acţionată din interior.
Din interiorul zidurilor care împrejmuiau grădina, se auzeau chemările înflăcărate ale misionarilor şi evangheliştilor de toate nuanţele:
„Veniţi!... Veniţi!!... întoarceţi-vă la Dumnezeu! Aici se primeşte iertarea păcatelor, bucuria mîntuirii şi pacea sufletului... Aici este grădina raiului, în care oamenii vor deveni fericiţi pentru veşnicie... Veniţi la izvoarele dătătoare de viaţă, înfruptaţi-vă din roadele cele mai bune, şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre... Cine mai vrea să vină? Astăzi cîtă vreme încă nu este prea tîrziu"...
La chemările înflăcărate ale propovăduitorilor, oamenii se înghesuiau să intre pe porţi, pentru a-şi asigura mîntuirea sufletului. împreună Cu mulţimile de oameni care au intrat pe porţi la chemarea Evangheliştilor, a intrat şi Ionel.
După ultimile chemări, porţile au fost coborîte pe verticală, fiind apoi încuiate cu nişte zăvoare masive.
Grădina era împărţită într-o mulţime de parcele, care erau delimitate cu nişte bariere convenţionale, peste care se puteau trece fără nici o dificultate.
Fiecare misionar, încerca să-şi amplaseze oamenii pe care i-a cîştigat prin evanghelizare, în limitele parcelei în care era angajat.
Fiecare dintre cei implicaţi în lucrare îşi revendica dreptul pentru a obţine o porţiune cît mai mare de teren, în raport cu numărul sufletelor pe care .le-a cîştigat.
Au început conflictele între oameni. Fiecare misionar încearcă să-i evanghelizeze pe cei din parcela învecinată, pentru a-i atrage pe oameni de partea lui, avînd pretenţia că numai cei amplasaţi în parcela pe care o deţine el, vor putea să se bucure de promisiunile lui Dumnezeu şi de mîntuirea Lui.
în timp ce lumea păgînă, pierea din lipsă de cunoştinţă, aflîndu-se în afara zidurilor grădinii, în interior lupta pentru cîştigarea sufletelor devenise tot mai sîngeroasă. ,
Certurile şi acuzaţiile reciproce ale propovăduitorilor, au creat o atmosferă insuportabilă.
Oamenii deveniseră foarte neliniştiţi de starea de fapt, pentru că n-au reuşit să-şi vadă împlinită, nici măcar una din multiplele promisiuni pe care le-a făcut propovăduitorii cu atîta generozitate.
Pe feţele crispate ale oamenilor, se putea observa o tensiune sufletească pînă la punctul extrem. Ei n-au găsit în această grădină nici iertarea păcatelor, nici bucuria mîntuirii şi nici pacea sufletului pe care le-au căutat cu multă bunăvoinţă.
141
Mulţimea de oameni care intrase pe porţile grădinii, semăna cu o turmă de oi foarte mare, împărţită şi repartizată într-o mulţime de staule, fiind păzite cu străşnicie de către ciobani instruiţi şi specializaţi în îngrijirea turmei.
în această grădină, nu existau nici un fel de pomi roditori, ci doar nişte copaci îmbătrîniţi, ale căror crengi erau înegrite şi uscate din pricina secetei. Nu exista nici măcar un firicel de iarbă şi nici o urmă de viaţă.
Tabloul panoramic al grădinii îţi crea impresia că te afli într-o zonă distrusă de un cataclism.
Ionel privind această imagine dezolantă, rămase dezamăgit zicîndu-şi în sine:
„Aceasta este grădina raiului pentru care s-a făcut atîtareclamă?. Cum a fost posibil ca pentru un asemenea loc, atît de pustiit şi lipsit de viaţă, să se depună atîtea eforturi din partea evangheliştilor,,pentru a-i atrage pe oameni, înduplecîndu-i să intre. Dacă aceasta este grădina raiului înseamnă că oamenii s-au lăsat înşelaţi, acceptînd să facă adeziunea la confesiunile creştine.
Unde se află păşunile cele verzi?... Unde sînt izvoarele de apă dătătoare de viaţă?... Regret profund pentru că m-am lăsat înşelat..."
Nemulţumirile crescînde ale oamenilor au devenit periculoase, predispunîndu-i la conflicte fraticide cu vărsare de sînge.
Privind această scenă deplorabilă, Ionel a fost încercat în acele momente de o ispită tulburătoare:
„Oare n-ar fi fost mai bine să-ţi fi văzut de treburile tale?.. Să-ţi fi găsit o altă preocupare spre folosul oamenilor de pe urma căreia să poţi avea o satisfacţie deplină? Ce anume te-a determinat să te angajezi într-o muncă atît de

istovitoare, lipsită de rezultat. N-ai conştientizat încă realitatea lucrurilor? Tu n-ai observat că strigătul tău disperat, îndemnîndu-i pe oameni să renunţe la conflictele fraticide, se topeşte în amalgamul zgomotelor infernale? Ce rost mai are să te frămînti?"
Ispititorul avea perfectă dreptate. „într-adevăr... N-are nici un rost".
In clipele următoare se întîmplase ceva cu totul deosebit.
Un înger al Domnului, îmbrăcat în haine strălucitoare, co'borîndu-se din înălţimea cerului, apropiindu-se de Ionel, şi privindu-1 cu bunăvoinţă şi blîndeţe, îi zise:
„Pentru care motiv te-ai lăsat înduplecat de şoapta ispititorului.'?
„Doamne.r'răspunse Ionel cu deosebită amărăcine. „S-au făcut atîtea promisiuni şi s-au spus atîtea lucruri frumoase despre această grădină. S-au depus atîtea eforturi şi sacrificii pentru propovăduirea Evangheliei, iar acum s-a transformat într-un cîmp de luptă, în care oamenii războiridu-se între ei, pentru motive nejustificate, îşi pregătesc pierzarea. Cum şi pe ce cale se va mai putea împlini făgăduinţa lui Dumnezeu?"
Privindu-1 cu duioşie şi compătimire, ingerul Domnului îi răspunse:
„Nu-ţi face griji. Dacă ai intrat în această grădină în sezonul ei de iarnă, ce fel de pretenţie mai poţi avea? Este iarna sufletului omenesc, lipsită de

viaţă spirituală. Această grădină secătuită şi împărţită într-o mulţime de staule, nu reprezintă de fapt adevărata grădină a raiului, cu pasiunile cele verzi şi cu izvoarele apelor de odihnă".
Din cuvintele ingerului, Ionel avea să înţeleagă că ceea ce i s-a dat să vadă, nu reprezenta altceva, decît confesiunile creştinismului. Toate parcelele din această grădină, care deşi erau depărţite prin bariere convenţionale reprezentau marele staul al creştinismului mondial, în care au fost chemate toate neamurile pământului.
După ce ingerul Domnului rostise cuvintele menţionate, îi zise în
continuare:
„Tu n-ai fost chemat aici, pentru ca să rămîi în această grădină secătuită. Vino cu mine şi-ţi voi arăta grădina Raiului".
Apucîndu-1 de mîna dreaptă, îngerul Domnului 1-a scos din grădina cu certuri şi zgomote infernale, îndreptîndu-se spre grădina Raiului.
Deodată ajungînd la marginea unei prăpăstii ameninţătoare, Ionel avea impresia că se află undeva la „capătul pământului" de unde nu se putea merge mai departe"
Privind în imensitatea spaţiului, în clipele următoare, el a observat o planetă strălucitoare care se apropia de pământ cu o viteză uimitoare.
După ce planeta se apropiase de pământ la o distanţă de vreo 200 m. s-a oprit în spaţiu expunîndu-şi întreaga splendoare.
îngerul Domnului, adresîndu-i-se lui Ionel îi zise:
„Aceasta este grădina Raiului".
„Bine Doamne!"răspunse el. „Mă simt foarte fericit pentru că mi-ai oferit prilejul s-o pot privi de aproape.
Deşi grădina Raiului, se afla la o distanţă atît de mică, eu tot nu voi putea să .intru, pentru că ea se află în spaţiu cosmic, în timp ce eu mă aflu cu picioarele pe pămînt, la marginea prăpastiei."
Nu-ţi face griji" îi răspunse ingerul Domnului cu bunătatea Lui dumnezeiască. „Eu voi merge înaintea ta, pregătindu-ţi o punte peste care vei putea trece cu bine dacă vei asculta de sfaturile Mele.
Primul sfat pe care ţi-1 dau, este să nu priveşti în jos, pentru că îţi vei pierde cumpătul şi te vei prăbuşi.
Cel de al doilea, este să nu te întorci înapoi în momentul cînd începe să se clatine puntea, pentru că vei cădea în adîncurile prăpastiei.
Cel de-al treilea sfat pe care ţi-1 dau, este să nu păşeşti cu teamă, pentru că credinţa nu este susţinută prin puterea ta, ci tu vei fi susţinut prin puterea
credinţei."
Rostind aceste cuvinte, îngerul Domnului, deplasîndu-se prin spaţiu, a intrat în grădina Raiului, lăsînd în urma lui o rază de lumină strălucitoare.
Ajungînd pe tărîmul celeilalte planete în care era grădina Raiului, El se întoarse cu faţa spre Ionel, îndemnîndu-1 să pornească.

Era oare posibil ca el să păşească prin spaţiu, călcînd peste o raza îngustă de lumină, a cărei dimensiuni, era doar de vreo 20 de centimetri?

O asemenea performanţă, nu era posibilă dacă i s-ar fi cerut să fiel îndeplinită în virtutea legilor firii.
„Doamne!"intervenise Ionel cu timiditate. „îmi este imposibil să vira la Tine călcînd pe această rază de lumină, fără să mă prăbuşesc în adîncuri" |
„încearcă!"răspunse îngerul, îndemnîndu-1 pentru a doua oară să treacftl peste „punte", apoi adăugă: „Adu-ţi aminte de sfaturile pe careţi le-am dat". 1
încercînd să pună talpa piciorului pe raza de lumină, Ionel, rămasa uimit, pentru că raza de lumină devenise o punte solidă peste care se putea] trece.
Păşind hotărît peste această punte, după îndemnul îngerului, care îl 3 aştepta la capătul celălalt, în momentul cînd se afla pe la jumătatea distanţei,! puntea începuse să se clatine şi să trepideze ameninţător, oscilînd în ţoataj direcţiile, ca şi cum ar fi fost o frunză dintr-un pom clătinată de un vînt puternici
în momentul acela îi veni ideia să se întoarcă înapoi.
Aflîndu-se la jumătatea distanţei, întoarcerea înapoi devenise şi mail periculoasă, pentru că ingerul Domnului îl avertizase, sfătuindu-1 să păşească^ hotărît înainte.
înspăimîntîndu-se de starea în care se află, reamintindu-şi de sfaturilw îngerului, îşi zise în sine:
„îmi este imposibil să pot ajunge la capătul celălalt al punţii, indiferenţi în ce direcţie îmi voi îndrepta paşii. Prăbuşirea în adîncurile prăpastiei'îmi| rămîne singura şansă.
Chiar dacă voi pieri pentru veşnicie, dar să pot avea satisfacţia că m>i am conformat recomandărilor făcute de ingerul Domnului."
în clipele următoare.el a început să alerge, aţintindu-şi privirile spntj ingerul Domnului care-1 aştepta la celălalt capăt al punţii.
După ce a reuşit să străbată o distanţă considerabilă, el a observat căj puntea devenise tot mai rigidă încetînd să mai trepideze.
Sosit cu bine la celălalt capăt al punţii, îngerul Domnului 1-a prins dra mînă ajutîndu-1 să păşească pe tărîmul binecuvîntat al Raiului.
Privindu-1 apoi cu bucurie şi deosebită satisfacţie, îngerul Domnului| îi zise:
„Eşti salvat! Ai fost cuprins de frică şi de spaimă.
Nu-i aşa?... Ai înţeles acum ce mare importanţă are ascultarea? Vino acum cu mine să vizităm grădina Raiului"
în clipele următoare, ingerul îi oferise posibilitatea să vadă lucrurile despre care nu-şi putea închipui vreodată că ele pot să existe cu adevărat.
Splendoarea bogăţiilor şi frumuseţilor pe care le-a putut vedea acolo, nu suportă nici un fel de comparaţie, cu cele de pe pămînt.
144
Privind cu uimire, la ordinea desăvîrşită care domnea acolo, i s-a dat să recepţioneze cîteva mesaje transmise pe calea unui sistem de comunicare încă neidentificat în experienţele omeneşti.
Fiecare obiect cu valoarea simbolică, fiecare plantă ornamentală, fiecare pom roditor, şi fiecare fiinţă dintre cele ce existau acolo, îl preamăreau pe Dumnezeul Creator, în modurile cele mai diferite, recunoscîndu-I puterea şi înţelepciunea, aducîndu-i laudă, cinste, mărire, onoare, glorie şi închinăciune, mulţumindu-I pentru toate frumuseţile şi bogăţiile pe care le-au primit din partea lui Dumnezeu, prin care s-au făcut toate lucrurile.
Fiecare mesaj de mulţumire şi proslăvire, se încheia prin cuvintele: „Lăudat fie Dumnezeu!"
Acestea se repetau, asemenea unui refren dintr-o psalmodiere. Privind aceste frumuseţi minunate, recepţionîndu-le mesajele de mulţumire şi laudă, Ionel,împărtăşindu-şi bucuria, avînd prilejul să intre în rezonanţa binecuvântată a lucrurilor, a început şi el să-L preamărească pe Creator, alăturîndu-se tuturor celor ce-şi exprimau bucuria pentru eternitate.
După cîteva clipe de fericire, care i-au fost rînduite, prin contemplarea reprezentărilor simbolice din grădina Raiului, îngerul Domnului, adresîndu-i-se cu vocea lui blîndă şi mîngîietoare, îi zise:
„Vino cu mine şi îţi voi descoperi taina celor două grădini"
Rostind aceste cuvinte,îngerul Domnului 1-a condus într-o altă zonă din grădina Raiului, încărcată cu bogăţie şi frumuseţe.
Privindu-1 apoi cu multă bunăvoinţă, El îi deslușise taina celor două grădini, folosindu-se de un alt sistem de comunicare, pe care Ionel îl putea recepţiona cu deosebită claritate, prin „receptorul ultrasensibiTde care dispunea, fără să se mai simtă nevoia de comunicare, prin sonoritatea cuvintelor.
Receptorul' acesta îi făcea impresia că este montat pe aorta inimii, înregistrînd mesajele cu deosebită claritate.
Recepţionînd prin „urechea inimii", la comunicarea îngerului, s-au înregistrat următoarele:
„Prima grădină pe care ai văzut-o, reprezintă staulul creştinismului religios, instituţionalizat prin confesiuni. Această Biserică diversificată, poarta numele lui Hristos, propovăduind o Evanghelie amestecată cu învăţături omeneşti, care n-au puterea să-i mîntuiască pe cei ce le ascultă.

Astfel, majoritatea covîrşitoare a oamenilor care au intrat în această imensă grădină, făcînd adeziune la creştinismul formal, integrîndu-se într-o anumită formaţiune religioasă, din lipsă de cunoaştere a Scripturilor, sau din alte motive fireşti, gare i-ar fi putut atrage, ei s-au hotărît să se integreze, fără să-şi mai rezolve problema spirituală.
Aceştia, s-au convertit, au devenit membri unor confesiuni creştine fără 'să mai treacă pe la crucea Golgotei, mărturisindu-şi păcatele cu regret pentru a putea obţine iertarea.
145
Din această cauză, ei n-au putut să guste nici bucuria naşterii din nou, prin înoirea făcută de Duhul Sfînt. Această stare de fapt îi determină să trăiască după poftele firii lor pămînteşti, aducătoare de moarte.
O parte dintre aceşti creştini religioşi, pe cînd erau în lume, alergau în permanenţă după locurile cele dintîi, încercînd să-şi facă popularitate prin afirmarea personalităţii.
Oamenii aceştia, încreştinîndu-se formal, continuă să-şi afirme personalitatea creînd o admosferă de tensiune între credincioşii comunităţilor, luptîndu-se pentru obţinerea unor funcţii în biserică, fără să dispună de calităţile necesare, în conformitate cu adevărul Scripturilor.
' O altă parte dintre cei care au intrat în prima grădină, îi reprezintă pe
oamenii, care, pe cînd erau în lume, aveau un duh de ceartă, fiind gata să facă scandaluri pentru orice pricină.
Intrînd în comunităţile creştine, duhul de ceartă nu i-a părăsit, continuînd să provoace neînţelegeri şi certuri, semănînd în permanenţă intrigă între oamenii, creind o stare de tulburare permanentă. O altă parte este constituită din oumenii, care, pe cînd erau în lume se angajau în conflicte partinice, reuşind să facă dezbinări.
Convertindu-se la vreo confesiune creştină, duhul dezbinării, continuindu-şi activitatea, îi foloseşte pentru dezbinarea Bisericilor.
Alţii dintre ei, fiind iubitori de bani şi de îmbogăţire pe cale necinstită, strecurîndu-se prin bisericile creştine, speculînd credulitatea oamenilor, îi înşela cu promisiuni, transformînd Evanghelia într-un izvor de cîştig, pe care îl storc din buzunarele celor nevoiaşi, prin metodele lor specializate,lipsite de ruşine.
O altă parte dintre aceste categorii, mînaţi de o curiozitate bolnăvicioasă, dorind să mai afle cîte ceva despre viitor, alergau la vrăjitori sau la ghicitori pentru a li se descoperi „tainele".
întorcîndu-se la creştinism, această boală nevindecată, îi determină să alerge după „proorocif'lipsiţi de înţelepciune, ispitindu-i pentru a le descoperi „tainele inimii", cerîndu-le sfatul, pretinzînd o confirmare din partea Domnului, chiar şi atunci cînd lucrurile pe care ei voiesc să le facă sînt cu totul împotriva Cuvîntului şi voinţei lui Dumnezeu.
în felul acesta semănau o şi mai mare confuzie cu privire la darul profetic folosit în conformitate cu învăţăturile Sfintelor Scriptjiri pentru zidirea Bisericii lui Hristos.
Cei ce se bucură de cea mai mare popularitate în această grădină, sînt „vindecătorii şi făcătorii de minuni"care s-au specializat în provocarea efectelor psihologice, cu scopul de a-i jefui pe oameni.
Toate aceste lucruri pe care le-ai văzut în prima grădină, şi altele asemănătoare cu acestea, constituie o reminiscenţă a pagînismului, convertit la religia creştină.
Din pricina unor astfel de oameni, calea Domnului este vorbită de rău. între aceste categorii de oameni răspîndiţi prin staulele din prima grădină, se află şi copiii lui Dumnezeu. Aceştia îi reprezintă pe credincioşii autentici, care L-au căutat pe Dummezeu cu tot dinadinsul, cu toată ardoarea sufletului şu cu toată sinceritatea.
întorcîndu-se la creştinism, făcînd legămîntul cu Dumnezeu, ei au trecut pe la crucea Golgotei, au gustat bucuria iertării păcatelor, şi prin aceasta ei au fost învredniciţi să guste şi bucuria naşterii din nou, înfăptuită prin Cuvîntul lui Dumnezeu şi prin sfinţirea făcută de Duhul Sfînt.
Această categorie de credincioşi, care s-au convertit în mod real, cu dorinţa sinceră de a-L sluji pe Dumnezeu, constituie de fapt adevărata Biserică a lui Hristos.
Deşi copiii lui Dumnezeu sînt răspîndiţi prin toate confesiunile creştinismului, ei sînt uniţi prin Duhul Domnului, recunoscîndu-şi identitatea, pentru că ei se călăuzesc în permanenţă după învăţăturile nepieritoare ale Mîntuitorului Isus Hristos, pe care l-au primit şi l-au proclamat ca Domn, nu numai pentru timpul prezent, ci pentru eternitate.
Aceşti copii a lui Dumnezeu, fiind ;,sarea pămîntului şi lumina lumii", deşi li s-a dat să trăiască în mijlocul oamenilor, într-o lume frămîntată de contradicţii, prin sentimentele şi năzuinţele lor, prin viaţa lor născută prin Cuvîntul lui Dumnezeu, ei au fost strămutaţi în locurile cereşti, împreună cu Hristos, bucurîndu-se în permanenţă de o pace desăvîrşită. (Efeseni 2:4-6)
Cu ei s-au împlinit cuvintele Mîntuitorului, din Ioan 10:2-3; 9; 16. „Dar cine intră pe uşă este păstorul oilor. Portarul îi deschide, şi oile aud glasul lui. El îşi cheamă oile pe nume şi le scoate afară din staul." vers.9 „Eu sînt uşa, dacă intră cineva prin Mine,v-a fi mîntuit, v-a intra şi va ieşi şi va găsi păşune", vers. 16 „Mai am şi alte oi care nu sînt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta glasul Meu, şi va fi o turmă şi un păstor".
Acesta este rezultatul final pentru toţi copiii lui Dumnezeu, care au primit cu blîndeţe Cuvîntul, folosindu-se de puterea credinţei, care deşi s-a clătinat adesea, trepidînd în vîrtejul ispitelor'şi necazurilor, ei n-au privit în jos, legîndu-şi inimile de lucrurile de pe pămînt.

Ei nu s-au întors înapoi cînd a început să se clatine puntea, ci păşind înainte ei au reuşit să ajungă la capătul drumului, la păşunea cea verde, bucurîndu-se de mîntuirea lui Dumnezeu, socotind-o ca pe un fapt împlinit, înainte de a fi trecut peste pragul morţii.
Revenind la starea iniţială, Ionel luînd contact ca real: , „ dispun; de o încărcătură suplimentară de cunoştiinţe spirituale care aveau să-i fie de mare folos în cursul vieţii de slujire.
Din momentul cînd primise lecţia binecuvîntată din partea lui Dumnezeu, înţelegînd într-o altă dimensiune şi valoare starea de fapt a Bisericilor, el nu s-a mai poticnit în slăbiciunile oamenilor care şi-au dat numele de creştini, fără să-L recunoască pe Hristos.
146
147
Ori de cîte ori auzea vorbindu-se despre fapte de compromis ale unor> credincioşi, care erau certaţi cu Dumnezeu, cu Biserica şi cu morala creştină, prin faptele josnice pe care le săvîrşeau, fie ei cardinali, episcopi sau preoţi care slujesc altarelor, fie prooroci, evanghelişti sau învăţători, păstori sau credincioşi de rînd, el se gîndea la ei cu amărăciune, regretîndu-le atitudinea.
Aceşti oameni care s-au convertit în mod superficial, aflîndu-se doaq în prima grădină, dacă n-au păcătuit împotriva Duhului Sfînt, încă mai pot avea o şansă de salvare.
Dacă se vor întoarce la Dumnezeu cu toată seriozitatea, căutîndu-ll cu tot dinadinsul, mărturisindu-şi păcatele cu regret, schimbîndu-şi atitudinea printr-o pocăinţă sinceră, în aceste condiţii, prin jertfa Mîntuitorului care este îndestulătoare, ei vor putea să fie mîntuiţi.

MISIUNEA DE LA MALANCRAV

Cercetînd Bisericile de curînd întemeiate, într-o perioadă de campanie propagandistică, în care autorităţile se străduiau să combată religia, Ionel trebuia să se deplaseze la Malancrav, pentru a oficia un botez.
Erau pregătite pentru a face legămînt cu Dumnezeu 14 suflete, dintre care majoritatea erau tineri.
, Distanţa pînă la această localitate era de vreo 35 km, iar drumul de ţară pe atunci nu era încă asfaltat, ci doar presărat cu nişte pietre colţuroase, amestecate cu nisip, oferind surprize neaşteptate pentru misionarul nostru biciclist.
Ajungînd la destinaţie, aflase că agenţii Siguranţei, ameninţîndu-i pe credincioşi, le interziseră să se mai adune în casa de rugăciune, urmărindu-i în mod special pe cei ce se ocupau cu propovăduirea Evangheliei, prin informatorii din localitate.
în situaţia creată, catehizarea candidaţilor s-a făcut într-o casă particulară fără să şe mai anunţe în mod public oficierea botezului.
După un serviciu de zidire sufletească şi catehizare, în jurul orelor 24 noaptea, Ionel împreună cu 14 candidaţi, s-au deplasat în afara localităţii, unde se afla un pîrîu în care trebuia să se oficieze botezul.
Nu se puteau folosi felinarele, pentru că informatorii ar fi depistat cu multă uşurinţă locul care a fost ales şi pregătit în acest scop.
Apa din pîrîu avea o adîncime de vreo 70-80 cm., iar pe unele locuri era şi mai adîncă.
Pe ambele maluri ale pirului, printre sălciile care crescuseră din abundenţă, se aflau o mulţime de boscheţi, care se ridicau din mijlocul bălăriilor de tot soiul, constituind o adevărată perdea de protecţie.
După ce candidaţii au sosit la destinaţie, ei au pregătit nişte paravane prin agăţarea improvizată a unor pături, în dosul cărora ei îşi putea îmbrăca lenjeria necesară în vederea botezului.
După ce totul a fost pregătit, ei s-au îngenunchiat pe malul pîrîului, simţind nevoia să se roage lui Dumnezeu.
148
149
Emoţia era copleşitoare. Un asemenea peisaj nocturn, ce putea oferi ■ iminentă surpriză neplăcută, îl făcea pe Ionel să-şi amintească de primii creştidM care se adunau prin catacombe şi prin alte locuri ascunse, pentru a -şi pute$ îndeplini lucrarea de misiune, care le-a fost încredinţată şi pentru care eraH gata să-şi dăruiască tot ce aveau mai scump, fiind pregătiţi, dacă împrejurărilef o cereau să-şi dăruiască viaţa pentru Numele lui Hristos.
Era o toamnă tîrzie. Nopţile reci făceau ca spre revărsatul zoriloH peste vegetaţia îngălbenită să se aşeze stratul de brumă.
Intrînd cu picioarele în apă Ionel se afundă într-o cavitate lîngă malul pîrîului.
Apa rece ajungîndu-i pînă la brîu, îi dădea impresia că se află într-un congelator care-i atrofiază mădularele. începuse actul botezului.
„Crezi că Isus Hristos este fiul lui Dumnezeu?"
„Da! Cred din toată inima mea"
„Crezi că prin jertfa lui de pe Cruce, păcatele tale au fost iertate?"
„Cred din adîncul sufletului".
„Mărturiseşti înaintea lui Dumnezeu şi înaintea martorilor prezenţi, că vrei să rămîi statornic pentru toată viaţa în

legămîntul pe care îl faci astăzi?*
„Da! Mărturisesc".
„Pentru că atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul său Fiu, pentru ca ori şi cine crede în El, să nu piară ci să aibă viaţă veşnică, şi pentru că ai depus această frumoasă mărturie înaintea lui Dumnezeu şi înaintea martorilor prezenţi, vei fi botezat în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfîntului Duh -Amin"
De pe malul pîrîului se auzise refrenul duios, pe care tinerii l-au cîntat în surdină (pianisimo).
„Cine crede se botează! Cine-a crezut s-a botezat!"
Primii dintre cei botezaţi au fost bărbaţi tineri, printre care se aflau şi cîţiva necăsătoriţi.
Fiecare dintre cei botezaţi, intrînd în cortul improvizat, îşi schimba veşmintele, alăturîndu-se apoi grupului care stătea pe mal.
Venise rîndul să se boteze şi fetele fecioare, care s-au pregătit ît veşmintele lor ornamentate cu broderie ţărănească.
Deodată se auziseră nişte ţipete înăbuşite, apoi ca la o singură comandă, începuse să cadă o ploaie de pietre, amestecate cu bucăţi din crengile uscate aflate pe mal,
Ce se întîmplase? Informatorii Siguranţei erau la datorie. Fiinff informaţi despre locul unde avea să se oficieze botezul, ei s-au ascuns în hăţişul* de pe unul din malurile pîrîului, fără să bănuiască faptul, că credincioşii au să vină pe cealaltă parte a pîrîului.
Enervaţi pentru că n-au reuşit să-i surprindă printr-o confruntare directă, aşa cum şi-au plănuit-o mai dinainte, şi pentru că apa era destul de adîncă şi foarte rece, nefiind pregătiţi pentru o asemenea surpriză, ei au început să-i

1

bombardeze cu pietre, şi cu alte obiecte găsite la întîmplare, pe care le aruncau fără să-şi poată atinge ţinta.
Credincioşii de pe celălalt mal al pîrîului, luîndu-şi hainele, au dispărut . sub perdeaua de boscheţi, îndreptîndu-se spre pădurea din apropiere, purtîndu-şi subsiori hainele mototolite pe care şi le-au luat în grabă în momentul începerii „bombardamentului".
Tinerele fecioare au rămas nebotezate, pentru ca incidentul care s-a ivit întrerupse desfăşurarea procesiunii.
Ajunşi la marginea pădurii din apropiere, după ce au mulţumit lui Dumnezeu pentru că au scăpat din mîinile răufăcătorilor, Ionel, îmbărbătîndu-i pe tinerii credincioşi, a propus ca tinerele nebotezate să se pregătească pentru o nouă întîlnire, care a fost stabilită să aibă loc într-o casă particulară, a unei familii de credincioşi, dar cu prudenţa necesară de a păstra în taină atît locul cît şi data stabilită.
Era o noapte răcoroasă. Tinerii care s-âu botezat zgriburau din pricina frigului, şi se gîndeau că trebuie să se întoarcă acasă.
Una dintre fete, îşi ceruse permisiunea să facă o propunere.
„Frate Ionel'."intervenise ea pătrunsă de o evlavie şi curăţie sufletească: „Eu nu cred că este bine să amînăm data botezului. Dacă Dumnezeu ne-a izbăvit din mîinile oamenilor şi sîntem liberi, eu cred că este bine să ne botezăm în noaptea aceasta. Ce rost fhai are să se stabilească o altă dată, în care să ne botezăm, dacă nu sîntem siguri nici pentru ziua de mîine. Eu vă rog să mă iertaţi dacă am avut îndrăzneala să vă propun acest lucru..."
Ionel fiind impresionat de seriozitatea şi ardoarea sufletească a tinerei care nu depăşea vîrsta de 18 ani, revenise din nou la subiectul discutat, întrebîndu-i şi pe ceilalţi în legătură cu noua propunere.
Mare i-a fost mirarea ascultînd răspunsul afirmativ din partea tuturor, în sensul că botezul tinerelor fecioare să nu fie amînat, ci să se realizeze în noaptea aceea.
Ionel, simţindu-se încurajat de unitatea şi dragostea pe care ei o aveau faţă de Dumnezeu, s-a bucurat, propunîndu-le să caute un alt pîrîu în care să se facă botezul, întrucît, revenirea la pîrîul din marginea satului, unde se întîmplase incidentul, nu era indicată.
„Unde să mergem?"se auzise o întrebare din partea unui tînăr. „Care dintre voi cunoaşteţi hotarele Ighişului Românesc? Pentru că dincolo de această pădure se află hotarele Ighişului."
„Eu cunosc aceste locuri"intervenise altul dintre tineri, apoi adăugă: „După vreo oră de călătorie prin pădure, putem ajunge în hotarul Ighişul Românesc. Acolo eu cunosc un pîrîu care trece pe la marginea satului. Este un pîrîu mai mic decît al nostru, însă este suficient de adînc pentru îndeplinirea botezului".
Astfel, trecînd prin pădurea dintre hotarele amintite, în jurul orelor două noaptea, Ionel împreună cu grupul de tineri, au sosit la pîrîul celeilalte, localităţi.

A fost o noapte binecuvîntată. Frigul împreună cu oboseala istovitoare, foamea şi celelalte peripeţii, au făcut ca bucuria împlinirii să fie şi mai valoroasă.
După terminarea botezului, aducîndu-se mulţumiri lui Dumnezeu pentru toate cele întîmplate şi înfăptuite prin îngăduinţa Lui, grapul de tineri' printre care se aflau şi cîţiva mai vîrstnici, despârţindu-se de Ionel, s-au întors în comuna Malancrav, înainte de revărsatul zorilor.
Cine dintre oameni ar fi fost înstare să creadă că aceşti tineri, pentru a-şi îndeplini cerinţele spirituale, fiind nevoiţi să alerge prin pădure la ore nepotrivite, erau călăuziţi de o năzuită sfîntă purtînd pecetea unui comportament creştin de o acurateţe şi o integritate morală indiscutabile.
întorcîndu-se spre casă cu bucuria în suflet, şi cu sentimentul datoriei împlinite, Ionel, întîmpinase o altă surpriză tulburătoare.
Coborînd pe una dintre pantele drumului de ţară, presărat cu pietricele amestecate cu nisip, bicicleta „Steier Waffen", care-i era nedespărţită pe drumurile de misiune din preajma Mediaşului, a prins viteză.
Dinamul de 6 volţi, nu-i putea oferi suficientă luminozitate pentru o viteză sporită în coborîrea pantei.
Deodată el a observat că în mijlocul drumului de la o margine la cealaltă, era o turmă de oi care într-un mod cu totul inadmisibil, a fost lăsată să se odihnească peste noapte în mijlocul şoselei.
Observînd aceasta doar în clipa cînd se apropiase la vreo zece metri, atît cît putea să străbată lumina farului, neavînd posibilitatea să ocolească această ' turmă, el a pus o frînă bruscă, încercînd să-şi reducă viteza.
în virtutea inerţiei, bicicleta făcuse cîteva piruiete oprindu-se lîngă turma de oi, evitîndu-se accidentul.
' în clipele următoare s-au năpustit asupra lui cîinii cibăneşti. Numai o' minune dumnezeiască 1-a putut scăpa de colţii păzitorilor credincioşi ai turmei.
Ciobanul, trezindu-se din somn, înspăimîntat de lătratul insistent al cîinilor, a crezut că nişte oameni răi s-au abătut asupra turmei în timpul nopţii, şi deci pregătindu-şi măciuca pentru a face faţă pericolului, a început să se apropie, ameninţîndu-1.
„Care sînteţi măi!... Şi ce căutaţi.în turmă acum în puterea nopţii? S-a terminat cu Dumnezeul vostru!,.."
Rostind aceste cuvinte, ciobanul se apropiase cu măciuca pregătită, **gata** de atac. Pericolul devenise iminent. Lătratul cîinilor devenise şi mai insistent, producîndu-se o stare de panică.
Ionel simţi nevoia să răspundă ciobanului, încercînd să-1 domolească: ■ „Sînt om cinstit baciule! şi cu frica lui Dumnezeu. N-am observat oile din mijlocul drumului decît în momentul cînd am ajuns foarte aproape de ele. Din pricina frînei pe care am pus-o mi s-a defectat lumina farului. Nu s-a întîmplat nici un rău. Te rog cheamă-ţi cîinii, pentru că nu mai pot pleca de aici fără să mă încolţească,.,'"
v Cuvintele rostite de către Ionel, l-au făcut pe cioban să se dumirească, I
determinîndu-1 sa renunţe la planurile lui agresive.
în cele din urmă, cu ajutorul lui Dumnezeu, scăpase şi de colţii dulăilor, continuîndu-şi drumul spre casă.
Era spre revărsatul zorilor. Ultimul obstacol în aceea misiune de noapte, avea să-1 întîmpine în comuna Saroş, lîngă oraşul Dumbrăveni.
Instrucţiunile din partea autorităţilor erau foarte severe. Fiecare persoană suspectă care trecea printr-o localitate în timpul nopţii, trebuia legitimată şi reţinută la postul de jandarmi, fiind nevoită să-şi justifice motivaţia călătoriei, precum şi locul de unde vine şi încotr-o se duce.
Drumurile principale erau patrulate de către „Boacteri" (paznici de noapte). Ajungînd în centrul comunei, a observat nişte paznici care stăteau ghemuiţi pe treptele unei clădiri publice din apropiere.
Misiunea lor era să patruleze prin zona de centru a comunei, unde se afla primăria.
Din cauza, frigului ei s-au înfofolit cu nişte cojoace, moţăind într-un colţ de la intrarea clădirii principale. în faţa primăriei era montat un bec mare, care ilumina întreaga zonă centrală.
în aceste ore circulaţia străinilor era interzisă. Ajungînd în faţa primăriei, care era amplasată lîngă şoseaua centrală, Ionel îşi zise în sine:
„Dacă paznicii dorm, este mai bine să nu-i salut. Dacă ei sînt treji, pentru a li se risipi suspiciunea este mult mai indicat să le dau bineţe prin salutul obişnuit"...
Aceasta însă nu excludea posibilitatea ca paznici să-1 fi legitimat, întrebîndu-1 de unde vine şi care este motivul călătoriei în timpul nopţii, încălcîndu-se regulile stabilite de către autorităţi în legătură cu circulaţia.
Ambele procedee păreau să fie riscante. Deodată îi venise o inspiraţie salvatoare, şi fără să mai stea pe gînduri, adresîndu-se paznicilor cu voce autoritară, le zise: > .
„Hei ce păziţi acolo? Statul vă acordă încredere punîndu-vă să-i păziţi bunurile iar voi dormiţi?..."
în clipele următoare, vlăjganii înarmaţi cu ciomege, au sărit din colţul în care erau ghemuiţi, prezentîndu-se în faţa „musafirului", crezînd că este vorba de vreun control din partea raionului.
„Să trăiţi tovarăşe controlor!"se justificase unul dintre paznici. „Noi n-am dormit la postul de veghe. Ne-am învăluit

în cojoace din cauza frigului, însă sîntem destul de vigilenţi. Nici măcar o pasăre nu poate trece pe aici fără să fie observată. Fiţi sigur de asta".
„Dumneavoastră sînteţi de la raion?"intervenise al doilea paznic. „N-are importanţă"răspunse musafirul nedorit.
De fapt Ionel, era din Mediaş şi n-ar fi fost o greşeală prea mare dacă le-ar fi spus că vine de la „raion". Oricum nu-şi puteau permite să recurgă la o asemenea deghizare.
Firele de pe dinamul bicicletei, fiind rupte şi deranjate din cauza incidentului anterior, necesitau o remediere a sistemului de iluminare.
152
153
Unul dintre paznici observînd aceasta, îi puse următoarea întrebare: „Ce-aţi păţit tovarăşe controlor? Aţi căzut cu bicicleta? Aţi observat că şi hainele vă sînt prăfuite şi pătate?"
Ionel simţi nevoia să se justifice:
„Am avut un mic incident cu ciobanul acela de lîngă panta Dumbrăveniului, care şi-a lăsat peste noapte oile să poposească în mijlocul drumului. Am reuşit în cele din urmă să evit accidentul. Nu cumva ştiţi cum îl cheamă pe cioban?"
Este unul dintre chiaburii cei mai înrăiţi din comună "intervenise cel de al treilea paznic, apoi după ce-i scrisese numele şi adresa ciobanului pe un petec de hîrtie mototolită adăugă cu o vădită răutate:
Tovarăşe controlor, ciobanul acesta care s-a căpătuit pe seama altora, se sustrage şi de la „cotă", şi este un om deosebit de periculos. N-ar fi rău dacă ne-am putea scăpa de el pentru că prea face pe grozavul. într-una din zile, în discuţiile pe care le-am purtat cu cei care i-au fixat cotele de brînză şi carne, pentru a fi predate statului, el a început să-i înjure, îndrăznind apoi cu neruşinare să insulte chiar şi partidul nostru comunist."
„Dă-mi bileţelul pe care l-ai scris cu adresa precisă, şi nu îţi mai face probleme, pentru că o să am grijă eu de el. O să-i vină rîndul fiecăruia... „după faptă şi răsplată"
„Aşa-i tovarăşe!"încuviinţaseră oamenii de ordine.
în jurul orelor cinci dimineaţa, Ionel a sosit acasă. Tînăra Nuţi, care stătea cu poarta încuiată, necunoscînd motivul întîrzierii, era deosebit de îngrijorată, aşteptîndu-1 să vină în fiecare moment.
Nu dormise în noaptea aceea, pentru că era foarte îngrijorată din pricina soţului, începînd să-şi facă tot felul de gînduri.
Avea motive să fie tulburată, pentru că un asemenea fapt constituia o excepţie de la regula generală.
Bătînd la poartă, în revărsatul zorilor, tînăra Nuţi, îl întîmpina cu o explozie de lacrimi, reproşîndu-i întîrzierea. începuse repetiţia de la „întemeierea republicii"
„Aşa-mi trebuie dacă m-am căsătorit cu un predicator. Eu mi-am lăsat părinţii de dragijl tău, iar acum în loc să te ocupi de familie şi să fim împreună, aşa cum se cuvine unor tineri de curînd căsătoriţi, tu m-ai lăsat singură. Dacă ai ştiut că trebuie să pleci în misiune, pentru ce te-ai mai însurat. Eu nu mai pot suporta singurătatea aceasta"..
Rostind aceste cuvinte îi propuse soţului să se gîndească bine la ce era de făcut în viitor,pentru că dacă el va mai continua cu misiunea lăsînd-o singură, ea se va întoarce acasă la părinţi.
Condiţiile neprielnice pentru misiune, şi greutăţile întîmpinate pe teren, nu le puteau oferi posibilitatea să meargă împreună.
în această împrejurare, Ionel trebuia să ia o decizie, pentru că Nuţi, cu toată evlavia şi bunăvoinţa pe care le avea, era hotărîtă să ia o decizie finală.
154
„Ori cu bărbat în casă, ori singură la părinţi".
în fapt, cine ar fi fost în stare s-o convingă că n-ar fi avut dreptate? După o gîndire logică, dreptatea era de partea ei, şi nu se lăsa înduplecată de nici un fel de motivaţie.
După ce-şi descărcase focul inimii, împreună cu tulburarea sufletului, provocate de influenţa ispititorului, Ionel îi puse următoarea întrebare:
„Draga mea! Mai ai ceva de complectat pe lîngă toate cele pe care mi
le-ai spus?"
„Nu -ţi ajunge? Off! M-am săturat acum de toate lucrurile... Mai bine este pentru mine să mă întorc acasă la părinţi, pentru că după cum te văd, ţie nu-ţi prea pasă de supărarea mea. Dacă vrei să mai convieţuim să ne vedem de treburile familiei, iar dacă nu, să fii sănătos...".
„Mai ai ceva de spus draga mea?. Spune-mi cînd ai terminat..." „Eu cred că am terminat odată pentru totdeauna!"
„îmi pare foarte rău,"îi zise Ionel cu amărăciune, „pentru că nu ne-am cunoscut mai bine înainte de căsătorie. Nu spun aceasta pentru că eu n-aş fi mulţumit de faptul că ne-am căsătorit şi nu sînt în stare să-mi schimb impresia bună care mi-am făcut-o despre tine în ziua cînd te-am cunoscut. Ceea ce mă nelinişteşte este faptul supărarea ta împreună cu vorbele care mi le-ai spus acum, au depăşit hotarul pe care ni 1-a aşezat Dumnezeu, pentru al sluji cu credincioşie.

Tu ce părere ai draga mea?
Dacă soţia apostolului Petru, iar fi condiţionat soţului să se decidă, ori să predice Evanghelia ori să-şi vadăde tretmrile familiei, în cazul cînd apostololul, pentru a-şi linişti soţia, ar fi hotărît în inima lui să renunţe la predicarea Evangheliei, ocupîndu-se doar de obligaţiile familiale, în cazul acesta eu te întreb: Ar fi putut ajunge această Evanghelie pînă la noi? "
„Altă rătăcire!" intervenise Nuţi cu inima tulburată, apoi continuă: „Unde scrie în Biblie că apostolul Petru ar fi avut soţie? Acestea sînt învăţăturile pe care le dai şi altora?".
„Draga mea"îi răspunse Ionel cu blîndeţe . Tu eşti o creştină care l-ai urmat pe Domnul din fragedă copilărie. De ce te laşi să fii biruită de gîndurile ispititorului? Tu n-ai citit în Biblie, cum Domnul nostru Isus Hristos, a vindecat-o de boala frigurilor pe soacra lui Petru?
Dacă Biblia ne scrie că apostolul Petru avea soacră, cu siguranţă că el avea şi soţie. Mai mult decît atît, în 1 Cor. 9:5-6 apostolul Pavel, scoate în evidenţă, ca atît apostolii, cît şi fraţii Domnului, Iacov şi Iuda, menţionîndu-1 în mod special pe Chifa, îşi duceau soţiile cu ei în lucrarea de misiune.
Pavel şi Barnaba, făceau excepţie de la această regulă pentru că despre ei nu există documente biblice din care să rezulte că ar fi căsătoriţi, scoţîndu-se în evidenţă faptul că şi ei ar fi avut dreptul să se căsătorească, însă din pricina greutăţilor slujbei de pe teren, ei au considerat că este mai bine să rămînă
necăsătoriţi.
Dacă tu eşti dispusăpentru lucrarea de misiune, precum a fost dispusă şi soţia lui Petru, eu aş fi mai mult decît bucuros, dacă vom putea misiona

•^
împreună. Ce părere ai? Problema renunţării la misiune, de dragul unor preferinţe lipsite de valoare, nu credea este discutabilă.
Problema existenţei, de asemeni este rezolvată. Nu ne putem plînge că ducem lipsă de ceea ce ne-ar fi strict necesar. Salariul pe care îl cîştig la serviciu este foarte bun în comparaţie cu situaţia multora dintre colegii mei. N-ar fi oare păcat să ne pierdem timpul disponibil cu mărunţişuri cînd avem posibilitatea să-1 folosim pentru lucruri care îşi păstrează valoarea pentru eternitate?
Eu nu cfed că tu ţi-ai schimbat convingerea în legătură cu necesitatea de a-L sluji pe Dumnezeu. Dacă te vei hotărî şi vei fi de acord să mergi înpreună cu mine, suportînd greutăţiile slujbei prin diferite pericole care ne aşteaptă în fiecare zi, eu voi fi de acord cu această decizie. Socoteşte-te bine şi te rog să-mi răspunzi.
Eu nu cred că este loc nici pentru ceartă, nici pentru supărare şi nici pentru divorţ.
Dacă ţi-aş fi mărturisit prin cîte necazuri am trecut în această singură noapte, n-ai mai fi avut motive să mă primeşti cu rafale, ci doar lin motiv de bucurie şi mulţumire pentru protecţia pe care mi-a dăruit-o Dumnezeu, reuşind să se ducă la bun sfîşit, lucrarea pe care a pregătit-o spre mîntuirea unor suflete, ocrotindu-mă în această călătorie plină de surprize, avînd posibilitatea să ajung la timp pentru a nu întîrzia la slujbă.
Am să-ţi povestesc după ce mă voi întoarce de la serviciu. Acum este ora 6:30 şi trebuie să plec"
„Te rog să mă ierţi"intervenise Nuţi, ştergîndu-şi lacrimile. „Am fost ispitită şi-mi pare rău, pentru că te-am supărat, Tu şti că dorinţa mea arzătoare este să-1 slujim pe Dumnezeu. De acum încolo eu nu vreau să te mai supăr, ci vreau să mă rog Domnului pentru tine, ca El să te sprijinească în lucrarea lui în tot ceea ce ţi s-a încredinţat."
Domnul a binecuvîntat-o pe tînăra Nuţi, care mai tîrziu devenise mamă la patru copii, ajutînd-o să-şi respecte promisiunea făcută înaintea soţului şi înaintea lui Dumnezeu.
îmbrăţişîndu-se cu lacrimi şi cerîndu-şi iertare în mod reciproc, în viaţa de familie se cîştigase o nouă experienţă cu rezultate mai statornice.
156

UŞA DRAGOSTEI - RĂPIREA BISERICII

Fenomenul răpirii Bisericii, a constituit subiectul de studiu pentru toate generaţiile creştine, din toate timpurile. Asupra împlinirii acestei făgăduinţe, s-au făcut o sumedenie de calcule teologice cu rezultatele cele mai diferite. Fiecare dintre cei care s-au dedicat acestui studiu s-au bazat pe cercetarea textelor biblice, precum şi pe derularea evenimentelor istorice, corelîndu-le în modul specific, în raport cu nivelul de cunoaştere al Scripturilor, pe capacităţile intuitive ale spiritului, adăugîndu-se uneori şi pretenţia unei călăuziri speciale din partea lui Dumnezeu. Astfel,în lumea teologică fenomenul răpirii Bisericii, capătă aspectul unei coloane infinite, care are mai multe faţete, fiindu-ne prezentat de către cercetători în diferite ipostaze.
O parte considerabilă dintre creştini, plasează fenomenul răpirii Bisericii, înainte de Necazul cel Mare. O altă parte susţine că evenimentul ar avea loc la mijloc, iar cea de-a treia ipoteză plasează fenomenul răpirii Bisericii, abia la sfîrşitul necazului cel mare, care va avea loc în pragul Mileniului, cînd Mîntuitorul va veni să, împărătească.
O umtimă parte din lumea teologică modernă, excluzînd fenomenul răpirii, susţine că Răpirea Bisericii, nu trebuie

aşteptată să se împlinească asemenea unui fapt istoric, ci trebuie privită doar cu valoare de simbol.
Există deosebiri de vederi chiar şi cu privire la desfăşurarea evenimentelor legate de nunta Mielului. O parte dintre credincioşi, susţin nunta Mielului se va ţine pe Pământ o mie de ani, iar o altă parte mărturisesc şi cred în mod sincer că nunta Mielului va avea loc în ceruri.
Fiecare părăre sau convingere, chiar dacă acestea nu se potrivesc între ele, se *bazează* pe anumite texte biblice; care sînt interpretate într-un mod diferit, în raport cu nivelul specific al îndoctrinării.
Ceea ce este mai important, şi este în măsură să depăşească diferenţele amintite, îl constituie numitorul comun prin care se recunoaşte că venirea Domnului este foarte aproape.
157
Dacă El va veni la cea de-a treia strajă din noapte sau la cea de-a patra, de lucrul acesta ne vom convinge cu toţii atunci cînd II vom vedea.
XMce fel de calcule anticipate, oricît de bine ar fi ele întemeiate pe texte biblice.au fost şi vor fi sortite eşecului, pentru că această revenire a Domnului, este condiţionată nu numai de starea spirituală a Bisericii creştine, ci şi de numărul celor chemaţi la mîntuire, pentru care Dumnezeu mai are încă o îndelungată răbdare.
Astfel în conştiinţa credinciosului autentic, nu este indicat să i se cultive curiozitatea bolnăviciosă, determinîndu-l să calculeze în mod speculativ, nu numai distanţa ci şi numărul paşilor, Celui ce ne-a promis că vine.
Psihoza de masă provocată în repetate rînduri, cu privire la stabilirea datei foarte apropiate a venirii Domnului, n-a reuşit să-i facă pe oameni nici mai buni şi nici mai credincioşi.
Dimpotrivă, după fiecare speculaţie de calcule teologice neîmplinite, oamenii slăbesc în credinţă, se descurajează, aducîndu-li-se un prejudiciu incalculabil.
Prin aceasta, odată în plus, oferindu-se apa la moara necredincioşilor, este atinsă şi onoarea lui Dumnezeu, prin batjocura şi atitudinea dispreţuitoare faţă de credincioşii, care cu bună credinţă au avut convingerea că fac prin aceasta o slujbă lui Dumnezeu.
Amestecîndu-se în lucrurile care nu le-au fost încredinţate, ei ar trebui să înveţe să renunţe la calculele anticipate, dacă nu mai devreme, cel puţin în urma eşecului pe care l-au avut. ■
Sfînta Scriptură, fiind inspirată de Duhul Sfînt, ar fi avut mai multă competenţă să descrie şi să fixeze data venirii Mîntuitorului, dacă aceasta ne-ar fi fost de folos.
„Cine are urechi de auzit să audă..."
Nu este important ca robul să ştie cînd vine stăpînul, ci este mai important să fie gata în orice clipă, rămînînd la postul de veghe. (Matei 24: 44-51)
De asemeni pentru noi nu este chiar atît de important să cunoaştem locul unde ne va duce Mîntuitorul. Dacă Nunta Mielului va fi în ceruri sau dacă va fi pe pămînt, aceasta este problema lui Dumnezeu.
S-ar putea în cele din urmă să rămînă valabile ambele ipoteze, întrucît, în împărăţia lui Dumnezeu, noţiunile de timp şi spaţiu, fiind reduse la cota zero din punct de vedere valoric, ele pot să echivaleze nu numai cu infinitul, ci şi cu eternitatea omniprezenţei divine.
în concluzie, problema noastră cea mai importantă, nu constă în faptul că trebuie să ştim exact, locul unde ne ducem. întrebarea prioritară a credinciosului, la care ar trebui să-şi găsească răspunsul, ar trebui să fie următoarea:
„Doamne! Despre lucrurile pe care le-ai pregătit pentru mine, şi despre locul unde mă vei duce, voi afla mai tîrziu, pentru că ele atîrnă de voinţa Ta. Pe
158
mine nu mă frămîntă gîndul cu privire la locul unde mă vei duce, ci mă interesează mai degrabă; dacă eu voi fi pregătit pentru ca Tu să=ţi poţi îndeplini făgăduinţa şi cu privire la mine.
Aceasta din urmă, va rămîne pentru mine problema cea mai arzătoare, condiţionată în permanenţă, de atitudinea şi voinţa mea în a te sluji cu credincioşie, în aşteptarea unei mîntuiri depline cîştigată prin meritul Jertfei de pe calvar.
Asupra cuvintelor Scripturii, care de multe ori în scurgerea veacurilor au fost interpretate în mod eronat, Dumnezeu revărsa lumina Lui binecuvîntată, folosindu-se de mijloacele sale diferite, pentru elucidarea tainelor, în vederea zidirii Bisericii.
Astfel, printre descoperirile pe care le-a dăruit Dumnezeu,în zilele noastre, se află şi experienţa în care se reflectă starea duhovnicească a Bisericii în momentul venirii Domnului nostru Isus Hristos, descrisă în cele ce urmează.
în această vedenie de noapte, Ionel a fost strămutat în zona Ierusalimului, în partea de sud-est a oraşului, lîngă zidurile cetăţii, între Poarta de Aur şi Poarta Izvorului, aproape de pîrîul Chedron.
Se anunţase marele eveniment al Răpirii Bisericii. Credincioşii din toate confesiunile creştine erau împărţiţi în trei părţi. Prima şi cea mai mare parte era constituită din majoritatea creştinilor lumeşti. Aceştia, găsindu-şi plăcerea în lucrurile pămînteşti, trăind după poftele şi patimile de care erau stăpîniţi, nu se mai puteau deosebi dintre ceilalţi oameni, din lumea păgînă.
Atitudinea lor faţă de Dumnezeu, devenise atît de pasivă, încît îşi puteau permite să facă ori şi ce lucru, fără să-şi mai

pună problema responsabilităţii în raport cu numele frumos pe care îl purtau.
Cea de-a doua parte, era constituită din credincioşii legalişti, care şi-au creat nişte sisteme de conduită extrem de rigide, încercînd apoi să le impună şi altor credincioşi din Biserică, avînd pretenţia că numai prin îndeplinirea cu stricteţe a normelor stabilite, oamenii vor putea să beneficieze de mîntuirea lui Dumnezeu.
Pentru prima categorie, care este constituită din credincioşii lumeşti, lista cu interdicţiile menţionate în Sfintele Scripturi, a fost anulată complet, ajungîndu-se la concluzia eronată, că nimic din tot ceea ce satisface nevoile fireşti ale oamenilor nu poate fi considerat păcat.
Pentru credincioşi legalişti, lista cu interdicţiile biblice, nu numai că n-a fost desfiinţată, ci la aceasta ei au mai adăugat o mulţime de interdicţii şi norme de conduită, stabilite în afara textelor biblice, începînd cu vestimentaţia, cu ţinuta corporală, cu dieta alimentară, cu deosebirea între zile, care se cer să fie respectate în viaţă, cu interzicerea vizionării filmelor fie el chiar şi cu subiecte religioase, ascultării programelor de radio şi televiziune, chiar dacă acestea se refereau doar la problemele informative legată de viaţa cotidiană.
Izolîndu-se în mod inutil de lumea înconjurătoare, credincioşii legalişti, cu toate că majoritatea dintre ei sînt foarte serioşi în credinţă, riscă să fie

clasificaţi ca oameni depăşiţi, nemaiavînd posibilitatea să-şi îndeplinească misiunea care le-a fost încredinţată pentru salvarea oamenilor.
Căzînd în extrema bigotismului religios, în loc să fie îngăduitori cu ceilalţi credincioşi, mijlocind înaintea lui Dumnezeu pentru ei, legaliştii îi vorbesc de rău, îi judecă cu asprime şi fără milă, urîndu-i din adîncul sufletului fără să conştientizeze faptul că Dumnezeu le cere să urască păcatul, dar să iubească pe păcătoşi, chiar şi pe cei care săvîrşesc fărădelegea cu bună ştiinţă, ragîndu-se pentru ei cu speranţa că se vor întoarce la pocăinţă.
Astfel, pentru credincioşii legalişti, Mîntuitorul va fi nevoit să repete cuvintele pe care le-a rostit odinioară adresîndu-se cărturarilor şi fariseilor:
„Duceţi-vă şi învăţaţi ce însemnează „Milă voiesc, iar nu jertfă", căci n-am venit în lume să chem la pocăinţă pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi".
„Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi, căci cu ce judecată judecaţi veţi fi judecat."
„Fiul Omului n-a venit în lume să judece lumea ci să mîntuiască lumea"
Astfel, dacă credinciosul firesc se va întoarce la pocăinţă din toată inima, Dumnezeu îl va mîntui. Cine eşti tu şi cu ce drept ţi-ai luat îndrăzneala să-l judeci pe fratele tău?
Cea de a treia parte, era constituită din credincioşii duhovniceşti, care s-au maturizat în credinţă, dăruindu-se pe deplin în slujba lui Dumnezeu. »
Printre aceştia se aflau şi pruncii de curînd născuţi prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care se bucurau în aşteptarea venirii Mîntuitorului.
Astfel, mulţimea credincioşilor lumeşti, în aşteptarea venitii Mîntuitorului, a fost văzută într-o ipostază cu totul nepotrivită.
Oamenii, în loc să vegheze în aşteptarea venirii Mîntuitorului, stăteau pe pajiştea de pe malul Chedronului, găsindu-şi plăcerea în discuţiile păgubitoare, care întinează sufletul.
Credincioşii legalişti, fiind siguri de mîntuirea pe care credeau că şi-au cîştigat-o prin propriile lor eforturi, erau postaţi pe mai multe rînduri, izolaţi de restul credincioşilor, avînd pretenţia să intre pe Poarta împăratului, care era închisă.
Cea de a treia parte constituia dintr-un număr foarte restrîns de credincioşi duhovniceşti, era înşiruită la Poarta Izvorului, deasupra căreia se afla o inscripţie cu slove de foc: „UŞA DRAGOSTEI".
Ionel, a primit misiunea să menţină ordinea între cele trei grupări separate, îndemnîndu-i pe credincioşi să se aşeze în faţa Izvorului, în conformitate cu ordinea stabilită.
Deplasîndu-se la cei de pe malul Chedronului, el îi îndemna pe credincioşi să se ridice din starea de nepăsare în care trăiesc, aşezîndu-se în ordinea stabilită în vederea întîmpinării Domnului.
„Mai lăsaţi-ne cu poveştile acestea, pentru că de cînd au adormit părinţii noştrii, toate lucrurile au rămas aşa cum au fost ele de la început. Unde este
împlinirea făgăduinţei Lui? Ne-am plictisit în aşteptarea împlinirii acestei făgăduinţe, despre care nu mai avem convingerea că se va mai putea împlini. In cazul cînd venirea Mîntuitorului va fi semnalată ca o realitate, dincolo de pronosticările mincinoase ale teologilor, ne va rămîne încă timpul necesar pentru a ne aşeza la posturile noastre de veghe, ieşindu-i în întîmpinare. Ne-am obosit în aşteptarea încordată, a venirii Lui, simţînd acum nevoia de „relaxare"
Necăjit din pricina răspunsului batjocoritor pe care l-a primit din partea
credincioşilor lumeşti, Ionel, îşi îndreptase paşii spre Poarta împăratului,
ifedresîndu-se credincioşilor legalişti, care aşteptau acolo, confruntîndu-se în

' discuţiile lor aprinse, încercînd fiecare să-1 convertească pe aproapele său la
' „dreapta credinţă".
Creştinii legalişti, nu-i judecau numai pe credincioşii lumeşti care trăiau după poftele lor, compromiţînd onoarea lui Dumnezeu, ci şi pe confraţii lor legalişti, dacă aceştia nu ie împărtăşeau întru totul convingerile, considerîndu-i vinovaţi şi acuzîndu-i de «erespectarea regulilor stabilite în sistemele lor rigide. Avertizîndu-i pe credincioşii legalişti, că poarta la care ei s-au aşezat nu li se va deschide niciodată, trebuind ca ei să se înroleze la UŞA DRAGOSTEI, în vederea întîmpinării Mîntwitoral»i, Ionel, primise o ripostă cu totul neaşteptată.
De data. aceasta, riposta n<u venea din partea credincioşilor lumeşti, ci
(din partea legaliştilor, care se credeau mai neprihăniţi decît celelalte formaţiuni.
l „Cum ai îndrăznit să ne spui că poarta aceasta nu ni se va deschide
I toiciodată ?! Noi sîotem bătrânii care am păstrat credinţa aşa cum am primit-o de
| ;la început. Noi nu ne vom duce să aşteptăm la o altă poartă, ci vom rămîne la
î poarta împăratului, care este drept în judecăţile Sale, şi care ne-a îndreptăţit să-
1 îi judecăm nu numaipe păcătoşi, ci chiar şi pe îngeri. N-avera nevoie de o altă
poartă. Dumnezeu este drept, şi pentru că L-am slujit cu credincioşie, el trebuie
să ne mîntuiască".
Mîhnit în sufletul său, şi respins din partea legaliştiloT, Ionel se îndreptase spre UŞA DRAGOSTEI, care era deschisă aşteptîndu-ipe credincioşi să se aşeze în ordinea stabilită.
Credincioşii duhovniceşti, fiind născuţi din nou prin Cuvîntul lui Dumnezeu, rămînînd în permanenţă la postul lor de veghe, aşteptau într-o pace desăvîrşită producerea miracolului întîmpinării.
„Vă rog să poftiţi în faţă" se auzise glasul curtenitor ş. itspectuos ii unui credincios mai tînăr care stătea la postul de vegfhe.
„Aici nu merge după ftmcţie"răspunse ionel cu bunăvoinţă. „Fiecare va trebui să se aşeze ocupîndu-şi local în funcţie de măsura dragostei faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni." x
Deodată se auzise glasul puternic al unui arhanghel care strigase din văzduh:

II

160

„IATĂ MIRELE!... VINE! !"
Strigătul arhanghelului a fost urmat apoi de un sunet puternic de trîmbiţa care, crea impresia că se face auzit, nu numai de către cei de pe pămînt, ci şi de către cei ce se aflau în locuinţa morţilor.
în clipele următoare, credincioşii lumeşti care s-au „relaxat'pe pajiştile de pe malul Chedronului, au alergat spre poarta Izvorului, încercînd să intre cu forţa, bruscîndu-i pe credincioşii duhovniceşti care aşteptau în ordine la UŞA DRAGOSTEI.
Această uşă era atît de strimtă, încît cei ce erau rînduiţi, puteau să intre doar unul cîte unul.
în acel moment, apăruse din văzduh o metropolă strălucitoare, învăluită într-o aureolă de lumină, a cărei frumuseţe şi splendoare nu pot fi descrise.
Această splendită reprezentare simbolică asemănătoare cu un palat uriaş, aterizase în partea interioară a zidurilor Ierusalimului, lîngă treptele cetăţii lui David, aflate în imediata apropiere de poarta Izvorului, supranumită UŞA DRAGOSTEI.
Credincioşii legalişti, observînd fenomenul de aterizare a metropolei, conştientizînd în ultimul moment că Răpirea Bisericii nu se produce prin poarta la care ei s-au aşteptat să li se deschidă, au alergat în dezordine spre Poarta Izvorului, încercînd să-i brutalizeze pe credincioşii lumeşti, care s-au aglomerat blocînd intrarea.
învălmăşeala devenise atît de periculoasă, încît, credincioşii **duhovniceşti** care au aşteptat în permanenţă la postul de veghe, au fost înlăturaţi din faţa porţii de către cei care năvăliseră în dezordine, în ultimul moment, înghesuindu-se cu disperare.
Deodată glasul arhanghelului se auzise din nou, răsunînd în văzduh, zicîndu-le:
„Pe această poartă numită UŞA DRAGOSTEI, nu vor putea să intre decît aceia care au iubit pe orişicine, orişicînd, chiar şi pe aceea care le-au pricinuit vreun rău ca şi cum le-ar fi făcut un bine".
înghesuiala disperată a oamenilor, se dovedise inutilă, pentru că fiecare credincios duhovnicesc, născut prin Cuvântul lui Dumnezeu, era chemat pe nume.
în această situaţie neaşteptată, mulţimea de credincioşi care s-au înghesuit la poartă, a început să se retragă dezamăgită, aşteptînd în linişte cu atenţia încordată, sperînd fiecare că în cele din urmă va fi chemat pe nume.
Deşi UŞA DRAGOSTEI a rămas deschisă, înghesuiala, aglomeraţia şi dezordinea au fost eliminate complet.
Credincioşilor duhovniceşti, care aşteptaseră în ordinea stabilită, li s-a oferit posibilitatea să-şi ocupe iarăşi locurile din care au fost înlăturaţi cu brutalitate.

Cei ce au adormit în Domnul au fost primii dintre cei pe care Mîntuitorul i-a chemat pe nume, ocupîndu-şi locurile în aureola de lumină.
Pe platforma strălucitoare a Metropolei, care se afla deasupra treptelor Palatului, lui Ionel i s-a dat să-L vadă pe Mîntuitorul, în toată strălucirea şi slava Lui cerească.
Autoritatea şi măreţia îmbinate cu dragostea, cu blîndeţea şi bunătatea Lui nemărginită, îi oglindeau înfăţişarea **Dumnezeiască. •**
în clipele următoare, stînd în picioare pe platforma Palatului, Mîntuitorul, oferise o nouă surpriză, pentru toţi credincioşii care aşteptau să fie chemaţi pe nume, căci numele fiecăruia dintre cei chemaţi şi aleşi pentru răpire, nu era numele pe care credincioşii l-au primit din partea părinţilor, şi pe care 1-au purtat pe Pămînt.
Acesta era un nume nou, pe care îl dădea Mîntuitorul, fiecăruia dintre ei în raport cu valorile spirituale, pe care le-au primit din partea lui Dumnezeu, fructificîhdu-le pe Pămînt, spre lauda slavei Sale. (Apocalipsa 2:17).
Astfel, mare le-a fost mirarea credincioşilor, recunoscîndu-şi numele cel nou rostit pentru prima dată prin gura Mîntuitorului, care a început să-i cheme la Sine:
„Vino iubitorule!"
„Iubitorul" a intrat pe UŞA DRAGOSTEI apropiindU-se de treptele Palatului
în clipa cînd a urcat cu picioarele pe prima treaptă, „Iubitorul", a fost transformat într-o stea strălucitoare, care deplasîndu-se spre platforma superioară pe care se afla Mîntuitorul, s-a integrat în rîndul celorlalte stele aflate în interiorul Palatului.
. „Vino împăciuitorule ! ; Vino Răbdătoruîe!; Vino şi tu Milostivule!; vino şi tu Blîndule!, vino Propovăduitorule! Vino şi tu Prigonitule; Vino şi tu Credinciosule! Vino şi tu! Vino şi tu! pentru că toate calităţile duhovniceşti aparţin aceluiaşi Duh, care lucrează totul în toţi, prin Puterea Dragostei, care a fost revărsată în inimile credincioşilor prin Duhul Sfînt"
Fiecare credincios duhovnicesc, născut prin Cuvîntul lui Dumnezeu, întocmai ca şi un porţi altoit, aduce numai roadă bună.
Multiple sînt binecuvîntârile lui Dumnezeu, pe care le revărsa cu dărnicie în inimile copiilor Lui, însă fiecăruia dintre ei i se oferă cîte ceva deosebit, marcîndu-i individualitatea.
Unuia de pildă i se oferă darul să propovăduiască Evanghelia, altuia să vorbească despre înţelepciune, altuia cunoştinţă, altuia i se oferă darul să cîrmuiască, altuia să facă milostenii, altuia să îmbărbăteze pe alţii.
Unora le este dat să rabde, să treacă prin foarte multe necazuri, altora le este dat să fie prigoniţi, sau să-şi completeze bucuriile părţăşiei cu Dumnezeu,
162
163
culminînd cu martirajul, prin care se exprimă punctul culminant al devotamentului.
Cine mai ştie în afară de Dumnezeu, prin cîte cuptoare se lămureşte aurul?
Astfel, după ce şi-a terminat misiunea de selectare a credincioşilor, dîndu-le fiecăruia un nume nou, Mîntuitorul i-a chemat să intre în „Odaia de Nuntă" '
Metropola strălucitoare, desprinzîndu-se de pe sol, s-a ridicat în văzduh, apoi înălţîndu-se tot mai sus, a dispărut în marea de lumină.

PLANETA ÎN AŞTEPTAREA ULTIMULUI MESAJ

164
Pentru a face o distincţie corespunzătoare, între visele care se produc în timpul somnului, descărcîndu-se tensiunile psihice, acumulate în starea de activitate, şi cele care vin din partea lui Dumnezeu, este necesară observaţia, că cele din prima grupă, se derulează în primele ore de somn, cînd tensiunile psihice se află la cota maximă.
Injnaşazinarea în subconştient a imaginilor şi întîmplărilor legate de activitatea zilnică, derulîndu-se uneori într-un mod haotic, este capabilă să amplifice stările de tensiune, prodiicîndu-se coşmarul unor vise tulburătoare, extrem de ciudate prin conţinutul lor.
Acest fel de manifestare psihică, face ca viaţa să nu-şi mai urmeze cursul în mod normal. Imaginile percepute, precum şi faptele care se derulează, de cele mai multe ori, intrînd în conflict cu legile naturale, se combină prin reprezentările cele mai fantastice, lipsite de sens. După această tensionare suplimentară, urmează deconectarea şi relaxarea. După descărcarea tensiunilor psihice, provocată de fenomenul deconectării, omul încetează să mai viseze.
Dacă somnul de gradul întîi, produce relaxarea tensiunilor psihice, somnul de gradul al doilea, chiar dacă se manifestă uneori prin coşmare tulburătoare, produce în cele din, urmă deconectarea psihică, echivalentă cu somnul de gradul al treilea, în care omul nu mai visează absolut nimic, fiind scufundat într-o linişte desăvîrşită.
Comunicările venite din partea lui Dumnezeu, se produc în timpul somnului de gradul al treilea.
Acest somn este numit în Sfînta Scriptură „somnul adînc". în carte.t Genezei 15: 12-18 sînt scrise următoarele:
„La apusul Soarelui, un somn adînc a căzut peste Avraam, şi iată că ta apucat o groază şi un mare întunerec, şi

Domnul a zis lui Avraam:' Să ştii ca sămînţa ta va fi străină într-o ţară care nu va fi a ei; Acolo va fi robită şi o **vor** apăsa greu, timp de patrusute de ani' ".

16*

Groaza şi spaima lui Avraara, erau determinate nu numai de prezenţa lui Dumnezeu, ci şi de reprezentarea simbolică a robiei din Egipt, comparată cu întunericul spiritual, îngemănat cu suferinţele israeliţilor, pentru o durată de peste patru secole.

în cartea lui Iov 4: 12-19 în'cuvîntarea lui Elifaz citim: „Un cuvînt s-a furişat pînă la mine, şi urechea mea i-a prins sunetele uşoare. în clipa cînd vedeniile de noapte framîntă gîndul, cînd oamenii sînt scufundaţi într-un somn adînc, m-a apucat groaza şi spaima, şi toate oasele mi-au tremurat. Un duh a trecut pe lîngă mine... Tot păru! mi sa zbîrlit ca ariciul. Un chip cu o înfăţişare necunoscută era înaintea ochilor mei. Şram auzit un glas care şoptea încetişor: ' Fţ-va omul fără vină înaintea lui **Dumnezeu?** Fi-va el curat înaintea Celui ce 1-a făcut? Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în slujitorii Săi, dacă găseşte El greşeli chiar şi la îngerii Săi, cu cît mai mult la cei ce locuiesc în case de lut, care îşi trag obîrşia din ţărînă şi pot fi zdrobiţi ca un vierme."

în aceeaşi carte a lui Iov 33: 14-16 citim: „Dumnezeu vorbeşte însă cînd într-un fel cînd în altul, dar omul nu ia se'amă. El vorbeşte prin visuri, prin vedenii de noapte, cînd oamenii sînt scufundaţi într-un somn adînc, cînd dorm în patul lor. Atunci El le dă înştiinţări şi le întipăreşte învăţăturile Lui."

Exemplele din Sfînta Scriptură sînt deosebit de numeroase, demostrîndu-ne cu prisosinţă valoarea comunicărilor, care i-a determinat pe oameni să înteprindă acţiuni deosebit de îndrăzneţe, bazîndu-se *pe* acest sistem de comunicare.

Un alt factor care confirmă autenticiţea unei comunicări din partea lui Dumnezeu, este verificarea lungimii de undă pe care se transmite mesajul.

Aceasta poate fi cunoscută cu uşurinţă de către cei care au mai avut asemenea experienţe, devenind capabili să depisteze nuanţele sursei de la care se transmite mesajul.

Dacă mesajul este din partea lui Dumnezeu, credinciosul simte o ambianţă de trăire spirituală dumnezeiască în aşa măsură îr.cît o poate identifica ori de cîte ori se repetă.

După cum avem capacitatea să cunoaştem pe cineva, întreţinînd o convorbire telefonică, fără să vedem persoana cu care vorbim, recunoscîndu-i nu numai vocea şi timbrul specific, ci şi emanaţia sufletească ce se degaja tn timpul conversaţiei, prin care se stabileşte legătura între două părţi, la fel se întîmplă şi cu sistemul de comunicare în relaţiile cu Dumnezeu.

„Oile Mele ascultă, glasul Meu. Eu le cunosc şi eie vin după Mine" (Ioan 10:27).

„Nu merg de loc **după un** străin, ci fug de «•! pentru că nu cunosc glasul străinilor"(Ioan 10:5)

într-o **vedenie** de noapte spre deosebire de somnul adînc prin care se transmit mesajele *dm* partea lui Dumnezeu, capacitatea de recepţie este conectată, în c ' ■ ~ [ri]i multe **cazuri,** devenind şi mai activă, în timp ce mişcările corpului devin **blocate,** fără să se mai poată supună comenzilor neuronice.

166

în asemenea trăiri, ele devin subordonate unui alt sistem de comandă care le dirijează mişcările.

în concluzie, această formă de comunicare, produsă pe calea intermediară între somn şi starea de veghe, poate crea impresia uneori că se scapă controlul, deşi persoana respectivă din acel moment se află prin starea de fapt într-o deplină siguranţă.

Una dintre cele mai importante vedenii de noapte, pe care le-a avut Ionel, în legătură cu evenimentele premergătoare celei de a doua veniri a Mîntuitorului, purtînd pecetea valorică universală, se află şi experienţa intitulată prin semnificaţia ei simbolică „Planeta în aşteptarea ultimului mesaj".

Capacitatea de percepere şi de sintetizare a mesajului, fiind amplificată la cota maximă pentru limitele omeneşti, a favorizat memorarea integrală a unei redări cît mai apropiate de adevăr.

Asemenea performanţe nu pot fi accesibile pentru oameni la fiecare pas ci doar în situaţii cu totul speciale pregătite de Dumnezeu.

Dacă Mîntuitorul îi îndemna pe ucenici Săi să nu arunce cîinilor lucrurile sfinte, şi nici mărgăritarele înaintea porcilor, pentru ca nu cumva să fie călcate în picioare şi pe urmă să se întoarcă şi să-i rupă, cu atît mai mult Dumnezeu nu face risipă de mărgăritare, oferindu-le celor care le-ar întrebuinţa doar în scopul de a combate, ori pentru a se lăuda cu ele înaintea oamenilor (Matei 7:6).

Sonoritatea mesajelor autentice, precum şi celelalte sisteme comunicative mai puţin cunoscute oamenilor, sînt auzite şi recepţionate în toate cazurile, transmiţîndu-se din partea dreaptă.

Cine cunoaşte secretul cuvintelor lui David cînd spune?: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei, cînd este el la dreapta mea nu mă clatin"(Ps. 16:8)

Solomon spune că Inima înţeleptului este la dreapta lui. Dacă inima omului este predată la Dumnezeu, şi dacă Dumnezeu în mod figurativ se află la dreapta fiecărui om înţelept, despre care ne vorbeşte Solomon, cu siguranţă că aceasta nu mai pote fi considerată ca o absurditate şi nici ca o anomalie fiziologică, ci clasificată cu valoare

simbolică, ea ne arată că judecata înţeleptului, devine o judecată dreaptă, doar în situaţia cînd el se teme de Dumnezeu. ,
în concluzie inima de carne a omului, constituind un centru vital, prin care se pompează sîngele în organism, este amplasată în partea stîngă a corpului, în timp ce inima despre care vorbeşte Solomon, că se află la dreapta înţeleptului, reprezintă centrul vitalităţii spirituale, care funcţionează perfect chiar şi atunci cînd inima de carne este înlocuită prin sistemul grefei.
Comunicările premergătoare ultimului mesaj adresat planetei, înregistrîndu-se pe mai multe nivele de recepţie, ne oferă posibilitatea să contemplăm imaginea tabloului panoramic, spre folosul nostru al tuturor.
167
Astfel, se comunicase din spaţiul cosmic, că planeta noastră se pregăteşte pentru primirea ultimului mesaj trimis din partea lui Dumnezeu.
Pronosticările îndrăzneţe ale teologilor în privinţa estimării timpului în care se va produce fenomenul celei de a doua veniri a Mîntuitorului, au eşuat complet pentru că ele nu aveau la bază, interesele spirituale ale Bisericii, ci mai degrabă pe cele de ordin material, în favoarea celor ce le-au emis din proprie iniţiativă.
Creindu-se o anumită psihoză de masă, prin comunicarea făcută în legătură cu transmiterea ultimului mesaj din partea lui Dumnezeu, Ionel se pregătea să urmărească deznodămîntul acestei comunicări.
Deodată îi apăru planeta pe care locuim, într-o dimensiune extrem de micşorată. Putea să fie cuprinsă cu privirea de la o extremitate la cealaltă fără nici o dificultate. '
In clipele următoare,el auzise un zgomot care-i crea impresia că se produce la dimensiuni planetare.
Ce se întîmplase?... Deschizîndu-se, izvoarele adîncului au început să curgă pe suprafaţa pămîntului, intersectîndu-se între ele, formînd imaginea iţnui năvod uriaş, care cuprindea întreaga planetă.
Dumnezeu, care este Marele Pescar, întinzîndu-şi năvodul poate pentru ultima dată, intenţiona să pescuiască tot ce-a mai rămas nepescuit în timpurile noastre modeme.
Astfel, sforicelele învechite din care se confecţionau plasele de pescuit, folosite pe Lacul Ghenezaretului, acum s-au transformat în izvoare de apă vie, care brăzdau planeta pe linia longitudinală şi transversală, semănînd cu meridianele şi pararelele globului pămîntesc, înfăşurîndu-1 din toate părţile.
întreaga planetă era scăldată în izvoarele apelor vieţii. „Petele albe" de pe glob, în care n-au putut pătrunde învăţăturile Evangheliei în secolele trecute, au dispărut complet.
Pătratele de pămînt uscat» aflate printre izvoarele cristaline care aveau să iasă din albiile lor din pricina abundenţei, deveniseră deosebit de fertile.
Era imagiaea unui tabou care avea să reprezinte realitatea unei perspective de viitor, în împărăţia lui Hristos.
Drumul care trebuia străbătut pînă la împlinire, avea să treacă printr-o mulţime de locuri accidentate, oferind surprize cu totul imprevizibile pentru călătorii misionari.
Susurul apelor abundente, producea un zgomot odihnitor. Evenimentul era extrem de important şi se afla în atenţia tuturor locuitorilor pămîntului.
Ionel, recepţionînd conţinutul comunicării, ar fi dorit să afle, prin cine anume se va transmite ultimul mesaj al planetei, şi care va fi conţinutul acestuia,
în acel moment el a observat o platformă dreptunghiulară care avea o lungime de vreo şapte metri, cu lăţimea aproximativă de 4 metri. înălţimea acesteia nu depăşea un metru,
168
Această platformă, era deosebită prin calităţile ei. Avea un sistem de propulsie, încă necunoscut în tehnica noastră modernă.
Configuraţia ei era deosebit de simplă. Semăna cu o pernă umflată cu aer, deasupra căreia, în partea din faţă era un grup de bărbaţi, printre care se aflau şi carismatici. Erau îmbrăcaţi în costume albe, stînd în picioare unul lîngă celălalt, întocmai ca nişter viteji care s-au pregătit de luptă.
Aceşti bărbaţi în cruciadele lor, şi-au propus misiunea să transmită ultimul mesaj către popoarele pămîntului, fără să-şi îmbrace armura necesară.
Ionel, fericindu-se pentru că i s-a oferit posibilitatea să fie prezent, a început să se roage, cerîndu-şi permisiunea din partea lui Dumnezeu, prin următoarele cuvinte:
„Doamne, Părintele meu îndurător, îţi mulţumesc pentru că m-ai învrednicit să rămîn în viaţă, şi să pot fi prezent la unul dintre cele mai importante evenimente de pe pămînt! Acum, eu Te rog îngăduie-mi să urc pe această platformă, în calitate de observator".
Răspunsul din partea lui Dumnezeu a fost afirmativ. Bucurîndu-se de această libertate, asemenea unui copil care cere tatălui său permisiunea să facă un lucru de mică importanţă, după care, dacă primeşte încuvinţarea, el se simte liber să acţioneze.
în clipele următoare, el s-a urcat pe platformă, aşezîndu-se în partea posterioară, pentru a nu sustrage atenţia

bărbaţilor care stăteau în picioare în partea din faţă.
La un moment hotărît s-a dat semnalul de plecare. Platforma a început să se deplaseze înainte cu o viteză destul de lentă.
Ionel rămase uimit, pentru că platforma se putea deplasa fără să producă zgomot.
Ajungînd la malul primului pîrîu, platforma şi-a continuat înaintarea, alunecînd uşor peste suprafaţa apei, ajungînd pe malul celălalt, fără nici o dificultate. »
întîmpinînd o mulţime de zone accidentate, s-a creat impresia că platforma nu va mai reuşi să ajungă pînă la tribuna planetei, care era pregătită în mod special, în vederea transmiterii mesajului.
Pentru Ionel, surpriza devenise şi mai intresantă, costatînd că această platformă avea capacitatea să treacă peste toate denivelările terenului, în linie dreapta, fără să fie supusă trepidaţiilor specifice provocate de terenul accidentat.
Această platformă îţi crea impresia că pluteşte prin aer fără să se mai simtă denivelările terenului.
169
^
ZONA LEILOR
Ajungînd într-o anumită zonă, deodată se auzise un zgomot înspăimîntător, cu totul neobişnuit. Erau nişte răcnete puternice de lei.
înspăimîntat de pericolul ameninţător, privind în direcţia în care se deplasa platforma, el a observat o mulţime de fiare fioroase, care alergau speriate, fiind izgonite din culcuşurile lor şi înspăimîntate de zgomotul apelor curgătoare.
Aceste izvoare ţîşneau din locurile cele mai taince, în care fiarele sălbatice îşi aveau nu numai culcuşurile ci şi ascunzătorile.
Leii aceştia înfuriaţi, cuprinşi de panică, alergau dintr-o parte în alta, încercînd să scape de pericolul apelor care-i înconjurau.
Ionel,' privindu-i cu teamă, avea impresia că întreaga specie de pe pămînt, a fost adunată acolo.
„Doamne, ce semnificaţie au aceste fiare fioroase? Cu siguranţă că ele se vor năpusti asupra noastră! Sîntem pierduţi!"
Rostind aceste cuvinte îşi aşteptau sfîrşitul...
După cîteva clipe, el a recepţionat cu deosebită claritate, răspunsul din partea lui Dumnezeu:
„Aceste animale sălbatice, reprezintă spiritele demonice, care tulbură popoarele lumii, fără să le mai dea linişte"
Leul este prezentat în Sfînta Scriptură ca simbol al forţei, atît în sensul pozitiv, cît şi în cel negativ.
în Apocalipsa 5:5, se aminteşte despre „Leul din seminţia lui Iuda", făcîndu-se referinţă la Mîntuitorul, care după trup se trăgea din seminţia lui Iuda.
în cartea lui Daniel 7:4, ne este prezentată o fiară cu chip de leu, simbolizînd puterea Babilonului, iar în 1 Petru 5:8, aflăm comparaţia reprezentată prin puterea Diavolului „care răcneşte ca un leu, căutînd pe cine să înghită"
David, referindu-se la puterea Diavolului, şi a morţii, în Psalmul 22:21, rosteşte rugăciunea următoare:
„Doamne! Scapă-mă din gura Leului şi scoate-mă din coarnele bivolului"
170
Astfel, prin reprezentare simbolică, gura leului avea să reprezinte puterea Diavolului, în timp ce coamele bivolului, aveau să reprezinte puterea
morţii.
înainte de a se transmite „ultimul mesaj" omenirea va trece printr-o perioadă deosebit de frămîntată, generatoare de conflicte regionale, sfîrşindu-se cu un.mare conflict mondial dezlănţuit în pragul venirii Mîntuitorului.
Toate acestea sînt condiţionate, de intensitatea acţiunilor inteprinse din partea spiritelor demonice, care se bucură de libertate, ispitindu-i pe oameni, în virtutea drepturilor înscris în codul universal.
Aceste forţe ale răului, care influenţează sistemele ideologice şi politice ale naţiunilor, reprezentate prin conducătorii popoarelor, fiind izgonite din culcuşurile lor, şi împresurate cu izvoarele Evangheliei, cunoscîndu-şi limitele timpului în care le-a fost îngăduit să lucreze, încearcă să se impună, folosindu-se de toate mijloacele posibile, pentru a-şi salva existenţa. *
Biruinţa este însă de partea lui Dumnezeu. Evenimentele de viitor, care se vor derula în experienţa neamului omenesc, vor fi cu totul deosebite în comparaţie cu cele din prezent.
Dacă forţele răului se vor amplifica la cota maximă, Dumnezeu dispune de şi mai multe mijloace prin care să-şi menţină lucrarea, determinîndu-i pe conducătorii de state, dincolo de voinţa şi preferinţele lor firesti, să accepte propovăduirea Evangheliei care trebuie să ajungă cu orice preţ pînă la marginile
pămîntului.
După ce platforma se apropiase considerabil de aceste fiare, existînd pericolul unui atac, Ionel a observat că aceste fiare fioroase n-aveau nici o ■putere asupra bărbaţilor care stăteau pe platformă.
ZONA LUPILOR

După ce-s-a depăşit această zonă periculoasă, fără să se producă vreun incident, platforma intrase într-o altă zonă în care se afla o altă specie de animale.
Urletele înspăimîntătoare ale haitelor de lupi, se putea auzi de la distanţă considerabilă, creind impresia că toate specimenele de lupi s-ar fi aglomerat într-o singură zonă.
Ionel a mai avut prilejul să vadă asemenea animale, nu numai în starea de captivitate ci şi în libertatea lor naturală. Agresivitatea lupilor aflaţi în zona respectivă, le depăşea cu mult comportamentele fireşti.
„Doame Dumnezeule! Cum vom scăpa de gurile acestor fiare sălbatice fără să fim sfîşiati? Părinte îndurător! Ce fel de semnificaţie mai pot avea şi urletele acestea?"
în clipele următoare se recepţionase răspunsul:
„Aceştia sînt demonii care hărţuiesc Bisericile creştine, dezbinîndu-le şi înstrăinîndu-le de adevăr prin prooroci mincinoşi, vindecători şi făcători de minuni, precum şi prin învăţători mincinoşi."
Ascultînd aceste cuvinte, Ionel se gîndi la textul din 2Petru 2:1 „în norod s-au ridicat prooroci mincinoşi, după cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi."

171

De asemeni, el s-a gîndit la cuvintele lui Pavel, din Fapte 20:29 „Ştiu bine că după plecarea mea, se vor vîrî între voi lupi răpitori care nu vor cruţa turma"
Aceste spirite demonice, lucrează în aşa fel, încît dacă vor putea reuşi, îi vor dezbina pe credincioşi în aşa măsură, încît să nu existe nici măcar doi care să poată fi uniţi în chip desăvîrşit, şi aceasta pentru că Mîntuitorul a făcut făgăduinţa următoare:
„Căci acolo unde sînt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sînt şi Eu în mijlocul lor: (Matei 18:20)
Astfel, ca să-i priveze pe credincioşi de părtăşia cu Hristos, de graţia lui Dumnezeu, aceste spirite dezbinatoare, seamănă discordie în relaţiile cu membrii de familie, cu semenii, cu Biserica, punîndu-i pe oameni în contradicţie şi cu societatea.
O adevărată haită de lupi, ce-şi caută prada aciuindu-se pe lîngă turmele păstorilor, îmbrăcinîndu-se în piei de oi (Matei 7: 15-23).
Ceea ce 1-a surprins pe Ionel, era faptul că nici aceste haite de lupi nu au avut puterea să-i atace pe cei de pe platformă, reuşinîndu-se astfel să se depăşească pericolul iminent.

ZONA MISTREŢILOR

Ajungând într-o altă zonă, unde terenul era mai neted în comparaţie cu zonele străbătute anterior, platforma respectivă îşi străbătea traseul în linie dreaptă, cu destinaţia spre tribuna planetei, fără posibilitatea de ocolire a pericolului.
Deodată se auzise un fel de pufăit misterios, care se accentua în intensitate pe măsură ce platforma înainta, apropiindu-se de sursă.
în clipele următoare, Ionel a observat o turmă mare de mistreţi.
Nici măcar o singură dată în viaţă nu i s-a oferit prilejul să vadă atîţia mistreţi adunaţi într-o singură turmă.
Erau atît de aglomeraţi, încît aveai impresia că s-au angajat în linie de bătaie,fiind gata de luptă.
La vederea platformei care se apropia continuu, animalele fioroase au pornit la atac, năpustindu-se ca la o singură comandă, într-un galop ameninţător, lăsînd în urma lor un nor de praf care se ridica întunecînd văzduhul.'
Mistreţii aceştia deveniseră deosebit de periculoşi. Cunoscînd cîte ceva din psihologia animalelor, Ionel avea motive să se cutremure: -
„Părinte îndurător! De data aceasta s-a terminat cu purtătorii mesajului"
Rostind aceste cuvinte, aştepta momentul tragediei, ce i se părea că devenise inevitabil, întrucît mistreţii galopau în direcţia platformei, fixînd-o ca ţintă de atac.
Apropiindu-se la o distanţă de vreo 70 -80 metri, în clipele următoare, avea să se producă un fenomen cu totul neaşteptat.

172

întreaga turmă de mistreţi a fost blocată de o forţă nevăzută, iaj animalele galopante, în virtutea inerţiei, în momentul blocajului au rămas cu picioarele din faţă înfipte adînc în suprafaţa solului, nemaiavînd posibilitatea să avanseze.
Ce se întîmplase? Din interiorul platformei se degajau nişte unde puternice, care aveau capacitatea să imobilizeze orice fel de animal care ar fi încercat să atace platforma.
„Doamne Dumnezeule Atotputernic! Ce fel de minune mai poate fi aceasta? îngădue-mi totuşi să Te întreb: Care este semnificaţia acestei turme de mistreţi?'
Răspunsul, a fost înregistrat îh următoarele clipe, prin acelaş sistem de percepţie:

„Aceştia sînt demonii libertinajului, care îi atrag pe credincioşi în patimile şi păcatele de care ei au fost stăpîniţi înainte de a se converti la credinţă".
Astfel, prin această descoperire, i s-a revelat că spiritele acestea demonice, prin sisteme filozofice de interpretare a Scripturilor, pregătindu-şi învăţători după poftele lor, ele reuşesc să-i abată pe credincioşi de la Calea Adevărului, determinîndu-i să se întoarcă iarăşi la scopul şi interesele lor murdare, urmînd o formă de evlavie religioasă, dar trăind o viaţă dezordonată, legată şi dominată de preferinţele firii pămînteşti, „întocmai ca şi dobitoacele fără minte".
A fost înregistrată concluzia că liberalismul acesta excesiv, prin sistemele lui de educaţie teologică şi filozofică, formulează nişte principii extrem de păgubitoare, justificînd necesitatea păcatului şi libertatea de păcătuire a oamenilor, prezentîndu-le ca pe nişte lucruri absolut normale, care n-au puterea să impieteze relaţia noastră cu Dumnezeu.
. ,,; în aceste condiţii, relaţiile extraconjugale, concubinajul, h$mpsexualitatea împreună cu toate celelalte forme de îndobitocire a oamenilor, sînt justificate din punct de vedere teologic, fiind socotite ca o necesitate biologică ce se încadrează în legile naturale create de Dumnezeu, şi prin aceasta ele nu mai pot fi cinsiderate ca păcat.
Demonii aceştia, vor prod\ice o foarte mare pagubă nu numai în bisericile şi popoarele creştine, care formează aproximativ a patra parte din locuitorii Pămîntului, ci vor avea puterea să distrugă şi pe celelalte categorii de oameni, atrofiindu-le conştiinţa.
Apostolul Petru, referindu-se la o categorie de creştini care au căzut în lanţurile ispitelor demonice, ne scrie în 2 Petru 2:12-22:
„Dar aceştia ca nişte dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse şi nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăşi stricăciunea lor şi îşi vor lua astfel plata cuvenită pentru nelegiuirea lor.
Fericirea lor este să trăiască în plăceri, ziua în amiaza mare. Ca nişte întinaţi şi spurcaţi, se pun pe chefuri la mesele lor de dragoste, cînd ospătează

împreună cu voi. Le scapără ochii de preacurvie şi nu se satură de păcătuit. Momesc sufletele nestatornice, au inima deprinsă la lăcomie, sînt nişte blestemaţi!.
După ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit şi au urmat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata fărdelegii, dar a fost mustrat aspru pentru călcarea lui de lege.
O măgăriţă necuvîntătoare care a început să vorbească cu glas omenesc, a pus frîu nebuniei proorocului.
Oamenii aceştia sînt nişte fîntîni fără apă, nişte nori alungaţi de furtună;, lor le este păstrată negura întunericului. Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic, momesc cu poftele cărnii şi cu desfrînări pe cei ce de abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire.
Le făgăduiesc slobozenia în timp ce ei înşişi sînt xobi ai stricăciunii.
Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit. în adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoaşterea Domnului şi Mîntuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăşi şi sînt biruiţi de ele, statei, lor de pe urmă se face mai rea decît cea dintîi.
Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decît, după ce au cunosciit-o, să se întoarcă de la porunca sfîntă care le fusese fost dată.
Cu ei s-a întîmplat ce spune zicala adevărată: „Cîinele s-a întors la ce vărsase"şi „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăşi în mocirlă."
Demonii aceştia aţîţă poftele oamenilor, oferindu-le filozofia cea mai simplă şi seducătoare în legătură cu scopul existenţei: „mîncare, băutură, desfrîu".
Totul se justifică printr-o necesitate naturală. Problema spirituală, avînd o valoare eternă, după cum spun ei, nu poate fi afectată de poftele trupului săvîrşite la timpul prezent între naştere şi moarte.
Păcatul în sensul real al cuvîntului, nu se poate referi la altceva, decît la păcatul necredinţei, prin care oamenii îşi periclitează relaţia cu Dumnezeu.
Mîntuirea sufletului, zic ei, nu se cîştigă prin fapte ci prin credinţă. „Dacă ne păstrăm credinţa, faptele nu mai contează"...
Ele n-au puterea nici să ne mîntuiască, oricît ar fi de bune, şi nici să ne piardă, în cazul cînd acestea devin peste măsură de rele, pentru că sîngele lui Isus Hristos ne curăţeşte de ori şi ce păcat.
Acesta este un adevăr fundamental, pe care liberalismul radical îl răstălmăceşte spre propria lui pierzare ca şi pe celelalte Scripturi, sub influenţa spiritelor demonice, reprezentate prin agresivitatea şi comportamentul mistreţilor.
Degradarea morală şi spiritualăa credinciosului nu se produce în mod alarmant, ci treptat şi pe neobservate, puţin cîte puţin.

Ceea ce se întîmplă cu un singur om, se poate întîmpla şi la nivelul familiei, la nivelul Bisericii precum şi la nivelul

unui întreg popor.
Există popoare civilizate care şi-au adus o deosebită contribuţie în cultivarea unei idei cu valoare universală, situindu-se la cote superioare pe toate planurile în comparaţie cu celelalte.
Degradarea treptată a spiritualităţii, printr-o libertate constituţională prost înţeleasă, le poate predispune dacă sînt privite într-o perspectivă mai largă, la surprize catastrofale.
Influenţa spiritelor demonice extinzîndu-şi tentaculele seducătoare, urmăreşte să ucidă cît mai multe suflete, determinîndu-le să pună sub semnul întrebării utilitatea valorilor morale, acceptînd în cele din urmă sistemele filozofice simpliste, ei îşi revendică suveranitatea înstrăinîndu-se de Dumnezeu.
Acesta este spiritul modernismului, care se războieşte cu toate confesiunile lumii, încercînd să-i înşele dacă va fi cu putinţă chiar şi pe cei aleşi.
Dacă Biserica creştină a rezistat prin veacuri, înfruntînd puterile întunericului; manifestate prin forţele politice prigonitoare, prin dezbinările provocate din interior sub influenţa învăţăturilor eretice, în zilele din urmă, i se cere să fie pregătită şi pentru alte probe mult mult mai rafinate şi costisitoare.
Anihilarea forţelor demonice, reprezentate prin leii înfuriaţi, lupii flămînzi şi prin mistreţii agresivi, aflaţi în cele trei zone succesive pe care le-a străbătut platforma, avea să confirme că Dumnezeu veghează asupra copiilor Săi, asigurîndu-le protecţia pentru ca ei să poată ajunge cu bine pînă la capătul drumului.
Aceasta însă nu-i scuteşte de pericol pe cei lipsiţi de armură, care au reuşit să treacă prin atîtea probe cu bine, dar pentru că n-au rămas la postul de veghe pînă la moarte ei s-au prăbuşit la capătul drumului, compromiţînd onoarea lui Dumnezeu.
După ce platforma se îndepărtase de cea de-a treia zonă în care se aflau mistreţii în stare de imobilitate, comportamentul acestor animale şi-a revenit la normal.
Aflîndu-se în afara influenţei radiaţiilor care se degajau din platfomă, ei au început să se mişte foarte lent creind impresia că sînt istoviţi de oboseală.
uiaintînd în linie dreaptă spre tribuna planetei, deodată platforma se oprise pe sprinceana unui platou, la marginea căruia se afla o prăpastie adîncă.
Privind înspăimîntat spre acest infern care s-a deschis în faţa platformei, el a observat la o distanţă aproximativă de un kilometru, un alt platou, care se afla pe cea de-a doua emisferă a globului pămîntesc, separîndu-se de prima emisferă printr-un crater adînc şi prăpăstios.
„Milostivule Dumnezeu! Tu ne-ai ocrotit de furia leilor, am fost izbăviţi de gurile lupilor, ne-ai scăpat de pericolul mistreţilor, iar acum nu ne mai rămîne

altceva, decît să ne prăbuşim în imensa prăpastie care s-a deschis înaintea noastră".
Rostind aceste cuvinte, îi venise ideia să se coboare de pe,platformă înainte ca aceasta să se prăbuşească în adîncuri.
Chibzuind cîteva clipe, gîndindu-se apoi că n-ar fi de loc potrivit ca el să se salveze singur, lăsîndu-i pe ceilalţi bărbaţi să se prăbuşească în prăpastie s-a hotărît în cele din urmă să rămînă pe platformă, indiferent de ceea ce s-ar putea întîmpla.
în clipele următoare, platforma decolase de pe sprinceana platoului, deplasîndu-se prin spaţiu în linie dreaptă, spre tărîmul de pe cealaltă emisferă.
„Părinte veşnic! Ce minune dumnezeiască! Ce fel de platformă este aceasta care este capabilă să se adapteze tuturor condiţiilor de teren.
A trecut cu bine peste denivelările de terenului, peste suprafaţa apelor iar acum se deplasează prin spaţiu fără nici o dificultate.
Răspunsul de data aceasta venise pe o altă lungime de undă, răsunînd cu putere în spaţiul cosmic:
<
„Acesta este Carul Biruinţei!".
Ionel a înţeles atunci că linia dreaptă în care se deplasa platforma, era trasată mai dinainte, şi aceasta, făcea excepţie de la regulile noastre omeneşti.
Dacă traseul acesta, ar fi fost stabilit de către oameni, ei ar fi ocolit denivelările terenului şi zonele periculoase, chiar şi cu riscul unor serpentine obositoare.
„Carul Biruinţei", avea menirea să se deplaseze în linia dreaptă, linia care constituia drumul cel mai scurt dintre două puncte. <t
Apostolul Pavel, făcînd această comparaţie, în 2 Corinteni 2:14, scrie: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă întodeauna în Carul Lui de Biruinţă în Hristos, şi care răspîndeşte prin noi în orice loc, mireasma cunoştinţei Lui[1]!
Ajungînd pe celălalt platou, după ce platforma a trecut cu bine peste adîncurile prăpastiei, şi-a continuat traseul în linie dreaptă, spre tribuna planetei.

Imaginea simbolică a emisferelor avea să reprezinte influenţele ideologice care separă omenirea dintre est şi vest, producîndu-i în permanenţă motivaţii de tulburare.
Ajungînd în apropierea zonei în care erau adunate toate popoarele şi confesiunile lumii, aşteptînd cu ardoare transmiterea mesajului, se putea observa încă de la o distanţă considerabilă, tribuna planetei care era instalată la o înălţime de vreo 4-5 metri de la suprafaţa solului." ■""
Pe platforma tribunei planetare, misionarii şi tămăduitorii corupţi prin lăcomia de bani, îşi prezentau programele lor artistice, zgomotoase, împreună cu actele de caritate, binecuvîntîndu-i pe aderenţii susţinători.
în jurul acestei tribune se afla o mare nesfîrşită de oameni, care tremă tau ca nişte valuri agitate, producînd un zgomot cu totul neobişnuit.
Oamenii şi-au pierdut răbdarea în aşteptarea mesajului care li s-a promis.
Deodată, crainicul care stătea la tribuna planetei observînd apropierea platformei, a început să strige cu toată puterea: „A sosit carul!... aducîndu-i pe cei ce vor transmite mesajul anunţat... Faceţi loc! Eliberaţi drumul pentru ca bărbaţii care au sosit venit să poată ajunge la tribună!"
în clipele următoare oamenii au început să se retragă, formînd un culoar liber prin care trebuia să înainteze platforma.
Culoarul care se formase era deosebit de lung, pentru că mulţimea oamenilor care s-a adunat acolo, era de necuprins.
Toate nuanţele spirituale era prezente, într-o învălmăşeală şi entuziasm, determinate de prezenţa purtătorilor de cuvînt, care se aflau pe platforma tribunei, la care se aştepta să se mai adauge şi grupul de bărbaţi care venise de pe cealaltă emisferă, purtaţi în Carul Biruinţei.
După ce platforma intrase prin culoarul care s-a format, entuziasmul oamenilor devenise cu totul neobişnuit.
Ţipetele, fluierăturile, aplauzele şi ropotele picioarelor însoţite de urale entuziaste, dezlănţuindu-se într-un zgomot infernal, au creat o atmosferă deplorabilă.
Unii dintre cei care erau prezenţi, stăteau cu mîinile ridicate, alţii băteau din palme legănîndu-se într-o parte şi în alta, în timp ce alţii, scoteau nişte ţipete nedesluşite, ţopăind în ritmicitatea fluierăturilor şi trepidaţiilor frenetice de care erau stăpîniţi.
Toate aceste manifestări extreme erau determinate de bucurie şi entuziasm, însoţite de o adoraţie exagerată pentru cei ce aveau să transmită mesajul,
Ionel, pentru a observa mai bine ceea ce se întîmpla, s-a ridicat în picioare şi pentru a nu fi confundat câ bărbaţii care aveau să transmită mesajul, s-a retras în partea posterioară a platformei, urmărind cu atenţie figurile oamenilor entuziaşti care fremătau în iureşul zgomotelor asurzitoare.
Urmărind cu atenţie feţele schimonosite ale oamenilor, privirile lor întunecate precum şi gesturile pe care le făceau în iureşul mani ^stării or, Ionel a simţit din nou cuplarea sistemului de percepere, descoperind ia dosul acestei comportamente extrem de tumultoase prezenţa unui demon foarte puternic, ce-i stăpînea pe oameni dirijîndu-le manifestările.
în clipele următoare, el a observat o ploaie de săgeţi arzătoare care s-au năpustit asupra bărbaţilor de pe platformă, avînd menirea să-i anihileze pe cei lipsiţi de armură. (Efeseni 6: 11-17).
176
177
Mulţimile, orbite din pricina entuziasmului determinat de prezenţa spiritului demonic, nu conştientizau pericolul acestei influenţe, considerînd că I prin aceasta îndeplinesc ţ> slujbă pentru Dumnezeu.
Tulburat în sufletul său din pricina celor văzute, pentru consecinţele deosebit de grave provocate de prezenţa demonului, Ionel îşi amintise de o I întîmplare în care mai avuse încă odată prilejul să se confrunte cu acest de- *â* mon, care 1-a ispitit, în momentul cînd a fost chemat de Dumnezeu să vestească | Evanghelia, încredinţîndu-i-se misiunea să pregătească hrana pentru o mare 1 mulţime de oameni.
într-o scurtă paranteză, merită să fie cuprinsă această întîmplare ,' incredibilă.
(După ce Ionel începuse să propovăduiască Evanghelia, Diavolul, apropiindu-se de el îi şoptise:
,
Tu ai fost chemat să vesteşti Evanghelia, însă această Evanghelie nu-l i poate mîntui pe oameni dacă nu este propovăduită cu putere. N-ai vrea ca de I fiecare dată cînd predici Evanghelia să se producă şi o minune?. Dacă tu ai fi de acord, eu ţi-aş dărui o putere prin care să faci minuni şi te-aş ridica la ol anumită înălţime, ca să poţi fi recunoscut ca slujitor trimis din partea lui,;.' Dumnezeu.
Oamenii văzînd aceste minuni, cu siguranţă că se vor pocăi. Ce părere ai? Duhul este nelimitat în lucrările lui şi poate face minuni mai mari decît cele de pe vremea apostolilor. Profetul Ilie şi profetul Ezechiel împreună cu alţi slujitori de frunte, au trăit asemenea experienţe. N-ai vrea şi tu să te asemeni cu ei?"
Prezenţa demonului îl făcu pe Ionel să se simtă complet paralizat... Erau săgeţile de foc ale ispititorului.
Deodată simţind o putere interioară prin care i se descoperise nuanţa musafirului nepoftit, îi răspunse cu deosebită fermitate: . „Dacă m-ăş supune voinţei tale ce s-ar întîmpla cu slava care i se

cuvine singurului Dumnezeu?... înapoia mea Satano! !"
în clipele următoare demonul s-a retras, îndepărtîndu-se şi provocînd un zgomot asurzitor.
Această întîmplare n-a fost un vis, ci o realitate zguduitoare).
Contemplînd în continuare entuziasmul şi manifestările mulţimilor înfierbîntate, Ionel, adresîndu-se demonului care le dirija sentimentele îi puse următoarea întrebare:
„Hei! Cum ai reuşit să stăpîneşti o asemenea mulţime de oameni? Acum îţi poruncesc în numele lui Isus Hristos să-mi spui care îţi este numele şi ocupaţia?" J
„Eu sîntj demonul adoraţiunii. Am cîştigat mai multe suflete de partea mea reuşind să nimicesc puterea slujitorilor Evangheliei, nu numai prin batjocurile şi prigonirile cele mai aspre pe care le-am dezlănţuit prin slujitorii mei, ci cu mult niai mult prin laudele şi adoraţia din partea publicului".
Din conţinutul răspunsului, Ionel a înţeles că demonul acesta înflueţîndu-i pe oameni să-i zeifice pe slujitorii Evangheliei printr-o adoraţie exagerată, îi determina să se încreadă în propriile lor forţe. Alunecînd apoi în golul mîndriei spirituale, ei nu mai sînt în stare să-şi îndeplinească slujba.
Astfel, pierzîndu-şi calitatea smereniei ei se angajează în competiţia de propovăduire şi cîştigîndu-şi popularitate, aleargă după cununa care se vestejeşte, pierzîndu-şi adevărata răsplată"
Vocea spiritului demonic era vocea străinului despre care Mîntuitorul amintea, că oile Lui nu merg de loc după un străin, pentru că nu cunosc glasul străinilor, fie că este vorba de vreun duh. de vreo epistolă cu pretenţie apostolică sau de vreo descoperire omenească lipsită de pecetea Sfîntului Duh, care, îndeplineşte misiunea de a-i călăuzi pe oameni în tot adevărul.
Ajungînd în faţa tribunei, Ionel s-a coborît de pe suprafaţa platformei şi pentru a nu sustrage atenţia cuiva, el intrase în rîndurile mulţimii, cu scopul de a-şi îndeplini misiunea de observator.
Bărbaţii de pe platformă, fiind străpunşi de săgeţile arzătoare, deşi mai rămînseseră încă în viaţă, nu şi-aw mai putut îndeplini misiunea.
Săgeţile acestea arzătoare le-au provocat o paralizie iremediabilă, datorită faptului că nu şi-au îmbrăcat armura.
Mulţimea entuziastă devenise şi mai agitată, observînd că bărbaţii de pe platformă zăboveau să se urce la tribună.
Ţipetele, fluierăturile, bătăiie în palme şi mişcările frenetice ale mulţimii deveniseră şi mai zgomotoase.
Deodată crainicul care făcea anunţurile de la tribuna planetei, observăndu-1 pe Ionel, care stătea în rîndurile mulţimii, în apropiere de platforma tribunei, îndreptîndu-se spre ei, îi zise:
„Tu de ce te-ai ascuns aici? Vino şi spune mulţimilor adunate să facă liniște, pentru ca Dumnezeu să le poată transmite mesajul. Cărora dintre oameni li s-ar mai putea transmite mesajul din partea lui Dumnezeu, dacă nu se face liniște. Cum să le vorbească Dumnezeu, dacă mulţimile acestea se lasă orbite de propiul lor entuziam, facînd o asemenea zarvă?"
Ionel, motivîndu-şi consideraţia, îi răspunse:
„Eu nu fac parte dintre bărbaţii pe care i-am însoţit. Misiunea mea este să rămîn pe postul de observator".
„De acord"răspunse crainicul adăugînd: „Eu nu ţi-am cerut să faci ceea ce nu ţi s-a încredinţat, ci te-am rugat să vii la tribună, pentru ca să spui mulţimilor să facă liniște în vederea transmiterii mesajul din partea lui Dumnezeu".
Acceptînd în cele din urmă, la insistenţele crainicului, Ionel, urcase la tribuna planetei.
178
179
în momentul cînd a fost observat de către marea nesfîrşită de oameni, crezind că li se va transmite mesajul, ei au început din nou să se entuziasmeze, producînd un zgomot inimaginabil prin manifestările lor frenetice.
Conştientizînd posibilităţile restrînse de comunicare Ionel simţi nevoia să se roage:
„Doamne Dumnezeule! Te rog din adîncul sufletului meu, dă-mi puterea fie chiar şi pentru cîteva clipe să pot transmite anunţul în aşa fel, încît să poată fi auzit pînă la marginile pămîntului."
Rostind această rugăciune, el a văzut o ploaie de săgeţi de foc ce se îndreptau spre tribună.
Simţind pentru cîteva clipe efectul prezenţei spiritului demonic, prin care se agitau mulţimile, deodată, umplut de o putere dumnezeiască, pe care n-o mai încercase pînă atunci, a ridicat amîndouă mîinile, tăcîndu-le semn să se liniştească, apoi a strigat cu voce aât de puternică încît avea impresia că putea să fie auzită pînă la marginile pămîntului:
„Liniște!!!... Să se facă liniște!!!..,"
Mulţimile entuziaste se înfierbîntaseră şi mai mult amplificîndu-şi ţipetele şi aplauzele, creind impresia că în această psihoză de masă, oamenii şi-au pierdut controlul, comportîndu-se într-un mod cu totul neobijnuit.
Descurajat pentru această stare de fapt, observînd că mulţimile nu erau capabile să se liniştească aflîndu-se sub influenţa demonului aduraţiunii, el a mai făcut o ultimă încercare, folosindu-se de vocea puternică pe care a primit-o din partea lui Dumnezeu:
„Dacă nu veţi face liniște, nu veţi mai putea primi nici mesajul care vine din partea lui Dumnezeu. Atît timp cît vă veţi lăsa influenţaţi în manifestările voastre de spiritul adoraţiunii, zeificîndu-i pe oameni, Dumnezeu nu vă va transmite mesajul."
Simţind efectul apropierii săgeţilor arzătoare, după ce a reuşit să avertizeze mulţimile de oameni, el s-a coborît de la tribună, retrăgîndu-se în spatele acesteia pentru a se observa în continuare cele ce aveau să urmeze.

Zgomotele s-au înteţit şi mai mult, iar mulţimile de oameni, stăpînite de o forţă irezistibilă, se lăsau antrenate în vîrtejul emoţiilor şi manifestărilor necontrolate, considerînd în mod eronat că prin aceasta ei vor putea determina pe slujitori să coboare de pe platformă, pentru a se urca la tribună.
Mesagerii însă, fiind puternic afectaţi de osanalele publicului, au rămas în continuare pe platformă, aşteptînd zadarnic regenerarea spirituală spre vindecarea rănilor.
Strecurîndu-se prin mulţimea de oameni care era aglomerată în spatele tribunei, Ionel a reuşit în cele din urmă să-şi găsească un loc de linişte.
După ce străbătuse o distanţă considerabilă, îndepărtîndu-se de tribuna planetei, el a reuşit să rămînă singur... singur cu Dumnezeu!
Ecoul zgomotelor infernale, produse de mulţimile de oameni entuziaşti a dispărut complet.
Epuizîndu-şi energiile, oameni au început să se liniştească, socotindu-se înşelaţi în aşteptarea deznodămîntului care întîrziase peste măsură de mult.
180
Deodată, pe culmea uni deal din apropiere, în partea de răsărit apăruse o cruce uriaşe.
Avea înălţimea de vreo şapte metri. Privită de la poalele colinei, această cruce ridicată pe verticală, înfiptă cu partea inferioară în solul pămîntului, îi creiase imaginea zguduitoare, prin care avea să-şi amintească 'de suferinţele Mîntuitorului.
Privind-o cu deosebită atenţie, încercînd să-i dezlege taina, în clipele următoare el auzise o voce foarte desluşită care venea din spaţiu cosmic:
„Aceasta este crucea pămîntului, destinată salvării neamului omenesc.. Pierzîndu-şi imaginea Hristosului îndumnezeit, Ea şi-a pierdut puterea să-i mîntuiască pe oameni".
Mîhnit în sufletul său din pricina celor auzite, îşi zise în sine:
„Oh! Cruce uriaşă! Despuiată de chipul Celui ce ţi-a dăruit adevărata valoare! Dacă ţi-ai pierdut imaginea Hristosului îndumnezeit ai rămas obiectul de adoraţie pentru copiii oamenilor, fără ca ei să conştientizeze ca de dragul tău, cinstindu-te mai decît s-ar fi cuvenit, ei L-au neglijat pe Hristos". i
Rostindu-şi în sine cuvintele mustrătoare, în acel moment, i se relevase*^ că şi el s-a făcut părtaş acestei vinovăţii.
Dacă crucea Domnului a fost multiplicată la infinit, constituind obiectul de adoraţie pentru cei mai mulţi, dacă oamenii din vechime îşi dăltuiau zeităţile din materie neînsufleţită dîndu-le forme după măsura iscusinţei fiecăruia dintre ei, oamenii timpurilor noastre moderne, în locul zeităţilor de altădată, îşi confecţionează doctrinele după măsura preferinţelor, zeificîndu-le apoi ca pe nişte obiecte de adoraţie înaintea cărora se aplecă şi se supun într-o mai mare măsură decît ar fi în stare să se supună învăţăturilor lui Hristos.
Derulîndu-se aceste imagini, Ionel se simţea vinovat, pentru faptul că crucea era deposedată de imaginea lui Hristos, plîngînd apoi cu amărăciune.
Această cruce uriaşă, îi provocase atîta suferinţă, încît ar fi fostînstare să-şi reproşeze pentru toată viaţa.
Deodată, pe cînd stătea cu privirile îndreptate spre culmea colinei, din înaltul cerului se auzise un al doilea mesaj care venea să confirme, că recunoaşterea slăbiciunilor precum şi tînguirile oamenilor, sînt lipsite de valoare în ochii lui Dumnezeu.
Dacă aceştia se mulţumesc să devină doar nişte simpli observatori care se bucură de mîntuirea sufletului, fără să fie dispuşi să se dăruiască pe deplin îr slujba lui Dumnezeu, pentru salvarea oamenilor, tînguirile lor sînt zadarnice
Ei trebuie să se angajeze în lucrarea de propovăduire a Evangheliei fi i pe cale directă, fie prin rugăciunile pe care le fac pentru oameni, fie prii susţinerea lucrării de misiune încredinţată slujitorilor Domnului.
Astfel, în momentul cînd Ionel a început să plîngă cu amărăciune, d i spaţiul cosmic se auzise pentru a doua oară cuvîntul Domnului:
„De ce plîngi?..."
„Doamne! Tu pe toate le ştii. Tu ştii că eu plîng pentru că crucea este deposedată de Hristos... Ce mai pot face?..."
Ca o mustrare **părintească** rostită cu gingăşie şi dragoste, au răsunat din nou cuvintele Domnului:
„Nu mai plînge!... Cu plînsui şi cu tînguirile sufletului tău nu se rezolvă nimic. Ia-ţi imaginea Hristosului îndumnezeit, fixeaz-o deasupra crucii, pentru ca să poată fi văzută de către toţi oamenii".
Milostivuie Tata, îşi zise Ionel cu amărăciune. „Dacă im-ai fi cerut imaginea Fiului Omului, aş fi reuşit s-o găsesc printre muritori. Unde oare aş putea să găsesc această imagine a Hristosului îndumnezeit, şi cine dintre oameni ar putea să mi-o dăruiască?"
indieplîndu-şi privirile **spre** culmea pe care era fixata crucea pămîntului, conştient că n-aie de unde să-şi procure această imagine a Hristosului îndumnezeit, în cele din urmă, el s-a hotărît să se îndepărteze de această colină, pentru a-şi găsi un loc **potrivit** unde să-şi liniştească sufletul, vrînd să scape de suferinţa provocată de această cruce **deposedată** de imaginea **Iui** Hristos.
In clapele următoare» îndreptîndu-şi paşii în direcţia opusă, el a început să alerge îndepărtîndu-se de această colină.
Deoadată pe firmamentul cerului, s-a deschis un portic de lumină strălucitoare, apoi un înger al Domnului coborînd

cu viteza fulgerului apropiindu-se de el, îi oferise imaginea Hristosului îndumnezeit învăluită într-o aureolă de lumină, dispărîrd apoi în porticul care continua să rămînă deschis pe firmamentul cerului.
în clipele următoare, după ce primise din partea îngerului imaginea Hristosului îndumnezeit, el se opri încereînd apoi cu timiditate să-şi îndrepte privirile spre Mîntuitoral, pe care de acum, i s-a dat să-L poată vedea în ipostaza corpului Său de slavă, pe care îi îmbrăcase după învierea Lui dintre cei morţi.
Astfel, din mijlocul aureolei de lumină, imaginea Hristosului îndumnezeit îşi oferise întreaga splendoare.
înfi fişarea Mântuitorului precum şi proporţiile Lui-dimensionale semănau cu chipul Fiului Omului, pe care Ionel prin îndurarea Sui Dumnezeu, a mai avut prilejul să le **contemple** cu prilejul celorlalte dor,ă ipostaze în care i s-a revelat.
în prima dintre acestea, el îi văzuse pe Isus înainte de patima Sa, cu prilejul Cinei de Taină, descriindu-L apoi într-o lucrare numită „GHETSIMANI"
în cea de-a doua ipostază, îl văzuse pe cîrid era răstignit pe cruce, descriindu-L în cuprinsul celor şapte simboluri, aflat într-un capitol anterior al acestei lucrări.
Păstrîndu-1 în memoria lui vizuală, în momentul cînd L-a privit, recunoscîndu-I **înfăţişarea,** ionel a început să plîngă, ruşinîndu-se de fapta pe care a săvîrşit-o **încercîr.cj** -.'.. se **depărteze** de cruce.
Copleşit de prezenţa Mîntuitorului i se adresă cu sfială şi cu adoraţie:
„Oh! Mîntuiiorale scump! 1 u mi Te-ai dăruit pe deplin în timp ce eu încercam să fug dfl la cruce. Te rog **din** i'dtncul **sufletului,** iartă-mi necugetarea!"
Din mijlocul aureolei de lumină, privindu-1 cu blîndeţe şi bunătate Dumnezeiască, Mîntuitorul îi zise:
„Da!... Eu M-am dăruit pe deplin, şi Sînt al tău, dar acum, dăruindu-Mă ţie pe deplin, tu ce vrei să faci cu Mine?:"
Rostind aceste cuvinte, Mîntuitorul s-a lăsat să fie purtat pe braţe, asemenea unui prunc nevinovat pe care-L poţi purta cu gingăşie şi dragoste, acordîndu-i atenţia, făcîndu-1 să se simtă fericit sau îl poţi neglija în aşa măsură îneît să-1 determini să plîngă necontenit, fără ca el să ţi se împotrivească.
Din atitudinea Mîntuitorului, care deşi se afla într-o ipostază atotputernică, totuşi S-a lăsat să fie purtat pe braţe, Ionel a înţeles că Mîntuitorul intenţiona să-i dea o lecţie prin forţa exemplului, arătîndu-i cum ar trebui el să se supună şi să se lase purtat pe braţul Domnului, asemenea unui prunc nevinovat.
„Mîntuitorule Scump!"răspunse Ionel ştergîndu-şi lacrimile, „mă voi întoarce împreună cu Tine şi mă voi duce la cruce. Voi lua imaginea chipului Tău îndumnezeit, o voi fixa deasupra crucii pentru ca să poată fi văzută de către toţi oamenii."
Mîntuitoral, privindu-1 cu blîndeţe, îi încuvinţase dorinţa. **în** clipele următoare, Ionel, purtînd pe braţe imaginea Hristosului îndumnezeit, întoreîndu-se înapoi, a urcat pe culmea Dealului, reuşind în cele din urmă să ajungă la crace.
Privind cu deosebită atenţie, gîndindu-se la misiunea care i-a fost încredinţată, el devenise foarte îngrijorat, simţind nevoia să se roage:
„O! Mîntuitorule scump!... Cum aş putea să-mi îndeplinesc misiunea dacă îmi lipsesc mijloacele?... Această crace, prin dimensiunile ei uriaşe^este mult mai înaltă decît mi s-a părut în momentul cînd am privit-o de la distanţă. Cine' mă va sprijini să urc deasupra ei, fixîndu-Ţi imaginea Dumnezeiască, pentru ca să fie văzută de toţi oamenii?"
Din mijlocul aureolei de lumină, în clipele următoare se auzise glasul Mîntuitorului, pe care Ionel continua să-L ţină pe braţe:
„Acum, pentru a-ţi putea îndeplini misiunea, tu ai nevoie de două lucruri: să crezi şi să vrei".
„Cred din toată inima mea, şi vreau din adîncul sufletului!..."
în clipele următoare, legea gravitaţiei a fost anulată, în timp ce Ionel, purtînd cu el imaginea Hristosului îndumnezeit, a reuşit să se ridice în spaţiu, ajungînd la partea superioară a crucii.
Operaţia de fixare a imaginii, în acel moment, a devenit extrem de simplă.
Aşezînd-o cu sfială şi gingăşie deasupra crucii, el a coborît pe sol, apoi îndepărtîndu-se de crace aproximativ o sută de metri, voia să verifice dacă imaginea Hristosului îndumnezeit a fost fixată la locul potrivit şi dacă aceasta poate fi văzută într-adevăr de toţi oamenii.

Privind-O cu deosebită atenţie, el rămase uimit, pentru că de la o asemenea distanţă nu se mai putea observa imaginea lui Hristos, ci numai aureola de lumină, care continua în cele patru zări.
Neliniştit în sufletul său, fixîndu-şi privirile spre lumina strălucitoare, el s-a hotărît să se întoarcă la cruce.
Apropiindu-se din nou de cruce, imaginea Mîntuitorului îi devenise tot mai desluşită.
în momentul cînd a sosit lîngă cruce, el a văzut pe Hristosul îndumnezeit în toată splendoarea şi strălucirea Lui.
în aceea clipă i s-a revelat adevărul despre majoritatea credincioşilor care cunosc învăţăturile Sfintelor Scripturi calificîndu-se prin studiile lor teologice fără să cunoască persoana Mîntuitorului.
Astfel, aureola de lumină strălucitoare, simbolizînd învăţăturile Mîntuitorului care strălucesc în cele patru zări ale lumii, peste puţină vreme, prin lucrarea de misiune va fi văzută de toată popoarele.
. Persoana Mîntuitorului însă, nu se va revela pentru a putea fi cunoscută decît pentru aceia care se convertesc în mod autenfic, apropiindu-se de po crucii, şi dăruindu-se pe deplin.
Fericit, Ionel, pentru că a reuşit să fixeze la locul potrivit această imag ine, considerînd că misiunea lui a fost încheiată, deodată, a observat cu uimire, că pe lîngă imaginea Hristosului îndumnezeit, îngerul Domnului, îi dăruise şi tăbliţa pe care se aflau inscripţiile în cele trei limbi: (Luca 23: 38)
„Iesous O Nazareos Basileva Iudeon" - greaca
„Isus Nazareus Rex Iudeorum" - latina
„Isus Alun Omlis Iodum" - ebraica
(Isus Nazarineanul Regele Iudeilor)
Această tăbliţă simbolică, de formă deptrunghiulară, nu era confecţionată din scîndură ca cea de pe vremea Domnului, ci era constituită într-o aureolă de lumină, reprezentîndu-L pe Fiul Omului.
Dimensiunile acesteia erau cu aproximaţie 20 x 30 cm.
Astfel, ocupat fiind cu pers9ana Mîntuitorului, el n-a observat această/ tăbliţă care îi atîrna peste coapse, decît în momentul încheierii primei misiuni.
Cutremurat în sufletul său, observînd cuîntîrziere această mică tăbliţă, el a început să-şi reproşeze cu amărăciune:
„Doamne !... Ce-am făcut? ... Tăbliţa aceasta ar fi trebuit să fie pusă la partea superioară, însă acum după ce imaginea Hristosului îndumnezeit a fost fixată deasupra crucii, pentru tăbliţa care trebuia să fie pusă deasupra capului, nu mai rămîne loc. j
Doamne!... Cum am fost în stare să fac o asemenea greşeală?... Unde voi mai putea găsi un loc potrivit pentru fixarea tăbliţei?"
Pe cînd îşi reproşa nechibzuinţa, deodată, în spaţiul cosmic se auziM; o voce puternică:

..Tăbliţa trebuie să fie pusă sub picioare, pentru că moartea a fost învinsă, prin învierea Fiului Omului dintre cei morţi."
Deznodămîntul acesta neaşteptat, îi pricinuise o mare bucurie.
în clipele următoare, el a reuşit să fixeze tăbliţa cu inscripţiile, sub picioarele Hristosului îndumnezeit, care de acum putea să fie văzut cu şi mai multă claritate în adevărata Sa ipostază.
Astfel, îndeplinindu-şi misiunea care i-a fost încredinţată, Ionel se
simţea fericit.
Această cruce uriaşă deasupra căreia strălucea imaginea Mîntuitorului, sub a cărui picioare strălucea tăbliţa cu inscripţiile, îi oferi un tablou de o frumuseţe şi splendoare Dumnezeiască indescriptibilă.
Privind cu adoraţie la imaginea Hristosului îndumnezeit, încercînd să-i desluşească taina, în acel moment, i s-a revelat că această imagine, nu se referea la actul învierii Domnului şi nici la momentul înălţării Lui la cer, ci mai degrabă, prin poziţia în care se aflajvlîntuitorul se confirma momentul revenirii Sale pe norii cerului, în ipostaza de împărat al împărăţiilor şi Domn al Domnilor., Această imagine a Hristosului îndumnezeit, avea să-L reprezinte pe Fiul lui Dumnezeu în ipostaza Lui finală.
Astfel, Cel ce era de o fiinţă cu Tatăl, umanizîndu-Se prin întruparea Cuvîntului, în persoana Fiului Omului, prin umbrirea Duhului Celui Prea înalt, s-a născut duitr-o fecioară, a trăit printre noi, a murit pentru răscumpărarea păcatelor noastre, iar prin învierea dintre cei morţi, Omul Isus Hristos, (1 Timotei 2:5), a devenit Hristosul

îndumnezeit, recîştigîndu-Si slava pe care o avea de mai dinainte la Tatăl, înainte de întemeierea lumii.
în această ipostază finală, echivalentă cu Omega, Hristosul îndumnezeit, avea să-şi primească nu numai prerogativele funcţionale pe care le avea mai dinainte, ci fiind de o fiinţă cu Tatăl, El a fost îndreptăţit pe deplin să-şi redobîndească şi Numele, care prin valoarea lui simbolică, echivalează cu Alfa. „Numele lui este Cuvîntul lui Dumnezeu" (Apoc. 19:13)
„Eu sînt Alfa şi Omega, Cel dintîi şi Cel de pe urmă"(Apoc. 22:13). Dacă Alfa feprezintă începutul, aceasta ne dovedeşte că la început a fost Cuvîntul care a existat înaintea tuturor lucrurilor (Apoc. 21:6).
Dacă Omega simbolizează sfîrşitul, aceasta ne descoperă adevărul că după sfîrşitul tuturor lucrurilor, va rămîne Cuvîntul care a fost de la început cu Dumnezeu şi care este Dumnezeu. (Ev. Ioan 1:1).
Rămînînd în continuare la poala crucii, bucurîndu-se de prezenţa Mîntuitorului, deodată, receptorul inimii înregistrase cu deosebită claritate
întrebările:
„Unde s-a născut Isus -Fiul Omului?... Cînd?... şi Cum?..."
După această întreită întrebare, în care se cuprindeau caracteristicile
umane ale Mîntuitorului, privind locul şi data naşterii în care s-a născut în afara
legilor firii, în clipele următoare a fost înregistrată cea de-a doua întrebare:
„Unde s-a născut Hristosul îndumnezeit al cărui Nume este Cuvîntul
lui Dumnezeu?... Cînd?... şi Cum?..."
185
Uimit de profunzimea conţinutului cuprins în întrebările menţionate, recunoscîdu-şi incapacitatea de a răspunde, Ionel simţi nevoia să se roage lui Dumnezeu.
„Părinte milostiv! Cum aş putea răspunde acestor întrebări, dacă ele se ridică deasupra capacităţii noastre de înţelegere?..."
După ce receptorul inimii intrase din nou în funcţie, prin sistemul de comunicare fără de cuvinte, Ionel avea să se bucure de o nouă încărcătură informaţională întemeiată pe Cuvîntul lui Dumnezeu.
Astfel i s-a descoperit adevărul, prin lumina cunoştinţei revărsate de Duhul Sfînt. Scopul pe care L-a urmărit Dumnezeu prin conţinutul întrebărilor, era să-i clarifice una dintrte cele mai importante probleme, în legătură cu cele două caracteristici ale Mîntuitorului, privind natura Sa omenească, îmbinată cu natura Lui divină, care era de-o fiinţă cu Tatăl.
La întrebările: Unde şi cînd s-a născut Fiul Omului, răspunsul putea să fie cît se poate de simplu cunoscîndu-se faptul că Isus s-a născut în Betleemul din Iudeia pe timpul împăratul Octavian Augustus, spre sfîrşitul domniei lui Irod cel Mare.
La întrebarea cum s-a născut Fiul Omului dintr-o fecioară, printr-o simplă umbrire a Duhului Celui Prea înalt, înţelegerea noastră omenească bazată pe modul firesc al gîndirii, se dovedeşte incapabilă să-şi găsească răspunsul, dacă nu ne este înnobilată şi îmbogăţită prin lumina Duhului Sfînt.
Astfel, pentru înţelegerea fenomenului în cauză, avem nevoie de o gîndire duhovnicească pentru lucrurile duhovniceşti.
Dacă Duhul Celui Prea înalt care se mişca pe deasupra apelor, a fost prezent încă de la întemeierea lumii, prin aceasta putem înţelege că El a participat în mod nemijlocit şi la crearea omului.
Dacă toate vieţuitoarele pămîntului au fost create prin puterea Cuvîntului, şi dacă primul om pe care l-a creat Dumne/eu a fost produsul intervenţiei Sale nemijlocite, prin aceasta se dovedeşte că Duhul Celui prea înalt care era prezent prin puterea Lui creatoare, a fost în măsură să creeze prima fiinţă umană din substanţele neînsufleţite, fără ca această fiinţă să fie născută din părinţi pămînteşti.
Aceasta ne descoperă adevărul, că primul Adam care a fost creat de Dumnezeu, în afara Legilor firii (fără părinţi) a fost o excepţie de la regula generală a legilor de reproducere care au fost instituite mai tîrziu, prin porunca dată de Creator: „Creşteţi, înmulţiţi-vă şi umpleţi pămîntul"(Geneza 1:28).
Dacă primul Adam, prin actul creaţiei a fost o excepţie de la regula generală, şi dacă Duhul Celui Prea înalt a fost în măsură să creeze şi să combine sustanţele neînsufleţite, constituiente ale corpului omenesc, determinîndu-le complexitatea structurală şi codul genetic, cu atît mai simplă s-a dovedit să
186
fie naşterea Celui de al doilea „Adam" dintr-o fecioară fără de bărbat, care a zămislit prin umbrirea Duhului Prea înalt.
Astfel, în cazul actului de procreere a Fiului Omului, Duhul Creator, substituind elementul patern, prin umbrire, avea să înnobileze ovulul matern al fecioarei, suplimentîndu-l în structură cu elementele necesare (X + Y), dîndu-se naştere unui copil de parte bărbătească.
în aceste condiţii s-a făcut o excepţie de la regula generală a concepţiei,' pentru că naşterea Mîntuitorului nostru Isus

Hristos a fost promisă de Dumnezeu, menţionîndu-se că se va face din sămînţa femeii fără participarea bărbatului (Geneza 3:15; Luca 1:30-35).
Astfel, prin puterea Duhului Celui Prea înalt, care este de o fiinţă cu Tatăl, Cuvîntul care a fost de la început cu Dumnezeu, şi care este Dumnezeu, s-a făcut trup, şi a locuit printre noi plin de har şi de adevăr (Ioan 1: 1-14).
După ce receptorul inimii înregistrase taina procreerii Fiului lui Dumnezeu, în clipele următoare, continuînd să fie pe recepţie, el avea să înregistreze taina îndumnezeirii lui Hristos, care după învierea dintre cei morţi, întorcîndu-se la Tatăl, a fost primit cu slava pe care o avea înainte de întemeierea
lumii (Ioan 17:5).
Dacă prin întruparea fizică a cuvîntului s-a produs umanizarea lui Dumnezeu, în persoana lui Isus Hristos, care a murit pentru păcatele noastre (Filipeni 2:6-11), prin actul învierii Lui dintre cei morţi, avea să se producă reversibilitatea procesului de întrupare fizică.
Astfel, prin întruparea în fiinţa omenească a lui Hristos, Cuvîntul care era de o fiinţă cu Tatăl nu şi-a pierdut identitatea Dumnezeiască, ci dăruindu-se prin moartea lui Hristos, pentru răscumpărarea neamului omenesc, după învierea Lui dintre cei morţi reluîndu-şi corpul de slavă glorificat, el avea să se întoforcă iarăşi la Tatăl, în ipostaza Dumnezeirii Sale, concretizată în Cuvîntul Adevărului, care a existat înainte de întemeierea lumii identificîndu-se cu Dumnezeu.
După ce înregistrase conţinutul acestor adevăruri care s-au desfăşurat într-o ordine desăvîrşită, în clipele următoare i s-a dat să poată înţelege taina Hristosului îndumnezeit, reintegrat în ipostaza Cuvîntului Creator.
Astfel, dacă Omul Isus Hristos, s-a născut dintr-o fecioară în Betleemul din ludeea, pe timpul lui Irod cel Mare, **Hristosul** îndumnezeit, Cuvîntul care este de o fiinţă cu Tatăl, jşi semnalează omniprezenţa şî atotputernicia dincolo de limitele cuprinse în spaţiu şi timp, identificîndu-se în egală măsură cu infinitatea, cît şi cu eternitatea valorilor sale inteligibile, morale şi spirituale, . întemeiate pe adevărul care s-a revelat în Scripturi, prin lumina Duhului Sfînt. Cu prilejul acestei descoperiri i s-a relevat că totalitatea oamenilor care au trăit în era creştină, indiferent de zonele geografice, luînd contact cu învăţăturile Mîntuiîorului, prin lucrarea misiunii de propovăduire a Evangheliei, au crezut în existenţa lui Hristos, ca persoană fizică şi istorică, recunoscîndu~I personalitatea marcantă şi calităţile pe care le avea, socotindu-L do'ar ca pe unul dintre profeţii Iudaismului.. %

Majoritatea dintre aceştia însă au refuzat să-L recunoască în calitate de Piu a lui Dumnezeu, de Mîntuitor al neamului omenesc, şi cu atît mai puţin au fost dispuşi să creadă că El îl reprezintă pe Dumnezeu care s-a întrupat născîndu-se dintr-o fecioară în afara legilor firii.
Printr-o simplă recunoaştere a existenţei lui Hristos ca persoană istorică, avînd calităţile intelectuale, morale şi spirituale ireproşabile, prin recunoaşterea faptului că El a fost răstignit pe crace murind ca orice om de rînd pentru ideile pe care le avea, intrînd în conflict cu societatea în care a trăit, punînd la îndoială realitatea învierii Lui dintre cei morţi şi faptul că El a fost Fiul lui Dumnezeu, credinţa noastră în existenţa Lui se dovedeşte zadarnică.
După cum fără moartea lui Hristos nu s-ar fi putut obţine iertarea păcatelor, tot la fel, fără învierea Lui dintre cei morţi nu se putea obţine viaţa veşnică.
. Dacă Hristos a murit şi n-a înviat dintre cei morţi, am putea fi
îndreptăţiţi să credem că nu există o înviere a morţilor.
Dar Hristos a înviat cu adevărat dintre cei morţi, şi sade la dreapta lui Dumnezeu, prin aceasta dovedind că există o înviere a morţilor, însoţită de o viaţa veşnică, în care oamenii vor putea trăi fericiţi după ce vor fi trecut peste pragul morţii.
Dacă yiaţa, prin procesul naşterii este produsul unei legi creatoare, care cheamă şi astăzi la existenţă lucrurile neînsufleţite, dîndu-le formă şi viaţă, şi dacă moartea constituie fenomenul care le dezintegrează materialitatea, învierea dintre cei morţij nu reprezintă altceva decît o nouă chemare la existenţă, în virtutea aceleaşi legi creatoare, care cheamă lucrurile neînsufleţite , constituindu-le în corpuri de slavă cerească.
în 1 Corinteni 15: 35-58 apostolul Pavel adresîndu-se credincioşilor îndoielnici, explică taina învierii:
„Dar va zice cineva: Cum vor învia morţii? Şi cu ce trup se vor întoarce?" . .
■
Nebun ce eşti! Ce sameni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întîi. Şi cînd sameni, sameni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întîmplă: fie de grîu, fie de altă sămînţă.
Apoi Dumnezeu îi dă un trap după cum voieşte; Şi fiecărei seminţe îi dă un trap al ei. Nu orice trup este la fel; Ci altul este trapul oamenilor, altul este trapul dobitoacelor, altul este trapul păsărilor, altul al peştilor.
Tot aşa, sînt trupuri cereşti şi trupuri pămînteşti; Dar alta este strălucirea trupurilor cereşti şi alta a trupurilor pămînteşti. Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii şi alta este strălucirea stelelor: Chiar şi o stea se deosebeşte în strălucirea ei de altă stea.
Aşa este şi învierea morţilor. Trapul este semănat în putrezire şi înviază în neputrezire, este semănat în ocară şi

învia în slavă; este semănat în neputinţă şi învia în putere; este semănat trap firesc şi învia trap duhovnicesc.
188
Dacă este un trap firesc, este şi un trap duhovnicesc; De aceea este scris: Omul dintîi Adam, a fost făcut un suflet viu, al doilea Adam a fost făcut un Duh dătător de viaţă.
Dar întîi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc, ce este duhovnicesc vine pe urmă (după înviere).
Omul dintîi este din pămînt şi este pămîntesc. Omul al doilea este din
cer.
Cum este cel pămîntesc, aşa sînt şi cei pămînteşti; Cum este Cel ceresc
aşa sînt şi cei cereşti.
Şi după cum am purtat celui pămîntesc (între naştere şi moarte), tot» aşa vom purta chipul Celui ceresc (după învierea dintre cei morţi).
Ce spun eu, fraţilor, este că nu poate carnea şi sîngele să moştenească împărăţia lui Dumnezeu, şi că, putrezirea nu poate moşteni neputrezirea.
Iată, vă spun o taină: Nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trîmbiţă.
Trîmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi
schimbaţi.
Căci trebuie ca trapul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire şi trapul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.
Cînd trapul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, şi trapul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvîntul care este scris: Moartea a fost înghiţită de biruinţă. Unde îţi este biruinţa, Moarte? Unde îţi este boldul, Moarte? Boldul morţii este păcatul şi puterea păcatului este Legea.
Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne dă biruinţă prin Domnul
nostru Isus Hristos.
De aceea preaiubiţii mei fraţi, fiţi tari, neclintiţi, sporiţi totdeauna în lucrul Domnului, căci ştiţi că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică."
Astfel, Cuvîntul întrupat în persoana Mîntuitorului, s-a revelat în Betleemul din Iudeea pe vremea lui Irod cel Mare. El s-a născut dintr-o fecioară prin umbrirea Duhului Celui Prea înalt.
Cuvîntul, ca fiinţă spirituală, fiind Creatorul tuturor lucrurilor, şi-a semnalat omniprezenţa, în infinitatea spaţiotemporală.
Fiinţa umană a Mîntuitoralui, a fost cuprinsă de slăbiciune: Dacă îi lipsea hrana, El suferea de foame, în lipsă de apă, El suferea de sete, pe dramurile misiunii El a fost cuprins de oboseală, prin fiinţa Lui umană a suportat torturile fizice din partea călăilor care L-au legat la stîlpul infamiei răsticnindu-L apoi
pe o crace.
Fiinţa Lui, spirituală se confruntă cu spiritele demonice, care dirijau acţiunile oamenilor simţind nevoia să mijlocească pentru cei vinovaţi: „Tată ! Iartă-i căci ei nu ştiu ce fac".
Trapul Său, istovit de suferinţă, prin moartea fizică încetinîndu-şi activitatea biologică, a fost aşezat în mormînt.
189
Fiinţă spirituală a Mîntuitorului, continuîndu-şi activitatea în locuinţa morţilor, a vestit judecata păcătoşilor, precum şi răsplata celor neprihăniţi.
Prin învierea trupului Său muritor, El a fost transformat în trupul de slavă, asupra căruia moartea nu nu mai are nici o putere.
Cu trupul său glorificat, El s-a înălţat la cer şi sade la dreapta lui Dumnezeu, oferindu-ne promisiunea: „Iată, Eu vin curînd, şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele lui."(Apoc. 22:12)
„Planeta în aşteptarea ultimului mesaj", cuprinde realitatea stării de spirit a naţiunilor şi popoarelor lumii, inclusiv a bisericilor creştine, înainte de cea de-a doua venire a Mîntuitorului.
Prin bărbaţii care stăteau pe platformă, lăsînd impresia că sînt trimişi din partea lui Dumnezeu, socotindu-se biruitori, pentru că erau purtaţi în carul de biruinţă, ni se oglindeşte starea de spirit pentru majoritatea propovăduitorilor Evangheliei, care au fost atinşi de săgeţile arzătoare ale celui rău, prin demonul adoraţiunii, care le-a stîrnit interesul de afirmare a personalităţii, ameţindu-i cu succesele de moment.
Ispitindu-i prin lăcomia de bani, îi determina să recurgă la metodele cele mai rafinate, îmbogăţindu-se pe calea nepermisă de Dumnezeu.
Demonul adoraţiunii, care mobilizează masele de oameni, stimulîndu-le curiozitatea bolnăvicioasă, îi determină să alerge după minuni, şi după alte lucruri senzaţionale, lipsite de valoare spirituală, reuşind să cîştige de partea lui majoritatea covîrşitoare a credincioşilor din zilele de pe urmă.
Imaginea Hristosului îndumnezeit, în ipostaza venirii Sale, avea să reprezinte necesitatea prioritară, cuprinsă în

conţinutul ultimului mesaj, adresat planetei, în sensul de a-L recunoaşte pe Cel ce era de la început, Cel ce este la timpul prezent, Cel care vine pentru a-Şi întemeia împărăţia şi este viu în veci vecilor.
Cel ce adevereşte aceste lucruri, zice: „Da,! Eu vin curînd" Amin! Vino Doamne Isuse! (Apoc. 22:20).
HARUL DOMNULUI NOSTRU ISUS HRISTOS SĂ FIE CU VOI CU TOŢI!
-AMIN
190
Experienţe cu Dumnezeu - experienţe cu oameni PLANETA ÎN AŞTEPTAREA ULTIMULUI MESAJ

CUPRINS

1. Introducere..... 3
2. Prefaţă..... 13 '
3. Familia..... 15
4. Conflictul din familie..... 17
5. Părintele Târna..... 23
6. Săptămîna Pastelor.....:..... 25
7. Omologul părintelui Târna..... 27
8. Convertirea familiei.....*. 29
9. Prima experienţă cu Dumnezeu - Cele trei picături..... 30
10. Pescuitul în apa Iordanului..... 34
11. încărcătura suplimentară - untdelemn de rezervă..... 38
12. îngrijorarea familiei..... 41
13. Disciplinarea nemotivată - scuzele de rigoare..... 45
14. Dezidentele carismatice..... 47
15. Prima experienţă amară..... 49'
16. Mărgăritarul părăsit..... 53
17. Misiunea de la Valchid..... 57
18. Conversaţie folositoare..... 59
19. Cele şapte simboluri.....:..... 63
20. Experieţele **lui** Gheorghiţă.....'..... 71
21. Proorocită mincinoasă - gafa copilărească.....'..... 73
22. Adunarea de pe lunca satului.....'..... 78
23. La legiunea de jandarmi..... 81
24. în beciurile Siguranţei..... 86
25. Convertirea prigonitorului..... 96
26. Curente sectarişte..... 103
2/7. Formarea bisericilor..... 105
28. Căsătoria lui Colesa..... **111**
29. Amata..... 115
30. Prietenie şi colaborare frăţească..... 117
31. Experienţa incredibilă delaDanes..... 120
32. Oferta ispititoare.....•..... 126
33. Propagandistul ateist.....*..... 129
34. Cele două grădini - îngerul..... 139
35. Misiunea de la Malingrav..... 149
36. Uşa Dragostei - Răpirea Bisericii..... 157
37. Planeta în aşteptarea ultimului mesaj.....165

191